

Giới thiệu Cô dâu Giả Mạo

Mang đậm nét truyện tình yêu, tác phẩm Cô "Dâu" Giả Mạo của tác giả ThaoBaeknuna với những lời lẽ yêu đương đầy lãng mạn và ngọt ngào của Jeon Jungkook và Song Nayeon, hai con người chưa bao giờ tách rời nhau từ khi còn 8 tuổi đến giờ.

Thời tiểu học rồi dần đến cả đại học, hai người là một đôi thanh mai trúc mã tuyệt đẹp như trong truyện online hay ngôn tình Trung Quốc, đều là trai thanh gái tú, đi đến đâu đều được ánh mắt ngưỡng mộ dõi nhìn.

Đối với thanh mai trúc mã thì chỉ là bạn bè thân thiết từ nhỏ đến lớn, sự việc cứ để gió cuốn đi, nhưng giữa nam và nữ thì sẽ không có chuyện gì xảy ra khi ở cạnh nhau tận 14 năm sao?

Ở cạnh nhau tính đến 'năm' chứ không phải 'tháng' hay 'ngày', thì một chút tình cảm này nằm đương nhiên phải có.

Bạn đang đọc truyện *Cô dâu Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Vì Em, Anh Sẵn Sàng Lấy Chồng

Jeon Jungkook và Song Nayeon, hai con người chưa bao giờ tách rời nhau từ khi còn 8 tuổi đến giờ. Thời tiểu học rồi dần đến cả đại học, hai người là một đôi thanh mai trúc mã tuyệt đẹp như trong tiểu thuyết ngôn tình Trung Quốc, đều là trai thanh gái tú, đi đến đâu đều được ánh mắt ngưỡng mộ dõi nhìn. Đối với thanh mai trúc mã thì chỉ là bạn bè thân thiết từ nhỏ đến lớn, nhưng giữa nam và nữ thì sẽ không có chuyện gì xảy ra khi ở cạnh nhau tận 14 năm sao? Ở cạnh nhau tính đến 'năm' chứ không phải 'tháng' hay 'ngày', thì một chút tình cảm này nằm đương nhiên phải có.

Và Jungkook, cùng nhau làm bạn 14 năm nhưng trong đó đã 10 năm cậu mang trái tim mình chới chặt với cô gái kia. Cậu yêu cô hơn cả bản thân mình, tận tình chăm sóc, lo lắng như thể đó chính là người yêu của mình.

Nhưng thật ra, trong 10 năm đó chỉ có duy nhất bản thân cậu tự chơi đùa với trái tim của mình. Đó là một tình yêu đơn phương giấu kín của cậu với người con gái kia, vì cậu biết, bản thân mình không thể với tới được.

Song Nayeon là tiểu thư đáng giá duy nhất của nhà họ Song. Nghe đến danh 'tiểu thư' tất nhiên sẽ nghĩ ngay đến người con gái nhỏ nhả trong một gia đình giàu sang, cha mẹ khắc khe lạnh nhạt nhưng tài giỏi, nuôi dạy đứa con gái tỉ mỉ từ ngay trong trứng.

Thì Song Nayeon là như thế, vừa khi đủ tuổi có thể nhận thức được, cô đã được gia đình gửi đến học hàng chục khóa học được dạy bởi những giáo viên có tiếng chuyên nghiệp. Cô học múa học hát học võ, học đủ thứ tiếng nước ngoài và học lễ giáo truyền thống xưa. Là một gia đình thuộc dạng quý tộc thì chuyện này rất bình thường.

Cô học nhiều đến mức chẳng có thời gian để đi đến trường, cùng bạn bè dạo phố mua sắm hay ăn vặt, cho nên chỉ vừa tốt nghiệp được ở trường tiểu học, cha mẹ lập tức không cho cô đi học ở trường nữa, cho cô cùng với gia sư ở nhà dạy vì sợ rằng con gái mình sẽ giao du với đám không ra gì.

Thế là cô đơn côi một mình trong phòng học khắc nghiệt, và khoảng thời gian đó, người duy nhất cùng cô chơi đùa và an ủi hay làm chuyện ngốc cho cô cười chính là Jeon Jungkook.

Jeon Jungkook vốn là bạn học thời tiểu học với cô nhưng mãi đến một hôm cậu ta leo tường vào trong nhà cô để lấy quả banh thì cả hai tình cờ gặp lại nhau, cũng là lần đầu tiên trò chuyện với nhau.

Về sau thì Jungkook đến thường xuyên, Nayeon còn làm sẵn một cái lỗ chó dành cho Jungkook có thể dễ dàng đi ra vào đỡ phải leo tường nguy hiểm hơn. Cả hai lén lút gặp nhau, đến năm 10 tuổi thì Jungkook trúng tiếng sét với Nayeon khi thấy cô cười dưới ánh nắng như một thiên thần giáng trần.

Và Jungkook đã thầm yêu Nayeon đến tận 10 năm sau đó, hiện tại cậu đã tròn 20 tuổi, lại bị gia đình cô hắt hủi chẳng biết bao nhiêu lần, có lẽ dành cả ngày đêm cũng không xuể.

Lần đầu tiên cậu bị gia đình Nayeon phát hiện là khoảng 8 – 9 năm về trước, họ hung hăng bảo cậu dơ bẩn không đáng để con gái họ phải chơi với loại người như cậu. Cậu khi đó còn trẻ nhưng với những lời cay độc đó cậu có thể hiểu được, lòng tự trọng bị tổn thương nặng nề.

Nhưng Jungkook vẫn quyết không từ bỏ, cố gắng nấn nỉ họ cho mình làm bạn với Nayeon, tuyệt đối không hề có tình cảm gì đặc biệt với cô ấy cả. Mà cũng vì nghe thế nên cậu mới được họ cho phép, nhưng cho phép không có nghĩa là chấp nhận, vẫn thường xuyên chán ghét cậu ra mặt.

Cũng chỉ vì Jungkook có gia cảnh thua kém rất nhiều so với bên Song Nayeon, nhà cậu tuy hiện tại thì không nghèo, hoàn toàn khá giả và bà nội là chủ tịch của một công ty buôn bán mới đang lên đà phát triển.

Nhưng thật sự thì đó là gia cảnh của Jungkook sau khi mẹ cậu tái hôn với con trai gia đình đó, còn cha trước của cậu đã li dị với mẹ, hai người mạnh ai nấy sống, thậm chí trong phiên tòa chẳng ai có chút ham muốn giành cậu cả, mẹ cậu chỉ vì bất đắc dĩ quá mà thôi, cậu còn nhớ gương mặt miến cưỡng của bà khi nhận cậu nữa mà.

Sau đó Jungkook được mẹ mang về nhà chồng sống, ngày đầu tiên cậu bước vào căn nhà cũng chính là ngày cậu trở thành viên thịt dư trong nhà, hoặc ngay cả mẹ của cậu cũng đã được xem như vậy ngay từ đầu.

Trong nhà chỉ có bà nội, cha dượng, mẹ và cậu, à quên, còn một đứa em trai kém cậu 2 tuổi nữa. Bà nội là lớn nhất, cho nên tất nhiên bao nhiêu quyền hành trong nhà đều một tay bà quyết định, bà ánh mắt sát bén như lưỡi dao muốn xiên toạt cổ họng người ta, bà khó chịu và đối xử lạnh nhạt, có thể là độc ác với những gì gây chướng mắt bà.

Và Jungkook chính là nhánh gai đó, nhánh gai đâm trong mắt bà nội lãnh khốc của cậu.

Lần đầu tiên gặp mặt bà nội, cậu lễ nghi chào bà nội rất nghiêm túc, trên người cậu ăn mặc rất gọn gàng chỉnh tề, mái cắt ngắn gọn không lòa xòa như nhóm nhạc HKT của Việt Nam. Vậy mà đáp lại lời chào tử tế của cậu chính là cái liếc nhìn ghê lạnh.

Kể từ ngày đó trở đi, Jungkook với bà nội tuy vẫn thường xuyên xuất hiện trong nhà nhưng lại xem đối phương như con ruồi đáng ghét bay ngang qua, bà nội ở trên thì cậu ở dưới, cậu ở ngoài thì bà nội ở trong, cứ ý thức tránh nhau như thế để không phải làm mất mặt mình phải ngửa.

Đừng nói bà nội, Jungkook cũng cực kì ghét bà, không cần che đậy e dè gì, là ghét thẳng ra mặt sau khi cậu thấy bà ta đổ cốc nước vào người mẹ cậu một cách khinh bỉ si nhục.

Tuy gia thế cậu hiện tại có thể xem là khá giả rồi nhưng vẫn bị cha mẹ Nayeon nhìn với ánh mắt ô uế, có lẽ họ nghĩ mẹ cậu là loại đàn bà hai đời chồng và đang sống bám ở nhà chồng, có mẹ như thế thì con ắt hẳn không phải dạng vừa hơn.

Song Nayeon cùng tuổi với cậu nên bây giờ cô đương nhiên đã 20 tuổi, là tuổi rất đáng để lấy chồng cho nên mọi người biết gì không? Tình yêu của cậu đã bị mang đi hứa hôn với con trai tập đoàn giải trí Big Hit giàu có, một nơi rất xứng tầm với gia cảnh của Nayeon.

Big Hit là cái tên đang được nhiều giới trẻ tìm kiếm vì đó là một công ty giải trí đào tạo ra nhân tài, bạn đẹp hay xấu, chỉ cần có tài năng thì viên ngọc thô như bạn nhất định sẽ được mài dũa tuyệt mỹ thành công tại Big Hit.

Công ty Big Hit nổi tiếng với nhiều nhóm nhạc và hàng loạt diễn viên xuất chúng và độ PR cao, hầu hết những bảng xếp hạng hay bộ phim nổi tiếng hiện tại ở Hàn Quốc đều có tên 'gà cưng' của nhà Big Hit, là một nơi để những kẻ khác dõi nhìn và học tập. *(tương lai của Bỏ bang và Big Hit đó ^^)*

So với nhà của Nayeon thì một tác chưa hẳn là độ xa chính xác đối với Big Hit. Nhà Nayeon đã không bằng với Big Hit rồi vậy thì gia đình cậu là cái gì đối với họ chứ? Đáng cấp thua rất xa.

Đã vậy nghe nói con trai của Big Hit vừa mới trở về từ nước ngoài, trước kia sang nước ngoài là để học tập nhiều ngành chuẩn bị gánh vác Big Hit trên vai vì chủ tịch – tức cha của người con trai đó cũng sắp đến lúc phải viết di chúc.

Bởi mới trở về đây nên người đó được nhận vào chức giám đốc, cũng xem như là cánh tay phải của chủ tịch, vừa có thể học hỏi được nhiều từ cấp trên. Chỉ vừa nhận chức được vài ngày thôi, nghe đồn công suất làm việc của người đó đáng kinh ngạc, trí thông minh không tưởng, và cả sự lạnh lùng trong công việc nữa.

Rất được nhiều người ngưỡng mộ, trên dưới đều có.

Nhưng bất kể thế nào, nghe hai từ 'giám đốc' thì Jungkook liền nghĩ ngay đến mấy ông chủ già mặt dâm dề chỉ thích cưới mấy cô vợ trẻ mặt đẹp tướng ngon. Cho nên Song Nayeon của cậu không thể nào để lọt vào tay lão già đó, cực kì nguy hiểm, mất hết cả phẩm giá của tình yêu cậu.

Thế là Jungkook mặc cho hôm nay trên trường có bài vở quan trọng thế nào, cậu một mạch kéo người bạn chi cốt – chiếc xe đạp điện khá cũ như vẫn là con ngựa sắt tốt. Jungkook khần trương vọt lên quán cà phê mà Nayeon đã hẹn cậu vài phút trước.

Tại một quán cà phê nhỏ ngay đầu con phố vắng, trong góc khuất tối và vắng người xung quanh, một mái tóc dài đen tuyền khẽ bay nhẹ nhàng giữa làn gió man mát hất vào từ phía cửa sổ. Hình dáng một cô gái xinh đẹp như ngọc với đôi mắt vờn chút buồn bã.

Jungkook đã từng chơi với Nayeon nhiều năm, là một thanh mai trúc mã thì đương nhiên rất rõ Nayeon này không thích nơi đông người, chỗ nào càng yên tĩnh thì cô càng muốn hơn. Vậy nên vừa vào quán cậu đã chạy đi tìm góc khuất nhất của nơi này.

Và trước mặt cậu là Nayeon đầy phiền muộn với tách cà phê đã chóng nguội. Lòng có hơi đau, cậu chậm rãi tiến về phía cô: "Nayeon, cậu có chuyện gì sao? Ánh mắt trông rất buồn".

Nayeon nghe thấy giọng cậu thì giật mình, dời tầm mắt khỏi cửa sổ mà quay sang nhìn cậu:

- "Không có gì, chỉ là cần ai đó tâm sự thôi, duy nhất mình cậu là đủ tiêu chuẩn" – Cô cười như ánh nắng rực rỡ, chìa tay về phía trước: "Tớ gọi cho cậu một ly sữa dâu mát rồi, là loại cậu thích đó"

Jungkook nhìn xuống ly sữa dâu trong vắt mịn màng, thầm nghĩ đúng là chỉ có Nayeon thì cái gì cũng hiểu cậu nhất, ngay cả thích ăn uống cái gì ra sao cô đều rõ mồn một, còn hơn cả mẹ cậu nữa.

Jungkook ngồi xuống gãi đầu: "Cám ơn cậu..." – Cậu nâng ly lên uống một ngụm, hương dâu thơm cùng với một chút mát lạnh trôi xuống cổ họng, làm thoải mái rất nhiều:

- "Vây, cậu có gì muốn tâm sự?"

Bỗng nước mắt Nayeon rơi lã chã, thấm ướt vào khăn trải bàn bên dưới, dần tạo thành một mảng tối đầy đau buồn. Giọng cô nức nở: "Tớ phải làm sao đây Jungkook...hức, tớ không muốn lấy chồng, tớ có thể thực hiện xong ước mơ rồi lấy chồng, cũng đâu có muộn đúng không Jungkook?"

Jungkook cảm lạnh, ân cần rút ra một tờ khăn giấy thơm đưa cho Nayeon, cô cũng liền cầm lấy nó lau khô đôi mắt ướt lẹ.

Thật sự ước mơ của Nayeon cậu biết rất rõ, cô muốn được trở thành một diễn viên trên phim trường, muốn được trở thành nhiều nhân vật mới lạ, đứng trước bạn diễn và trở ra cái tài năng của mình.

Bao nhiêu năm cô van xin cha mẹ cho mình vào học viện nghệ thuật để học làm diễn viên, kết quả cô chỉ nhận lại sự khinh bỉ từ họ. Không những cảm can quyết liệt, lại còn bôi bác nghề diễn viên chẳng có gì hay ho lại đáng bị xem thường. Đối với một gia đình cao quý như vậy, chuyện con gái mình trở thành diễn viên cũng xem như là điều ô nhục vậy.

Nhưng cô vẫn không chịu bỏ cuộc, cố gắng làm vừa lòng bố mẹ trong vài năm gần đây, đạt học bổng loại giỏi, các thứ tiếng nước ngoài cũng nâng cao đáng kể, còn có thể giao tiếp với người bản địa tự nhiên. Vây mà dùng một cái, mọi thứ liên sụp đổ khi gia đình báo cô sẽ kết hôn với một người đàn ông chưa từng gặp mặt qua một lần.

Nayeon không phải là không thể cưới người đó, nhưng ước mơ của cô vẫn là quan trọng hơn, và lại còn chưa biết rõ người đó bao nhiêu tuổi, tính tình ra sao, ít nhất cũng phải để cô tiếp xúc qua hai ba lần. Không, họ không báo trước gì cả, cứ thế ngày mai hôn lễ đã chính thức bắt đầu.

Cô lần này cũng không thể từ hôn được, càng không được bỏ trốn. Vì thiệp cưới đều đã gửi đi hết tất cả, bàn tiệc và hôn lễ đều đã được chuẩn bị từ sớm. Như thế thì nếu bỏ trốn hay từ hôn sẽ gây ra bất hòa giữa quan hệ làm ăn hai bên, cũng như ảnh hưởng đến ước mơ diễn viên của cô.

Sau đó Jungkook còn không biết mình mất trí hay người ta gọi là yêu quá hóa mù. Trong lòng cậu sinh ra đầy mâu thuẫn khó hiểu, cuối cùng ôm chầm Nayeon vào lòng mình, hung hăng đập bàn tuyên bố: "Song Nayeon, cậu đừng lo nữa! Vì cậu, tớ sẽ làm người thay thế"

Còn trong lòng thì thầm nghĩ * *Vì yêu em, anh sẵn sàng đi lấy chồng!* * Vẫn không biết được là sẵn sàng hay hi sinh nhưng dường như khi lời thoát ra, có chút hối hận và muốn rút lại..

Song Nayeon nghe vậy thì bàng hoàng vô cùng, chỉ biết hét to: "Nhưng Jungkook, cậu rõ là con trai kia mà!!!"

Jungkook mặt cười giảo hoạt, tay búng một cái ra về người thông minh có thể giải quyết êm xuôi được mọi chuyện. Cậu dường như kẻ hoạch cũng đã có trong đầu, liền cao mặt tự tin khề thì thầm vào tai cô: "Đã bảo cậu đừng lo, tớ có thể sắp xếp được mọi thứ, trưa mai lên sân thượng bàn kế hoạch"

Gương mặt Nayeon nửa vui nửa ngờ. Jungkook tuy giọng nói có vẻ rất thành ý, rất muốn giúp cô trong chuyện này nhưng mà cũng không thể để cậu chịu thiệt như vậy, nhờ đâu cậu bị phát hiện rồi khiến liên lụy đến cả gia đình cậu, lúc đó thì biết làm như thế nào.

Cho nên Nayeon chỉ gật đầu cho qua, cũng muốn thử nghe xem kế hoạch của Jungkook như thế nào, nếu như nó hợp lý không làm ảnh hưởng xấu nhiều đến cô hay cậu thì nhất quyết có thể sử dụng, sẽ đồng ý cho cậu làm "cô dâu" thay mình.

• bọn Cúc và Vếu sắp chạm mặt rồi àhihi *cười gian*

Bạn đang đọc truyện *Cô dâu Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Đám Cưới

Sáng hôm sau tại trường đại học LZ.

Đêm qua trằn trọc ngủ không được, cả Jungkook lẫn Nayeon. Kết thúc buổi cà phê chiều nọ, cả hai hôm nay lên trường học vài tiết thi cùng nhau hẹn lên sân thượng vào giờ nghỉ trưa, mục đích là để vạch ra kế hoạch 'đám cưới' và bàn bạc một số vấn đề.

Jungkook học ở khoa Công nghệ thông tin, học hành dở tệ, đội sổ liên tục trong lớp. Nhưng chẳng hiểu sao, mọi người vẫn thường gọi cậu là 'thiên tài' thay vì 'thiên tai' mới chính xác. Trong lớp thầy dạy thì chậm chạp, khó tiếp thu và dễ lãng quên.

Vậy mà lại là một hacker khá chuyên nghiệp, về việc ăn trộm thông tin như xem trước bản điểm, đề thi và vân vân đại loại như thế thì Jungkook rất tài ở khoản này. Ngoài ra trong vòng hai ba tiếng đồng hồ cậu có thể lập được 1 chương trình cài bẫy người khác hay những trang web đen thả viruts vào máy những người truy cập vào trang web đó.

Thình thoảng cậu hay kiểm vài đồng lẻ bằng cách hack máy của những người trong trường, cho một ổ viruts khó phá vào trong. Sau đó cậu treo bảng 'Sửa máy tính' trước cửa phòng kí túc xá của thằng bạn, vì cậu không ở kí túc xá nên mượn thằng bạn để dùng làm văn phòng. Thế là ai có gặp rắc rối liền đến tìm gặp cậu nhờ giúp đỡ.

Chứ ai ngờ, kẻ đầu xỏ lại là kẻ sửa máy tính cho mình chứ. Jungkook tự cho là mình dễ tính chơi không đẹp nhưng vì cái bao tử mà dẹp bỏ thể diện.

Còn Nayeon là hoa khôi của khoa Văn học, tuy cái khoa này và nghề diễn viên mơ ước của cô chẳng liên quan gì nhau nhưng cũng giúp đỡ ít nhiều cho việc rèn luyện diễn xuất. Chính là khoa Văn học thường hay viết kịch bản cho những vở kịch của trường. Nayeon là người đứng ra biên tập nên có thể tiện xin một vai diễn luôn.

Từ từ nhiều người thấy cô diễn khá đạt và truyền cảm, thế là những lúc có vở kịch nào cũng đều mời cô đến đóng, từ quần chúng cho đến vai phụ và cuối cùng là cô được trở thành diễn viên chính trong nhiều vở kịch.

Đúng tiếng chuông của giờ ra chơi vang lên, Jungkook hấp tấp thu dọn sách vở gọn gàng rồi chạy lên sân thượng. Sân thượng vốn ít bóng người vì cửa đã bị khóa, nhưng không sao, cậu là tay trộm công nghệ nhưng ngoài đời cũng trộm rất siêu, lên vào phòng giáo viên giả vờ một chút là có thể cuỗm lấy cái chìa khóa.

Vì là người cầm chìa khóa cho nên Jungkook tất nhiên phải đến trước để mở cửa cho Nayeon.

Đến nơi Jungkook mở cửa đi vào, đầu tiên theo thói quen thường lên đây là chạy ra phía lan can hóng gió. Nơi này rất yên tĩnh, không khí thoải mái dễ chịu chứ không nhộn nhịp ồn ào bên ngoài cánh cửa kia, Jungkook rất thích nơi này, một mình hưởng thụ cũng không hẳn cô đơn lắm.

Vài ba phút sau thì Nayeon đến, cô mỉm cười vẫy tay thân thiện: "Cậu lại hóng gió nữa à?"

Jungkook xoay lại gật đầu: "Uhm, chỗ này hướng gió rất tốt rất mát, cậu lại đây thử mà xem, nhất định thích thú cho coi" - Nói xong, Jungkook kéo tay Nayeon lại, đặt tay cô lên thành lan can hướng ra phía trước.

Nayeon nhìn Jungkook làm động tác dang hai tay và nhắm mắt ngược mặt hơi cao, cô khẽ bật cười rồi giả vờ cùng làm động tác giống cậu, hai người thình thoảng hé mắt nhìn nhau rồi lại cười lớn.

"Đúng là thoải mái thật a, thích thật" - Nayeon thở dài sung sướng.

Cảm thụ hương gió xong rồi thì hai người ngồi xuống nền đất, Nayeon liền bày ra trước mặt mấy hộp cơm làm sẵn trước ở nhà, cô làm vẻ mặt đầy đôi bụng thèm thuồng: "Mấy món này vú nuôi nhà tớ nấu rất ngon, cậu mau mau thử đi, chắc cũng đói rồi"

Jungkook tuân lệnh, mỉm cười cho một miếng xúc xích đáng con mực vào trong miệng, cậu choãi ra ngón cái khen ngợi: "Đúng là rất ngon, cứ đà này tớ sẽ giành ăn hết với cậu mất, hehe"

Ăn uống no nê, Jungkook ngửa cổ dài ra sau chống tay khiến chiếc áo thun của cậu bị kéo lên để lộ thấp thoáng cái bụng trắng nõn căng cứng, hai bên hông còn có vài phần mỡ dư thừa. Lồng ngực Jungkook khẽ nhấp nhô theo nhịp thở, sau cùng cậu hít một hơi thật sâu, bật người dậy.

"Đêm qua tớ thức trắng cả đêm để nghĩ ra kế hoạch rồi, suy cho cùng cũng không tồi nhưng sau khi cưới về nhà riêng của hai vợ chồng thì nên tránh để gia đình cậu sang đó thăm, kéo lại thấy tớ với bộ ngực phẳng thì lần đừng ra chết mất"

Nayeon đang thu dọn mớ hộp lại, nghe thế thì đưa tay che miệng bật cười: "Thế rồi kế hoạch của cậu là gì?"

"Là thế này..." - Jungkook ngó nghiêng từ phía, sau đó chồm người đến bên sát tai của Nayeon thì thầm vào đó. Nghe xong kế hoạch thì Nayeon mở to tròn mắt ngạc nhiên, đúng là có hợp lí nhưng cũng không phải không mang tính mạo hiểm, nhờ mà có sơ suất thì chết cả lũ.

"Cậu thấy thế nào?" - Jungkook nói kế hoạch cho Nayeon xong thì hỏi cô với ánh mắt mong chờ.

Nayeon có phần hơi do dự trước kế hoạch này, cô xoa xoa cánh tay đang lưỡng lự không biết nên trả lời thế nào: "Kế hoạch khá ổn, chỉ là không biết tỉ lệ thành công có cao hay không..."

Jungkook liền ưỡn ngực tự tin: "Cậu yên tâm, thử rồi sẽ biết ngay!" - Cái giọng chắc nịch của Jungkook có phần khiến Nayeon lo sợ.

...

Trước tòa nhà cao ốc tại quận Gang Nam, đây là nơi tổ chức hôn lễ và tiệc cưới. Tòa nhà này rất cao lại nhiều tầng nhưng chủ yếu lúc này chỉ dùng đến hai, tầng trên ở phòng hội trường là dùng để làm hôn lễ, sau đó bên dưới có một cái nhà hàng sang trọng, tiện lợi để làm tiệc cưới.

Nayeon trước giờ cử hành hôn lễ lo sợ chết vía, chẳng biết Jungkook có thật sự đến cứu cô hay không, chẳng biết được cái kế hoạch của cậu ta thành công hay không, chỉ sợ bị bại lộ thì người bị thiệt chỉ có cậu và gia đình của cậu nên cô khá là không an tâm.

Giờ hôn lễ cũng sắp đến, Nayeon ngồi trong phòng chờ dành cho cô dâu, xung quanh bao nhiêu chuyên viên trang điểm, váy cưới đã được bày trước mắt, nó tao nhã xinh đẹp vô cùng nhưng dường như cô cảm thấy rằng nó được làm ra không phải là để dành cho mình.

Nayeon yên lặng để cho mọi người biến hóa gương mặt của cô, sau đó là làm tóc và cuối cùng vào phòng thử đồ thay quần áo. Nayeon một lần nữa ngấm lại mình trong gương, cô xoay tới xoay lui, cái bộ váy cưới tiết này nó thật nặng nề, như cái việc cô đang phải chịu đựng vậy.

Bên ngoài lẫn trong khu hội trường đã sớm tấp nập đầy khách khứa được mời đến, chẳng biết là tình cờ hay sao nhưng gia đình của Jungkook cũng được mời đến, có lẽ một phần vì công ty làm ăn có quen biết với nhau, hai phần là vì muốn cho Jungkook thấy, Nayeon sắp là của người khác rồi.

"Jungkook à!" - Nayeon giọng thất thanh vọng vào trong điện thoại.

Đầu dây bên kia có hơi chói tai liền đặt xa ra một chút, sau đó khẽ sát vào lại đáp: "*Nayeon cậu chuẩn bị xong chưa? Hôn lễ sắp bắt đầu rồi*"

"Xong rồi, tớ gọi chỉ để nhắc cậu nên nhớ luôn đặt điện thoại bên mình phòng có khi gặp chuyện ngoài ý muốn xảy ra thì tớ sẽ gọi cậu cầu cứu"

"Đã rồi, tớ đang cùng gia đình bên trong hội trường, cậu mau mau ra đi...thật sự rất muốn nhìn thấy cậu mặc váy cưới một lần" - Jungkook giọng nửa đùa nửa buồn, đúng là rất muốn nhìn thấy Nayeon mặc váy cưới, nhưng người đứng cạnh cô trước mặt cha xứ không phải là cậu thì có gì ham muốn chứ.

Cả hai nhanh chóng cúp máy. Jungkook ngồi yên lặng bên cạnh mẹ trong dãy ghế, nơi cậu ngồi rất gần lại dễ dàng có thể quan sát cả diễn biến của cái hôn lễ này.

Ngay sau đó thì tiếng nhạc vang lên, các vị khách bắt đầu im lặng hẳn rồi ổn định chỗ ngồi. Từ phía sau cánh cửa, Nayeon hoạt sắc sinh hương cùng cha mình khoác tay đi trên chiếc thảm trắng lốm đốm vài cánh hoa hồng, phía sau đàn hoa đồng dâng yêu vừa nâng váy cho cô dâu, vừa rải hoa nhiệt tình.

Gương mặt cô đã đẹp, nay trang điểm lên lại càng đẹp hơn, như một ngôi sao tỏa sáng duy nhất trong cái hội trường này, Jungkook mắt dõi theo không kịp chớp, Nayeon vừa đi vừa còn lén nhìn cậu, có chút vinh hạnh a.

Nhưng mà hiện tại không phải là lúc để chú ý chuyện đó, vấn đề là cô dâu cùng cha mình đã bước ra, vậy mà chú rể còn chưa xuất hiện. Cả hội trường bắt đầu bàn tán xì xầm, bên gia đình hai họ thì hoang mang cực kì.

Đúng năm phút sau thì chú rể tắt bật từ trong bước ra, tay còn đang loay hoay thắt nút áo veston. Bên cạnh còn có người chạy theo, vẻ mặt rất nghiêm trọng, tay hướng chiếc điện thoại về phía mặt của chú rể, còn chú rể thì nói lí nhí cái gì vào trong đó.

Jungkook ngay từ khoảnh khắc nhìn thấy chú rể thì bỗng nhiên tim bị trật một nhịp, cũng chẳng rõ là lí do gì, có lẽ không phải là một tên cha già dè xồm như cậu nghĩ, cũng có thể là vì người kia mang dáng vẻ đạo mạo xuất chúng cực kì. Gương mặt đẹp trai, ngũ quan tinh tế, tướng tá cao ráo, nhìn như nam thần như những nhân vật trong truyện tranh, tuổi tác thoạt nhìn chỉ tầm 23 đó xuống.

Chú rể vừa vào đến nơi, ngay ngắn đứng tại vị trí của mình, tiện tay cầm chiếc micro của cha xứ: "Xin lỗi mọi người, tôi có chút chuyện giải quyết ở công ty nên đến trễ"

Mọi người sau đó liền ngừng bàn tán, ánh mắt tiếp tục nghiêm túc theo dõi buổi hôn lễ này. Jungkook còn có cảm giác như mọi người đang tuân lệnh theo lời của chú rể, giống như người của chú rể toát ra khí chất uy quyền đáng sợ.

Thấy chú rể đã vào, Jungkook quay sang nhìn Nayeon, cô vẫn đang cùng cha tiếp tục đi nốt cái thảm trắng. Nhưng mà Jungkook lại cảm giác như có gì đó lạ, Nayeon cực kì chăm chú theo dõi người con trai kia, ánh mắt như bị cuốn hút vào chàng rể điển trai, khiến Jungkook có hơi lo sợ.

Vài lời tuyên thệ sến súa sau đó cũng chấm dứt, nhẫn nhũn cũng trao cho nhau rồi, bây giờ đến phần kết thúc, chú rể là có thể hôn cô dâu.

Dù rất muốn kéo giật Nayeon về phía mình nhưng Jungkook nhỏ bé này làm sao dám cả gan được chứ, cậu bất lực ngồi đó nhìn Nayeon chạm môi với người con trai kia, đột nhiên cậu tự mang mình đi so sánh, quả thực người kia không thuộc đẳng cấp với cậu, căn bản cả Nayeon và người đó đều đứng xa nơi cậu.

Hai người họ thật sự rất đẹp đôi, so với cậu mà nói, đôi phương hợp với Nayeon hơn.

Hôn lễ kết thúc, mọi người cùng nhau đi tản xuống tầng dưới dự tiệc, cũng có vài người dự xong hôn lễ thì đã về nhưng cũng không làm giảm đi số lượng khách khứa.

Jungkook tách khỏi gia đình, cậu đánh lẻ một mình xuống nhà hàng, mẹ cậu dáo dác tìm cũng không thấy vì cậu sớm đã chui vào một xó trong nhà vệ sinh tự ngẫm nghĩ vài chuyện, tiện động viên tinh thần cho kế hoạch sắp xảy ra.

Khoảng tầm mười mấy phút sau, Jungkook ngồi một lâu liền chán nản, vốn muốn tránh mặt mọi người không thích tiếp xúc trò chuyện với ai, vì mẹ cậu lúc nào đi dự tiệc cũng đều mang cậu đi giới thiệu với những gia đình có con gái trẻ. Một mối lăm.

Nhưng mà vẫn phải lết ra khỏi nhà vệ sinh, cậu men theo tường như con thằn lằn mà bò đến bên bàn ăn buffet, gấp bừa mấy cái càng cua, đùi gà rồi bánh ngọt và một chút nước ép, Jungkook tiếp tục tìm một góc khuất ít người chú ý, cậu liền đặt mông ngồi xuống.

Jungkook ngồi ăn được một chút thì trời xui đất khiến làm sao mẹ cậu bắt gặp, thế là kéo cả cha dượng, bà nội và cả thằng em út đến chỗ cậu. Bà nội lúc đầu cự tuyệt dữ dội, mãi không muốn làm ồn mất mặt nên mới miễn cưỡng đến chỗ cậu ngồi cạnh bên.

Jungkook thấy vậy dịch người cách xa khỏi bà nội, cậu vẫn không quan tâm mà chăm chú vào đĩa thức ăn trên bàn. Công nhận nhà hàng này làm ngon phết.

Vừa ăn cậu vừa nhìn Nayeon cùng chú rể trong tay nhau đến từng người nâng ly, trong lòng cậu sinh ra loại cảm giác khó chịu, rất muốn bỏ về ngay bây giờ nhưng mà phải đành ở lại làm cho xong cái kế hoạch chính mình vạch ra.

"Mẹ à, hay là mọi người cùng nhau ra chúc mừng đôi phu thê kia đi, cứ ở đây không nói gì cũng chán lắm" - Jungkook chán nản lên tiếng, muốn đuổi cả đám người này đi.

Mẹ cậu nghe cậu nói cảm thấy hợp lý, thế là cùng chồng mình đứng lên, tiện tay vợ lấy ly rượu của gã phục vụ đi đến phía cô dâu và chú rể. Còn lại bà nội khẽ lườm cậu một cái, sau đó túm lấy tay tên em út cũng đứng dậy.

"Đi thôi Jimin, chúng ta cùng đến nói chuyện với cô dâu và chú rể"

Người vừa được gọi là Park Jimin chính là em trai cậu, là em trai khác cha lẫn mẹ, nói tóm lại là con riêng của cha dượng và vợ trước. Thằng nhóc thật sự rất điển trai mang chút đáng yêu của tuổi 18, thoát nhìn biết là kiểu đứa trẻ tinh nghịch, khó có thể ngồi yên trong 1 phút được.

"Thôi cháu không đi, cháu ở lại đây chơi với anh Jungkook, bà nội đi với cha và mẹ đi"

Jimin lịch sự từ chối bàn tay của nội cậu rồi nhanh trở lại với ghế ngồi, còn dịch lại gần phía Jungkook vui vẻ. Tất nhiên điều này chỉ có cậu vui, chứ bà nội của cậu đã sớm khó chịu, lườm Jungkook như thể Jungkook đã cướp mất cháu nội của bà.

Bà ta liền âm ỉ lên tiếng: "Vậy cũng được, cháu cứ ở lại trò chuyện với Jungkook, có lẽ anh cháu ở một mình cũng cô đơn"

Lời nói mang theo nụ cười thập phần đã là không nguyện, Jungkook thăm nghĩ thà người đó phun những từ cay độc với cậu ra còn hơn diễn trò tình cảm chết tiệt trước mặt Jimin, cũng là muốn trong mắt Jimin, bà muốn là người bà tốt.

Jimin gật đầu mỉm cười, vẫy tay chào bà mình dần dần rời đi, bà cũng không quên đem ánh mắt đe dọa nhìn Jungkook.

Em trai của cậu, Park Jimin năm nay 18 tuổi, đang là học sinh năm cuối trường cao học M. Học hành khá giỏi, điểm không tệ như ai kia, ngoài ra thể thao cũng rất tốt, là thành viên mạnh trong đội bóng rổ của trường.

Không những thế, Jimin còn có diện mạo đẹp, gương mặt trắng như hoa sữa lại đáng yêu chuẩn theo kiểu shota nhưng nếu chiều cao của cậu tăng lên một chút thì có thể nói là hoàn hảo rồi >.< bất quá vẫn mãi cứ thấp bé như vậy. Mà cũng vì nhờ cái mã đẹp baby giống một đứa con nít mà Jimin rất nổi tiếng trong trường, gái theo đuổi xếp hàng dài không kịp đếm, đặc biệt lại được chú ý hơn bởi mấy bà chị đại học (*Mêu nhà ta là rất được lòng của hậu cung mấy bà chị nhè :)*).

Nhưng ông trời quả nhiên không phụ những kẻ xấu xí, Jimin bao nhiêu điểm tốt như thế, nam nam đều ghen tị. Vậy mà lại dùng cái điểm tốt đó để đi dụ dỗ với nhiều cô gái trẻ đẹp, đặc biệt vòng ba phải lớn và đáng người chuẩn theo Miranda Kerr, còn không thì cỡ mấy nàng 'thiên thần' trong Victoria's Secret cũng được.

Tóm lại, là một thằng trắng hoa với những lời nói ngọt hơn mía lùi, fanboy chính hiệu của chị Miranda Kerr và fan cuồng của hãng nội y Victoria's Secret.

Thế mà Jungkook nghĩ mãi cũng chẳng hiểu lý do làm sao, với một thằng xấu tính như vậy, biến thái bệnh hoạn như vậy mà gái vẫn theo nườm nượp. Có lẽ, lại là nhờ cái mã...

"Sao em không cùng mọi người ra đó? Ở đây làm chi cho chán" - Jungkook vừa ăn vừa nói nhưng mắt một chút cũng không nhìn Jimin.

Cậu đang nhâm nhi ly rượu trên tay, mắt đảo một vòng ngắm mấy bộ ngực thì bất chợt nghe Jungkook hỏi, liền quay sang mỉm cười ngây thơ: "Em thương anh, sợ anh cô đơn nên mới ở đây cùng anh cho vui, xem ra cũng không chán mà"

"Khai thật đi, những cái lời nói đó của em vô hiệu quả với anh, em hiểu rõ mà" - Jungkook trả lời, trạng thái không quan tâm vẫn ăn uống, thật sự thì những lời nói hươu nói vượn này của Jimin, cậu thuộc lòng rồi.

Jimin giả vờ xụ mặt, nín giữ cánh tay anh mình tỏ vẻ đáng thương: "Em thật sự muốn ở đây với anh mà, chứ ngoài kia còn chán hơn gấp bội, cùng anh thế này em cảm thấy thoải mái dễ thở hơn"

Jungkook thờ dãi một tiếng, Jimin đối với mọi người xung quanh thường dùng lời nói để đối xử với họ nhưng với cậu thì Jimin luôn luôn thành thật, cho dù có dùng những từ yêu thương không khác gì với người ngoài nhưng thật sự cậu thương anh trai mình.

Khi bị bà nội ghê lạnh hắt hủi, đối xử với Jungkook giống người ngoài, ngay cả cha dượng thỉnh thoảng cũng chỉ quan tâm cậu cho qua loa với vợ, mẹ cậu thì cùng chồng mà bỏ mặc con trai ruột đã từng mang nặng đẻ đau. Thì duy nhất lúc đó, chỉ có Park Jimin là bên cạnh cậu an ủi tâm sự, còn chút đùa giỡn lấy vui.

Đối với căn nhà lạnh ngắt đó, Jimin là con gấu bông duy nhất mà Jungkook có thể mang vào lòng ôm ngủ, xua tan cả giấc mơ xấu.

Ngồi ăn và trò chuyện với Jimin được một lúc thì Jungkook nhận được tin nhắn, là từ Song Nayeon gửi.

Nội dung tin nhắn: *[Jungkook, đột nhiên hần ta dờ chúng muốn động phòng sớm, bảo tớ đi lên khách sạn trước rồi hần lo khách khứa một chút sẽ đến sau. Tớ cự tuyệt mấy lần cũng không được, viện có bao nhiêu cũng không xong. Jungkook à, cậu mau mau thực hiện kế hoạch đi!!!]*

Jungkook đọc cái tin nhắn chứng động này, gương mặt sững sốt vô cùng, khiến Jimin mất hứng ăn mà nhìn cậu đầy nghi hoặc.

Nhét điện thoại lại vào trong túi, Jungkook luống cuống chạy đi thực hiện kế hoạch. Tên chú rể này về ngoài tốt như thế, đạo mạo như thế mà hóa ra cũng chỉ là tên háo sắc dê già, đúng là loại đàn ông thì ai cũng giống nhau, đương nhiên phải trừ Jungkook ra.

Cậu chạy ra khỏi buổi tiệc trước sự ngạc nhiên của Jimin, bỏ mặc thằng em, cậu nhanh chóng đi lên tầng trên.

Tầng trên là khách sạn, tóm lại tòa nhà cao ốc này rất đa dạng đi.

Đứng trong thang máy, Jungkook hồi hộp không thôi. Bỗng nhiên lúc đó lại nhận thêm được một tin nhắn, lại là Nayeon, may sao cô vẫn còn an toàn để nhắn tin cho cậu.

[À mà còn nữa, tên hần ta là Kim Taehyung, cậu nhớ cho rõ để dễ ứng xử, không bị bối rối..]

Kim Taehyung, Kim Taehyung... Jungkook niệm cái tên này trong đầu cả nghìn lần trước khi đi vào trong phòng khách sạn đã được đặt trước làm nơi động phòng đêm nay, cậu thật sự muốn bấm tên đó ra thành trăm mảnh.

Ở phía chú rể, tức là Taehyung, anh sau khi dặn dò cho cô dâu thì cũng quay ra tiếp chuyện với vài vị khách. Được tầm gần nửa tiếng thì anh giải quyết được một số người, giờ tay lên xem đồng hồ, có hơi lo lắng cho cô dâu đang chờ mình.

Thế là anh liền cúi chào mạn phép bỏ đi lên khách sạn phía trên. Taehyung không phải đi nữa mà là chạy, tốc độ rất nhanh với đôi chân dài như siêu mẫu. Anh vừa chạy vừa nói lòng carvat để dễ hô hấp hơn, mái tóc vuốt cao được anh làm rối liền xõa xuống ngang trán, lộ ra dáng vẻ quyến rũ trong dây hành lang với ánh đèn vàng mờ tối.

Taehyung đứng trước cửa phòng, miệng không ngừng thở phì phào, tay dứt khoát mở cánh cửa ra bước vào trong.

Bên trong hoàn toàn tối hù, chỉ có chút ánh sáng mặt trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, ngoài ra cả đèn ngủ cũng không bật lên. Anh nghiêng đầu nhìn dáng vẻ rụt rờ trên chiếc giường to lớn, gương mặt không thấy rõ nhưng làn da trắng nõn lấp ló bên dưới ánh trăng đã tôn lên vẻ đẹp của mỹ nữ trong đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Cô dâu Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Động Phòng

Jungkook vào được trong phòng rồi, cũng may là nhờ Nayeon đã đưa trước cho cậu thẻ quẹt cửa.

Cậu từ tốn quan sát căn phòng, đặc biệt là ghi nhớ kĩ càng từng góc ngách của căn phòng này, từ đường đi chỗ trống hay vật thể nào cũng đều nhớ hết, nguyên là để thực hiện một việc nhỏ trong kế hoạch lớn, chính là biết đường ứng phó trong đêm tối.

Sau đó Jungkook đi vào trong nhà vệ sinh, cậu vỗ mặt mình mấy cái rồi lôi ra một chiếc váy trắng ngắn và bộ tóc giả dài ngang tầm với Nayeon. Thực chất, chiếc váy này là váy cưới của Nayeon, cái váy này rất tiện lợi với hai lớp, một là lớp dài bên ngoài và hai, nếu mọi người không thích dài có thể gẩy bắt ngờ khi tháo nó ra và để lộ tầng váy ngắn xinh xắn bên trong.

Riêng Jungkook thì thấy mặc váy dài để ứng phó với dê xồm trong đêm tối thì hần rất vướn víu, cho nên cậu mới chuyển sang thành loại ngắn dễ dàng di chuyển hơn, cũng không khó khăn mấy để tung cú đá Hapkido của cậu.

Hóa trang xong tươm tất, Jungkook nhìn lại mình trong gương, quá ư là lố bịch đi! Con trai không ra trai, gái cũng chẳng ra gái, tóm lại bán nam bán nữ, rất rất rất kì quái.

Cậu cũng nghĩ sẽ tắt đèn nên mới không trang điểm làm chi cho hư tổn làn da này, thế là mang nguyên cái mặt mộc đàn ông đi ra bên ngoài (*Mặt mộc nhưng vẫn rất đẹp đấy bà con tiếc là phận như chúng ta không có cơ hội chạm vào ~.~*). Cậu lặng lẽ ngồi xuống mép giường, hai chân chụm lại như thiếu nữ, gương mặt cũng hướng trong tối để tránh người kia nhìn thấy cậu.

Là một 'cô dâu' giả mạo trong đêm tân hôn, là một thằng đàn ông đang đôi tóc giả và mặc váy, may sao sáng nay kịp cùng Nayeon đi wax lông chân nên giờ nhìn mình cũng không đến nỗi tệ.

Đang ngồi trong đêm thanh tĩnh như thế, bỗng từ xa nghe tiếng bước chân chạy dồn dập, Jungkook thầm nghĩ **Không lẽ hẳn ta trương lên sắp không chịu nổi rồi sao? Đêm nay phải cần phát tiết liền à?**

Cậu vẫn lặng thinh ngồi không cử động tuy trong người giờ rất bất bình tĩnh. Trong lúc đó người kia đã vào được trong, anh ta hơi thở mạnh vì chạy nhanh, trong bóng tối cũng có thể thấy được những giọt mồ hôi chảy nhễ nhại.

Taehyung đi vào thì thấy 'cô dâu' ngồi đó, anh nhìn cậu một lúc rồi ho khan, định giờ tay mở đèn thì người kia lập tức hét to: "Đừng mở!!!"

Sau đó anh lại nghiêng đầu nhìn, giọng nói vừa rồi rất khác với khi ở hôn lễ và buổi tiệc, có chút khàn đặc giống nam nhân, lại có sức hút dễ nghe hơn cả trước kia. Taehyung đứng khoanh tay dựa tường nói: "Em bị cảm?"

Jungkook nghe vậy thì hiểu rõ giọng mình chưa giống với con gái lắm, liền đưa tay ho khan: "Khụ khụ...đúng vậy, tối hôm nay lạnh quá nên em cảm rồi, còn có hơi sốt, hay là chúng ta đi ngủ sớm?" – Tiện thể lấy luôn cơ đó mà bỏ qua phần động phòng kia.

Khóe miệng chợt cong lên: "Vậy tại sao không được mở đèn? Anh còn tưởng em ngại ngủ muốn làm trong tối"

Jungkook lại tiếp tục ho, lần này là ho thật sự: "Khụ khụ a...chỉ là không muốn mở đèn, không được sao?" – Chính là chẳng còn lí do nào để nói, thế là quyết định lấy giọng mũi làm nũng một tí, mà vừa pha thanh âm con gái giữa con trai, có phần khó nghe.

Taehyung không nói gì nhưng cũng không mở đèn theo lời Jungkook, anh tháo chiếc carvat ra đặt sang một bên, cả veston bên ngoài cũng cởi ra từ sớm. Taehyung không đoái hoài gì đến 'cô dâu' nữa, tự nhiên đi vào trong nhà tắm rửa một chút.

Khi tiếng nước róc rách xả ra, Jungkook khẽ thở dài mấy cái, đưa tay lên ôm trái tim bé bỏng suýt tí rơi mất ra ngoài. Cậu loay hoay qua lại, từng tuổi này rồi đâu phải chưa xem mấy bộ AV, mấy bộ đảng hoàng thì trước khi làm 'chuyện đó' con trai đều vào trong tắm rửa trước.

Jungkook bắt đầu tay chân run rẩy, sợ rằng mình sẽ bị phát hiện sớm hơn cả dự định, trong đầu phân vân có nên bỏ người chạy lấy trình tiết hay không, chỉ là sợ rằng bỏ đi giữa chừng thì Nayeon gặp chuyện, mà không bỏ đi thì cậu cũng gặp chuyện!

Kế hoạch thật ra trong đầu cậu chỉ nghĩ đến bước thay Nayeon vào đêm động phòng, sau đó còn vài thứ khác nhưng cảnh tiếp theo của việc động phòng thì cậu nào nghĩ tiếp đâu, chính Nayeon cũng không biết vì cậu sợ cô lo lắng mà thôi.

Trong lúc mải mê suy nghĩ thì Taehyung bất ngờ bước ra từ nhà tắm, có hơi khác xa với tưởng tượng của Jungkook là khi bước ra, hẳn Taehyung sẽ bán khóa thân chỉ với chiếc khăn bông quấn ngang thắt lưng. Vậy mà Taehyung lại bước ra trong bộ dạng...rất bình thường.

Chiếc áo thun đơn giản màu xám và quần dài co giãn thoải mái dành cho đi ngủ, tóc anh lấm tấm vài giọt nước liền đưa khăn bông lên lau lau vò vò.

Jungkook ngồi đó há hốc miệng ra một khúc, nhìn anh thần nhiên cực kì.

"Còn ngồi đó nhìn?" – Taehyung chợt lên tiếng khiến Jungkook hoàn hồn, anh nhú mồm nhìn cậu: "Vào tắm đi, nước nóng anh mở sẵn rồi, tắm nhanh ra nhanh kéo cảm lạnh bị nặng hơn"

Jungkook nuốt nước bọt một cái, không ngờ là Taehyung lại nghĩ cậu bệnh thật, lại còn quan tâm chuẩn bị trước một bồn tắm nước nóng ấm ấm cho cậu. Thật sự rất đáng nghĩ, chẳng biết là giả đạo mạo hay thật sự là đạo mạo.

Jungkook rụt rè gật đầu, cậu đi vào trong nhà tắm, khi lướt qua anh còn cuối đầu và dùng mái tóc dài che lấy gương mặt mình. Một là vì chiều cao của cậu hơn Nayeon một tí, hai là phải che đi cái bản mặt đầy nam tính này.

Tất nhiên nam tính đều là do Jeon Jungkook tự ảo tưởng.

Jungkook ngấm mình trong dòng nước nóng, quần áo trên người đều đã lột ra sạch cả rồi, còn chẳng biết khi nào tên dê xồm kia kiểm không được mà xông vào nữa. Một khi xông vào rồi, thấy nhấp nhô dưới làn làn nước trắng đục và vật để dài nhỏ đồ ừng của cậu thì chắc...anh ta nhất định sẽ tẩu hỏa nhập ma mất.

Thế là cậu mau mau kì rửa, dội sạch phần xà phòng thừa trên người, cậu đứng lên với lấy chiếc khăn bông lau mình thì giật thót tim nghĩ đến **Tôi sẽ mặc cái quái gì để đi ra đó? Không lẽ cái váy cưới lùm xùm kia?**

Đang bối rối chẳng biết làm sao thì bên ngoài cửa nhà tắm đã vang lên một giọng nói: "Áo ngủ của em anh đặt ở trong tủ gỗ, em mở ra là thấy"

Thật là rất đúng lúc, Jungkook mò mẫm đến cái tủ gỗ, chất đủ thứ loại quần áo ngủ mà Taehyung đã chuẩn bị cho cậu, nói chính xác hơn là chuẩn bị cho Nayeon nhưng rất tiếc phải xin lỗi, ông đây ngực bằng phẳng sẽ mặc nó.

Kết quả khi mở cửa ra, chỉ là một chiếc váy trắng tay cụt, chân váy dài có thể là qua đầu gối đi, loại vải Jungkook sờ vào cũng là loại dày không mỏng manh dễ lộ thân thể cho lắm. Nói chung nhìn kĩ, giống như áo dành cho mấy bà thím mặc ý, cậu có hơi đánh giá gu thẩm mỹ của Taehyung.

Jungkook liền chồm nó vào, cảm giác thoải mái hơn nhiều so với chiếc váy cưới lộ phần xương quai xanh kia, cũng không xác định được rốt cuộc là Taehyung thể loại người gì.

Cậu bước ra, tiện tay tắt đèn nhà tắm để tránh bị Taehyung trông thấy mặt. Cậu ngồi xuống bên cạnh anh, nín thở chờ đợi điều tiếp theo, chờ đợi và chờ đợi.

Chờ đợi...

Và cuối cùng, chẳng có cái quái gì bất thường xảy ra như trong mấy bộ AV hay xem, chẳng lẽ là AV gạt người?!

Jungkook khẽ quay sang nhìn Taehyung vẫn dán mắt vào trong màn hình điện thoại, hình như là đang nhắn tin với ai đó, vẻ mặt rất nghiêm trọng, cũng có thể là chuyện nghiêm trọng đi, nhưng mà nó nghiêm trọng hơn cả việc 'đề' cô dâu trong đêm tân hôn sao?

Cậu không phải là mong chờ hay gì, thấy Taehyung như vậy càng vui là đằng khác nhưng cũng rất nguy hiểm, con người im lặng luôn tỏ ra vẻ cao cao tại thượng là nguy hiểm nhất.

"Kim..Ta..Taehyung.." – Jungkook nhẹ nhàng gọi khiến Taehyung quay sang nhìn cậu với ánh mắt mong chờ câu tiếp theo, rốt cuộc Jungkook chỉ im lặng không nói gì, anh cũng thầm hiểu ra.

Taehyung đem điện thoại tắt đặt sang một bên, sau đó đưa tay ngang qua người cậu, lúc này Jungkook như cả đứng tượng nín thở, mắt nhắm mắt mở hồ quan sát tình tiết sau đó, kết quả Taehyung chỉ với qua bên kia kéo chăn sang đắp cho cậu.

Cái kiểu động phòng gì đây nè trời?!

Taehyung giọng thản nhiên: "Em sao còn không mau ngủ, bởi sức để ngày mai phải đi đăng kí giấy kết hôn nữa, anh cũng bận rộn rất nhiều ở công ty nên sáng mai thời gian dư rất ít, sau đó không còn rảnh để đi đâu"

Jungkook ừ ừ gật đầu rồi mới vô tri vô giác há hốc miệng nhìn Taehyung tiếp tục tung chăn chui vào, nằm xuống gối êm liền nhắm tít mắt ngủ say, vài phút sau đó còn nghe được tiếng ngáy nho nhỏ, quả thật là đi gặp Chu Công rồi!

Ngủ?! Trong đêm động phòng chẳng phải ngủ là điều cấm kị ư? Vận động mới chính là mấu chốt của đêm động phòng, vậy mà Taehyung chỉ kêu cậu ngủ và cũng lập tức lăn ra đó ngủ ngon lành, trong khi cậu đây còn chưa kịp tiêu hóa xong lời nói của anh.

Nhưng mà kể ra vậy cũng tốt, đỡ phải bị bại lộ sớm, có thể cầm cự được thêm vài ngày nữa. Jungkook cũng thầm nghĩ, có lẽ Taehyung không xấu như cậu nghĩ, bề ngoài như vậy tất nhiên bên trong cũng như vậy chứ, sao có thể nghĩ người như Taehyung đây là một tên dê già được nhỉ?

Jungkook chột mím cười, cậu chống cằm ngắm nhìn gương mặt khi ngủ của anh, cả đôi mày rậm cũng chau lại khi ngủ nữa, hẳn là không được thoải mái nhiều điều đây.

Song cậu lại nghĩ được thoang thoang mùi hương của dầu gội mà anh dùng, rồi nghĩ đến tóc trong của mình cũng mùi y chang như thế, bỗng dưng tim lại trật thêm một nhịp nữa.

Điên mất rồi!

Jungkook cố gắng nén lại ở đây thêm một chốc nữa, dự định chờ cho người kia ngủ thật là say, đến khi động đất đến không còn hay biết gì thì cậu mới dám rời bỏ đi. Vậy mà không ngờ trong lúc chờ đợi, hai mí mắt cậu trĩu nặng khi nào cũng không hay, lập tức lăn vào trong chăn ngủ thiếp đi mấy hồi.

Chỉ biết đến khi thức dậy, bản thân mình vẫn nằm trên chiếc giường đó, chân tay còn duỗi thẳng căng trông rất thoải mái là đằng khác, cảm giác ngủ ngon như không có gì ảnh hưởng hay động chạm đến mình.

Jungkook chui nửa đầu ra khỏi chăn, đôi mắt mấp máy mở, mái tóc nâu nhẹ của cậu rối bù, nếu như mà đặt hai quả trứng lên thì xác định đó chắc chắn không phải là tóc mà chính là tổ chim.

Đột nhiên vô tri vô giác ngồi bật dậy như xác chết sống lại, đầu tóc đã rối nay bị Jungkook vò cho rối thêm, cậu tá hỏa tam tinh đảo mắt nhìn sang đồng sang tây, kết quả thấy giường bên cạnh trống trơn, còn nghĩ đêm qua Taehyung vẫn nằm ở đây, sáng ra đã mất tiêu.

Mới biết mình ngủ ở nơi này từ đêm qua đến giờ, còn không biết bản thân bị phát hiện chưa, chỉ lật đặt ngồi dậy mau mau tìm cách trốn thoát khỏi đây.

Vừa bước ra khỏi giường thì phát hiện dưới chân giường có một bộ quần áo được xếp ngay ngắn, Jungkook lại gần xem thì biết trên bộ quần áo đó còn có thêm một mảnh giấy ghi chú màu vàng. Cậu cầm lên đọc, nội dung: *[Anh chuẩn bị trước bộ quần áo này cho em, thay vào khi thức dậy]*

Lần này đến lượt cầm bộ quần áo lên xem, là chiếc váy trắng suông đến ngang đầu gối, tay cụt và cổ tròn to hơi lộ phần cổ, bên ngoài còn có cả ren trông bớt đơn điệu lại còn thanh tao bắt mắt. Jungkook thầm đánh giá gu thẩm mĩ của Taehyung lần nữa.

Nhưng bên dưới, đôi giày để đi kèm với chiếc váy này khiến Jungkook có chút khó hiểu, rõ là một chiếc váy nữ tính như thế này mà Taehyung lại chọn giày đi kèm là một đôi Adidas Neo màu sắc trắng nhiều với ba sọc đen, cũng tựa như màu của chiếc váy.

Jungkook mang đôi giày vào trước, liền cảm thấy rất vừa vặn với đôi chân của mình, cậu còn nhớ chân Nayeon rất nhỏ cho nên đôi giày đặt ở đây không

thế nào là dành con gái được, cũng có thể Taehyung chọn nhầm size, cũng có thể Taehyung nhờ người khác chọn nhưng người đó lại không biết cũng nên.

Jungkook cứ gật đầu và cho là thế.

Cũng không nghĩ rằng Taehyung có phát hiện ra mình hay chưa nhưng nhìn bộ quần áo anh ta để lại trước khi rời khỏi đây có lẽ cũng chứng minh rằng Taehyung chưa phát hiện ra cậu. Một phần cũng vì đêm qua cậu ngủ đắp chăn kín cả đầu, cho nên anh ta hẳn không dư hơi để giờ ra mà xem mặt cậu.

Cho nên việc bây giờ không thể bỏ trốn được, khi anh ta để lại bộ quần áo, tuy không nhấn gì liên quan đến đưa đón nhưng chắc chắn phải quay lại đây để xem xét cậu.

Thế là Jungkook định sẽ mặc chiếc váy vào, cuối cùng phát hiện ngoài chiếc váy ra còn có...nội y của con gái!

Cậu cầm chiếc áo ngực mà Taehyung đã chuẩn bị cho cậu, nhớ lại bộ ngực của Nayeon không hẳn nhỏ lắm nhưng chiếc áo ngực này giống như được làm ra để dành cho người...ngực bằng phẳng vậy.

Jungkook cảm nó ngó nghiêng để tìm hiểu cách mặc vào, cũng thầm nghĩ trong bụng sao mà những thứ Taehyung dành chuẩn bị cho Nayeon lại có phần không thể vừa vặn với cô, nhưng ngược lại đối với cậu rất hợp, không khó chịu chút nào.

Đến khi Jungkook đang chật vật để cài lại chiếc áo ngực thì từ sau đã vang lên tiếng cửa mở, cậu lập tức hét lên một tiếng thất thanh, mà ngay giữa căn phòng cách âm yên tĩnh nữa thì càng đáng tai hơn.

Nguyên là hiện tại trên người cậu hoàn toàn chẳng có tí mảnh vải nào che thân cả, quần lót nữ vừa mới vặn vào, còn bên trên thì vẫn đang cố gắng cài cho xong. Vậy mà giữa chừng lại bị người khác bước vào...chẳng thể diễn tả được cảm giác lúc này.

"Nayeon, là anh Taehyung đây"

Người vào lại là Kim Taehyung, kẻ mà cậu muốn tránh mặt lúc này đây, phải chi là phục vụ phòng thì hay biết mấy.

Jungkook không dám quay mặt lại, chỉ biết đứng chết trung tại đó, hai tay hai chân đã sớm mềm nhũn ra như cọng bún thiêu. Chuyện này nếu không nhanh ứng xử liền lãnh hậu quả chết người.

Thế đành dùng cái giọng mũi mà ngay chính cậu nghe còn không nghĩ là phát ra từ cái miệng của mình, nam nữ không thể phân biệt nổi, chỉ giống như xằng mà pha với nhót: "Taehyung a~ Anh có thể ra ngoài đợi em thay đồ xong được không? Chứ cứ như vậy em ngại"

Taehyung tựa lưng vào tường, mắt nhắm lại: "Em vẫn chưa hết cảm sao?"

Giọng Taehyung nghe như nửa thật nửa giả, khiến Jungkook phải vận não để suy nghĩ xem người kia rốt cuộc ý tứ ra sao, một hồi chỉ đáp lại: "Vâng, còn bệnh khá nặng! Còn giờ thì anh có thể..." – Những lời còn lại không nói, cũng muốn để Taehyung kia tự ý thức hiểu.

Nhưng Taehyung lại như không tiếp thu vào, chân bắt đầu nhấc lên muốn tiến về phía cậu: "Trông em có vẻ khó khăn với cái khóa cài áo ngực kia, kì lạ, rõ ràng chọn size rất vừa với em rồi kia mà"

"Phải, rất vừa, không chật chội đâu. Chỉ là em không thể với tay đến phía sau thôi...khó lắm" – Jungkook dần dần mất kiên nhẫn với người kia, kêu ra không ra, toàn nói nhảm vài thứ.

Taehyung lại càng thêm làm cậu mất kiên nhẫn nữa, anh vẫn đứng đó, chân cũng tiến hơn vài bước đi: "Có thể em không quen cách mặc áo ngực, để anh giúp"

*Uhm, đúng là tôi không quen thật * Jungkook trong lòng tự nghĩ, sau đó mới nghi ngờ câu nói của Taehyung. Hiện tại cậu đang trong tình trạng giả gái, tất nhiên con gái thì với chuyện mặc áo ngực là một điều rất hiển nhiên và quen thuộc, vậy mà trong lời nói anh lại bảo cậu không quen...lại còn giúp giúp gì nữa!

Rốt cuộc còn chưa nghĩ hàm ý của anh là như thế nào thì đã bị một bàn tay to lớn va chạm vào phần da thịt phía lưng cậu, Jungkook theo phản xạ khiến lông tóc đều dựng đứng cả lên, trên người sinh ra loại cảm giác như điện giật.

"Khoan đã...Taehyung em không cần anh..."

Chính là lời chưa kịp dứt xong thì người kia đã hoàn thành xong phần cài khóa cho cậu, Jungkook tiếp tục đứng đó trong sự ngỡ ngàng không tưởng, hai mắt mở to cùng hô hấp một lần nhanh hơn.

Sau đó còn chưa thể định hình lại thì đã bị một vòng tay chạm đến phần ngực trước của cậu với câu nói thân thiện nhưng xuyên tạc vào tim đen: "Nayeon, anh không thích con gái mà độn ngực to như thế này đâu, anh thích tự nhiên hơn"

Rồi đưa tay vào bên trong áo ngực của Jungkook, anh kéo ra hai miếng độn ngực loại to nhất, khẽ bật cười gian xảo: "Nhưng mà tôi có nên gọi cậu là Nayeon không nhỉ? Hay là...'cô dâu' giả mạo kia?"

Không, không thể nào...!

- Au thật sự muốn thấy bản mặt của Vếu lúc nó cười $\geq \dots \leq$

Bạn đang đọc truyện *Cô dâu Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đăng Kí Giấy Kết Hôn (1)

Jungkook trong lòng hoảng loạn, cậu không nghĩ rằng người kia phát hiện trước rồi vậy mà vẫn diễn trò với cậu, xem cậu như món đồ chơi có vẻ rất thích thú. Trong lòng có chút buồn bực lại xấu hổ, nhưng lúc này thì nên biết cúi đầu hối lỗi thì hơn.

Thế là chưa kịp chấp tay xin lỗi, Jungkook một phát bị Taehyung kéo xoay người lại, từ nãy đến giờ cậu chỉ toàn đối lưng với anh, bây giờ mới có thể nhìn nhau trực diện. Lần đầu tiên tiếp cận anh với góc độ gần nhau thế này, trên người cậu lại chỉ có mỗi áo ngực và quần lót của...nữ, Jungkook lập tức đỏ mặt.

"Anh...anh biết tôi không phải là Nayeon từ khi nào?..."- Giọng Jungkook lắp bắp, hai tay kia bị Taehyung giữ chặt.

Anh nhìn cậu không chút biểu cảm: "Từ đêm qua ngay khi cậu đi ngang qua tôi để vào phòng tắm"

Jungkook nghe câu trả lời này cũng không hiểu nhiều lắm, đêm qua khi cậu đi ngang qua người anh rõ ràng đã cân nhắc rất kỹ trước đó, cúi người xuống thấp một chút, lấy tóc che đi gương mặt của mình, cậu chắc chắn rằng Taehyung sẽ không tài nào nhận ra được.

Nhưng mãi về sau cậu can đảm hỏi anh thì Taehyung bảo rằng, đó chính là nhờ vào mùi hương trên người cậu. Đối với Nayeon cũng như các nữ nhân khác, đều không có gì đặc biệt. Nhưng chẳng hiểu sao khi cậu đi ngang qua người anh lại có thể cảm nhận được một mùi hương đặc trưng cực kì, chỉ duy nhất một mình cậu có được.

Taehyung cúi xuống, đôi mắt lóe sáng trông hung dữ vô cùng, làm Jungkook run sợ muốn bật khóc tại chỗ. Còn không biết bản thân mình sẽ bị làm gì, hình phạt ra sao, lúc mọi chuyện bị truyền đến tai mẹ cậu hay bà nội đáng ghét kia, cậu có bị tổng cổ ra khỏi nhà hay không, Jungkook sợ hãi nghĩ đến.

Nhưng anh chỉ nói với cậu một câu ngắn gọn: "Cậu tên gì?" - Rồi nhẹ nhàng buông tay cậu ra, cũng đứng cách xa cậu một chút, không gây khó dễ nữa.

Suýt tí cứ tưởng nước mắt chảy ra, cuối cùng nghe xong câu này thì thở phào nhẹ nhõm. Ban đầu tính không khai tên tuổi nhưng sợ rằng cố chấp chỉ tổ cậu bị thiệt mà thôi. Jungkook nuốt nước bọt, mắt ngược lên nhìn anh: "Tôi...tôi họ Jeon, tên đầy đủ là Jeon Jungkook, đại...đại ca muốn gọi tôi thế nào cũng được"

"Đại ca?!" - Taehyung cười lớn: "Cậu là đang vuốt móng ngựa đấy à?"

Phải, nếu như nịnh nọt anh có thể sống thì tôi sẵn sàng quì luôn cả gối xuống.

Tất nhiên câu trên Jungkook không dám nói ra, chỉ biết gật đầu nhẹ với Taehyung.

"Đi!" - Taehyung bắt ngờ hét lớn rồi nắm chặt cổ tay cậu, Jungkook theo phản xạ hét lên tiếng đau nhưng vẫn bị anh ghì chặt, gương mặt hung hăng kéo cậu: "Jeon Jungkook, cậu mau đi theo tôi!"

Nghe câu nói đó, trong đầu Jungkook lập tức nghĩ đến những nơi mà Taehyung sẽ đưa cậu đến, tất nhiên nó sẽ chẳng có tốt lành gì, có thể mang cậu lên núi chôn sống luôn cũng không chừng. Còn không đem những màn tra tấn dã man hành hạ cậu, khiến cậu thừa chết thiếu sống tại đâu đó, rồi mang xác cậu tha cho chó ăn.

Xin lỗi nhưng mà trái tim bé bỏng này của cậu không chịu được!!

Jungkook bị kéo đi thì cũng phản kháng lại, ra sức chống cự bàn tay rắn chắc của Taehyung. Nhưng tất cả đều vô dụng, chỉ còn đủ hơi để hét lên, mong rằng sẽ giúp ích được gì đó: "Anh...anh dẫn tôi đi đâu hả?!"

"Đi đến đồn cảnh sát, rồi cả gia đình cậu tôi cũng mang đến đồn luôn, xử lí cho nhanh gọn lẹ!"

Jungkook mặt mày tái mét khi nghe đến 'đồn cảnh sát', trong lời nói của Taehyung nghe có vẻ rất chắc nịch, dường như không có sự đùa giỡn nằm trong đó. Vậy là cuộc đời cậu sẽ vĩnh viễn mang danh xấu, ở trong ngục tối bóc lột từng ngày tui thân.

Chưa kể gia đình cậu còn bị dính lây nữa, bà nội hẳn sẽ càng căm ghét cậu, mà cậu ở trong ngục rồi thì chắc chắn mẹ cậu sẽ bị đuổi ra khỏi nhà!!

Kết luận chỉ có thể, một chút hi vọng tìm thấy cũng không có.

À không, tính kĩ lại thì còn một thứ duy nhất hi vọng có thể cứu rỗi cuộc đời cậu lúc này. Chỉ là trong giấy lát tường chừng ngủm củ tỏi thì đã nhớ đến 36 sách lược quân sự của Trung Quốc có cái gọi là khồ-nhục-kế trong bại chiến kế!!

Tức thua rồi thì phải dùng cái trò con bò này thôi.

Giống như Câu Tiễn tiền sinh vậy, sau khi thất bại trước kẻ thù Phù Sai thì hết lòng tận tụy phục vụ Phù Sai như người hầu, thậm chí ông còn ném thừ cả phân của Phù Sai để giúp thầy thuốc khám bệnh cho Phù Sai, tất nhiên ông làm vậy chỉ để che giấu kế hoạch trả thù của nước Việt.

Nhưng cậu thì có chút khác biệt. Mặc dù phân người khác không ném được nhưng sẵn lòng trở thành con hầu cho nhà họ Kim đến tám đời chín kiếp cũng được, ở giả luôn cũng được, miễn rằng có thể giữ được cái mạng nhỏ bé này.

Thế là Jungkook vứt bỏ cái gọi là tự trọng sang một bên, lập tức quì rạp xuống đất ôm đôi chân dài miên man của Taehyung vào người, còn cả hai chân quăn chặt lấy anh. Cậu mếu mào với âm thanh thê lương cực kì: "Kim Taehyung, tôi van nài anh, anh cũng biết tôi bất đắc dĩ lắm mới làm như vậy, cũng đâu phải cố tình..."

Taehyung khoanh tay cuối xuống nhìn cậu, không chút quan tâm đáp: "Vậy so với cậu thì cảm giác tôi phải nằm với nam nhân trong đêm tân hôn có vẻ thoải mái hơn?"

"...Không" - Jungkook giống như radio bị tắt đài, sau đó như nghĩ ra cái gì đó chợt đứng phắt dậy tức giận: "Nhưng chỉ ít anh cũng phải xem trước cô gái anh kết hôn là ai chứ, anh cũng phải nghĩ rằng cô ấy có yêu anh hay không, còn nữa, anh có thật sự yêu cô ấy?"

Taehyung trầm mặc một lúc không nói gì, Jungkook cảm giác đoạn cao trào oai hùng của mình như chẳng có ai nghe thấy, liền xấu hổ. Cho đến khi cậu mất hết phong độ, anh mới nhưn mảy chậm rãi: "Còn cậu...yêu cô ấy?"

"..."

Phải rồi, Jungkook yêu Nayeon, cái điều này mà ai chẳng biết được chứ, à không, chỉ có Nayeon là không biết được tình cảm của cậu mà thôi. Lòng cậu dễ đoán như vậy, ngay cả Taehyung lần đầu gặp cậu còn có đoán ra, vậy mà bao năm qua rồi cuộc Nayeon ở đâu khi cậu ngay cạnh?

Bị nói trúng tim đen, mặt Jungkook thoáng chốc đen trầm lại hơn, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng và miệng nhìn tim. Giờ bị người kia nói trúng tim đen rồi thì còn gì để biện minh đâu chứ, cậu ở đây cũng là vì ai? Chẳng phải Song Nayeon hay sao?

Đang lúc buồn bã vì tình yêu suýt chút rơi nước mắt thì có một bàn tay to lớn nâng chiếc cằm nhỏ của cậu lên, Taehyung đứng gần thậm chí cậu còn có thể nghe được hơi thở của anh, giọng anh có hơi dục: "Thôi được, xem như lời thỉnh cầu của cậu được toại nguyện, chỉ cần cậu cùng tôi đi làm một chuyện"

Vậy là...khồ nhục kế thành công rồi sao? Nếu biết thế thì thà mình đem tình cảm của mình ra sớm thì bớt rối rắm hơn không!

Jungkook mặt mày hớn hở: "Vậy...vậy tức là anh tha cho tôi?"

-"Cứ cho vậy đi"

Sau đó đôi mắt của cậu khép lại thành một vòng cung như trăng khuyết tuyệt đẹp, nở một nụ cười để lộ răng thoả dễ thương của cậu vui mừng siết chặt lấy tay Taehyung: "Cảm ơn anh nhiều lắm!! Còn cái kia anh muốn cùng tôi đi làm chuyện gì đó, tôi sẵn lòng. Sau này nếu anh có còn nhớ thì hãy đến tìm tôi, Jeon Jungkook tôi sẽ giúp đỡ vô điều kiện!!"

Xem như não của Jungkook bây giờ bị teo lại đi, cho nên cái gì cũng có thể nói ra được, mãi đến khi hậu quả khó lường thì mới biết được đã hại bản thân đến bao nhiêu, trái tim bị chính mình làm vỡ ra thành từng mảnh.

"Được thôi, vậy giờ chúng ta đi đăng kí giấy kết hôn"

!!What-the-hell-is-going-on?! Anh ta vừa thốt ra cái quái gì vậy?!

"Haha" - Jungkook cười trù, đưa tay đánh nhẹ Taehyung mấy cái: "Anh này cứ đùa, giấy kết hôn giữa anh và Nayeon không phải đã làm rồi sao, còn nhờ tôi thay Nayeon đi đăng kí giấy kết hôn cùng anh"

Taehyung liền trưng ra bộ mặt khó chịu, nhăn mặt nhìn cậu: "Nhìn tôi giống đùa lắm sao? Với Nayeon cậu không cần phải lo, tôi với cô ta chưa đăng kí giấy kết hôn, so với giấy chưa đăng kí này thì hôn lễ cũng vô nghĩa"

Mặt Jungkook bắt đầu bị biến sắc, cậu không còn dám cười nữa: "Không lẽ anh tính kết hôn với tôi?! Anh còn nào hay không vậy Taehyung? Anh nhìn xem tôi có ngực to cùng mái tóc dài thướt tha giống nữ nhân hay không?"

"Tôi với Nayeon kết hôn chỉ vì việc công, cha mẹ tôi hứa rằng nếu tôi đem con dâu về cho hai người thì toàn bộ công ty và 70% cổ phần sẽ là của tôi"

"Nhưng cha mẹ anh nói là con-dâu!!"

"Tôi còn chưa nói xong" - Taehyung lại tỏ ra không vừa ý: "Họ bảo rằng miễn tôi mang con dâu về, trai gái không kể. Vì họ thấy tôi từ lớn đến bé chưa từng để ý ai, nghĩ rằng tôi đồng tính cho nên việc chấp nhận tôi mang con trai về làm vợ cũng không ý kiến"

Bỗng cảm thấy lạnh sống lưng, Jungkook có chút nghi ngờ giờ tay đưa chéo trước ngực phòng vệ: "Vậy rốt cuộc anh có đồng tính hay không? Nói!!!"

Từ khoanh tay chuyển sang chống nạnh, Taehyung cảm thấy mất kiên nhẫn cực kì, trước giờ anh chưa từng nói nhiều với ai như tên trước mặt, chỉ cần vài câu là người khác đã hiểu rõ, còn tên trước mặt phải giải thích cặn kẽ thì mới hiểu được.

Cuối cùng gượng ép xuất vài từ qua kẽ răng: "Nếu như tôi đồng tính thì đêm qua cậu đã không yên ắng ngủ trên giường với tôi rồi"

Jungkook dần hiểu ra, cũng bỏ tư thế phòng vệ đi, đứng ngay thẳng nói chuyện với anh: "Nhưng mà hôm qua đám cưới của anh và Nayeon diễn ra trước bao nhiêu con mắt chứng kiến, chưa kể hai bên gia đình của anh và Nayeon đều có tiếng tăm trong nước, chuyện con trai tập đoàn Big Hit cưới và li dị vợ chưa đến hai ngày lan truyền ra, sau đó đi lấy nam nhân làm vợ, còn mặt mũi nữa sao?"

Kể ra lời của Jungkook nói rất đúng. Chỉ vừa hôm qua hôn lễ được cử hành, ngày hôm sau đi đăng kí giấy kết hôn với một người khác còn là nam nhân thì hẳn sẽ gây náo động trong giới làm ăn, có thể làm mất đi uy tín của Big Hit.

Nhưng mà Taehyung lại không để tâm đến, anh trong mắt chỉ có bản thân mình: "Thế này, chiều mai cậu ở đâu?"

Sau đó cũng chẳng biết vì sao Jungkook trả lời rất thành thật: "Chiều mai đúng giờ tôi tan học ở trường đại học LZ"

"Được, ở yên đó chờ, tôi đến đón cậu"

Nói xong, Taehyung xoay lưng rồi khỏi căn phòng. Jungkook vẫn còn đứng đó trong bộ nội y nữ nhân trên người, chẳng còn để tâm đến chuyện mình ăn mặc ra sao nữa, bây giờ trong đầu chỉ quay mòng mòng mấy lời của Taehyung.

Rốt cuộc ý tứ anh ra sao, hoàn toàn không dễ đoán được.

Jungkook thăm thò nhẹ xem như bây giờ mình chưa bị đưa vào đồn cảnh sát là may. Trực tiếp mặc mấy bộ quần áo mà Taehyung chuẩn bị vào, tuy là vấy nhưng cứ mặc kệ đi, hiện tại cậu cũng chẳng có quần áo gì để mặc, thà như vậy còn hơn khỏa thân người ta mắng cho điên.

Jungkook đến khi trở về đến nhà liền gặp Nayeon cũng đang ở trong phòng khách uống trà cùng gia đình cậu. Đột nhiên trong lòng rộ lên cảm giác không muốn nhìn mặt người này, cho dù có là người mình yêu trong suốt mấy năm nhưng hiện tại rất chán ghét.

Nayeon lo lắng đứng dậy chưa kịp mở lời đã bị Jungkook đưa tay từ chối cho nói, sau đó vác cái bộ dạng lố bịch của mình đi lên phòng, mặc cho bà nội có nhận xét cậu lúc này ra sao cũng không quan trọng bằng sự việc sắp xảy ra chiều mai.

Thử tưởng tượng một người cao ráo, diện mạo đẹp trai cùng bộ veston đen bóng đắt tiền trên người, còn chạy xe hạng sang đến trước ngôi trường tâm tưởng của cậu ngay vào giờ tan học. Đương nhiên Taehyung sẽ bị bầu đông như viên đường như kiến.

Jungkook gỡ bộ tóc giả ngựa ngáy ra khỏi tóc mình, đến khi vừa cời xuống chiếc váy trắng bên ngoài thì Nayeon bước vào trong phòng cậu. Và điều cô nhìn thấy đầu tiên chính là cậu mặc nội y con gái, phải rồi.

"Rất nực cười đúng không?"

Jungkook không một chút để ý lên tiếng, cậu nhanh chóng tháo chiếc áo ngực ra và chồng áo thun vào, vừa định cời cả quần lót thì Nayeon bước ra khỏi đề lại không gian tự nhiên cho cậu, Jungkook cũng không nói gì thay cho xong bộ quần áo thoải mái.

Một chốc Nayeon lại bước vào: "Không nực cười chút nào đâu, là tại tớ mà cậu phải như vậy, tớ xin lỗi"

Jungkook nằm phịch xuống giường lòi điện thoại ra xem mấy tin nhắn gửi đến từ hôm qua đến sáng nay chưa thể đọc, đa phần đều là từ bạn bè trong trường có chuyện gấp, còn lại thì là Park Jimin hỏi thăm.

Nayeon thấy hơi lạ khi Jungkook chẳng đá động gì đến cô, bình thường rất phấn khích mỗi khi gặp cô nhưng bây giờ chỉ im lặng như tờ giấy trắng, khiến càng đáng sợ đáng nghi hơn rất nhiều.

"Mọi việc như thế nào rồi Jungkook?" - Bất quá cô phải tìm chuyện để bắt chuyện với cậu vì trước giờ cậu luôn luôn là người bắt chuyện trước.

Jungkook nằm đó, tay có thay đổi đặt lên đầu gác, còn lại mắt vẫn dán chặt trong màn hình điện thoại: "Bị bại lộ rồi"

Nayeon nghe xong thót cả tim, cô vẻ mặt lo lắng, đôi mày duyên chau lại nhìn cậu: "Vậy cậu có sao không Jungkook? Anh ta có làm gì cậu không? Rồi làm thế nào cậu về được đây lành lặn?"

Lần này Jungkook có hơi nhướn mắt lên nhìn, trong đầu thầm tính toán vài chuyện. Đầu tiên không thể để cho Nayeon biết được chuyện Taehyung yêu cầu cậu trở thành vợ anh ta, thứ hai càng không thể để cho Nayeon biết ngày mai cậu có hẹn với Taehyung.

"Tớ đã nhanh trí chuồng ra ngoài nhanh" - Đảo mắt một vòng không dám nhìn thẳng Nayeon, Jungkook tự thừa nhận đây là đang nói dối: "Trong lúc anh

ta đang chờ rửa không để ý..."

Đầu đó nghe được tiếng thở phào của Nayeon, Jungkook khi đó nghĩ rằng đó chỉ là cô lo lắng cho cậu, lúc nghe cậu an toàn thoát ra thì mới thở ra thoải mái. Nhưng mãi sau này mới biết ra, là cô đang lo lắng cho việc Taehyung có hủy hôn với cô hay không. Chứ không phải cậu.

Nayeon ngồi xuống giường cạnh cậu, cô chống một tay lên giường nói: "Vậy Jungkook à, tớ nghĩ thế này, bây giờ cậu đã bị bại lộ rồi...chỉ bằng nhận lời xin lỗi của tớ, tớ sẽ chấp nhận lấy họ Kim kia. Còn nếu lời xin lỗi chưa đủ, cậu muốn tớ làm gì để đền đáp cũng được"

Mất Jungkook chột nheo lại, cậu nửa nhìn cô nửa lại đánh giá câu nói vừa rồi. Song Nayeon trước giờ cậu quen biết, một khi không thích cái gì thì tất yếu sẽ làm mọi cách có thể mang thứ đó ra xa, huống hồ cô không thích kết hôn với Taehyung vì ước mơ lớn, đằng này lại có thể cư nhiên chấp nhận đơn giản như vậy. Có phần nghi ngờ.

"Cậu không nhất thiết phải gượng ép bản thân mình lấy anh ta, cứ để tớ có gắng phá tan cuộc hôn nhân này, bất quá thì dùng lí lẽ để nói với anh ta về ước mơ và tình yêu của cậu. Chẳng phải cậu từng bảo rằng lấy người con trai phải yêu mình hay sao?"

Lời này Jungkook nói ra, thập phần không phải vì lo lắng cho Nayeon, mà là một cuộc thử nghiệm cô bạn thanh mai trúc mã này của cậu.

Nayeon lúng túng, mắt quay sang đông sang tây, một khắc cũng không dám nhìn lấy Jungkook: "Tớ...tớ đúng là như vậy nhưng mà cậu biết đó, tớ cũng đâu thể trốn tránh mãi được, càng không thể để cậu làm bình phong cho tớ. Cho nên quyết định này là tốt cho cả hai, cậu hãy suy nghĩ lại đi, đừng cố quá vì tớ"

Và con cá lớn đã cắn lấy mũi câu của Jungkook.

Nhưng mà lại không dám chắc chắn, không muốn vì những thứ suy nghĩ tiêu cực mà tự làm tổn thương bản thân mình, đó cũng chỉ là suy đoán vớ vẩn do chính cậu tự đặt ra. Cứ để mọi chuyện diễn ra trong tự nhiên, khi nào nó đến thì đành chấp nhận.

Jungkook đặt điện thoại sang một bên, lần này chính diện đối mặt với cô mà nói: "Song Nayeon, có phải vì người ta điển trai hơn tớ? Có phải vì người ta gia thế giàu có hơn tớ rất nhiều không?"

Nayeon ngu ngốc tròn xoe mắt nhìn cậu, miệng há ra như hã một tiếng dài.

Sau đó Jungkook liền xua tay cười trù: "Thôi không, cậu cứ xem như tớ chưa từng nói gì đi" - Rồi cậu nằm xuống giường, đối lưng lại với cô giả vờ mệt mỏi: "Tớ muốn ngủ một chút, cậu có thể về được không?"

Nayeon không nói gì, chỉ chào tạm biệt cậu rồi cùng với chiếc túi màu đỏ nhưng rời khỏi căn phòng. Đến khi nghe tiếng cửa đóng lại an tâm, Jungkook nằm trên giường mới thở mạnh một tiếng.

...

Tại trường đại học LZ.

Jungkook vừa mới vật lộn xong môn ngoại ngữ của ông thầy người ngoài hành tinh. Thật ra không phải lớp đặt cái biệt danh củ chuối đó cho thầy mà thầy mới chính là người tự thừa nhận mình là quý ngài đến từ...ngân hà!!

Cái người có dáng cao ráo như siêu mẫu quốc tế và gương mặt chuẩn nấy soái ca trong ngôn tình Trung Quốc (*hơi tăng bók một chút~*) . Nhiều lúc nữ sinh đọc ngôn tình cũng thường YY bản thân mình với thầy là nhân vật chính trong truyện...

Đó chính là thầy Rap Mon. Nổi tiếng về nhan sắc khắp cái trường này.

Tóm lại cậu rất thích ông thầy này đi, lâu lâu có người tám chuyện xuyên vũ trụ còn hơn Kenny Sang với cậu cũng rất vui.

Nhưng hiện tại đó thầy Rap Mon không quan trọng, việc cần khẩn trương lúc này chính là Taehyung nổi-bần-bật chuẩn bị đem xe hạng sang đến đón cậu trước cái trường khi họ có gáy này.

Vì cậu cũng không muốn cho đám đông gây náo loạn nên đã xin phép thầy Rap Mon, à không, phải nói là hối lộ ông thầy thánh cuồng đồ ngọt này một túi bánh nhân đậu đỏ thì mới có thể đi ra ngoài trốn lốt được.

Song cậu đứng đợi trước cổng trường, dăm ba phút liền có một chiếc xe đen bóng loáng cực kì bắt mắt chạy đến. Trên xe bước xuống là một dáng người tiêu sái cùng đôi tay thông thả cho vào túi, Taehyung như sáng ngời giữa nơi này.

Giống như bất cứ nơi đâu anh ta đứng thì đó chính là phong cảnh đẹp.

Ngược lại nhìn cậu thảm hại vô cùng, ăn mặc bừa, tóc tai rối bù lại còn nhuộm màu nâu hạt dẻ, khác xa với Taehyung một thân veston trắng thớm và mái tóc đen bóng được vuốt cao để lộ vùng trán đẹp.

Bây giờ ngồi trong nhà hàng sang trọng nọ, cậu càng thấy tự ti về bản thân mình hơn, xung quanh bao nhiêu quý tộc, nhìn lại cậu còn không xứng bằng với nhân viên phục vụ trong đây, chỉ ít họ còn sáng lạn hơn cậu nhiều lần.

Bạn đang đọc truyện *Cô dâu Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Đăng Kí Giấy Kết Hôn (2)

Nhưng suy cho cùng thì đây cũng không phải là lần đầu tiên cậu đi ăn ở nhà hàng sang trọng như thế này, thậm chí nơi sang trọng hơn cậu còn đã đến rồi. Căn bản đó chính là gia đình cha dượng của cậu, là một gia đình nằm giữa trung lưu và thượng lưu, xem như là nhà giàu mới nổi đi, cho nên cũng tập tành đến những nơi đại loại như vậy ăn rất nhiều.

Tất nhiên cả cậu cũng bị mẹ kéo đi theo.

Bây giờ ngồi trong nhà hàng này, tuy cảm giác tự ti nhưng chỉ là tự ti về bề ngoài của mình, còn lại cậu đều rất hiểu biết làm thế nào để ra dáng quý tộc, không làm mất mặt Kim Taehyung kia.

Thứ nhất nên may mắn vì nhà hàng này menu ghi bằng tiếng Hàn, chứ nhiều nhà hàng cậu đi chỉ toàn dùng tiếng Anh, khiến cậu trước khi đến đó phải học thuộc rất nhiều loại món ăn ghi bằng tiếng Anh để tiện gọi chứ thật ra môn Anh của cậu đạt âm số rồi.

Thứ hai chỉ gọi những món mình đã ăn qua hay có cái tên quen thuộc. Vì nếu như trên tay là menu tiếng Hàn còn cứu vớt được một chút, bạn sẽ không đại gì gọi những món lạ. Còn nếu trên tay là menu tiếng Anh nếu bạn nhớ gọi một món với cái tên lạ hoắc nào đó, khi mang ra chỉ là một mớ thịt bò xay nhuyển còn sống, thì xác định cả buổi hôm đó bạn chỉ uống nước lọc.

Và cuối cùng phải chú ý cách ăn uống cho tử tế, nếu như trên bàn có rất nhiều loại muỗng dao hay nĩa được bày ra hai bên thì đừng chóng lo ngại mà hãy theo qui luật dùng từ bên ngoài vào đến trong theo thứ tự từng món ăn mang ra.

Nhưng hiện tại Jungkook và Taehyung ăn riêng một buổi nhỏ cho nên trường hợp đó xin phép bỏ qua.

Và lại đây cũng chỉ là cách hướng dẫn cho nhà giàu mới nổi như Jungkook mà thôi, cậu đang dần học tập với cái cách này thành thói quen để tránh phải mất mặt cả cậu lẫn người đi ăn cùng.

Tóm lại nhà hàng này cũng chỉ là một loại sang trọng thường so với những cái cậu đã đến, Taehyung chọn nơi này có lẽ vì anh ta vừa mới từ nước ngoài về chưa thể biết hết được Hàn Quốc này, còn nghe nói sống từ nhỏ nữa.

Kết quả sau đó cậu gọi thịt hun khói còn người kia dùng món pate gan ngỗng, đúng là có cố gắng cách mấy cũng chẳng vuron lên ngang tầm với Taehyung được, nhìn vào món ăn đã có thể đánh giá rồi.

Jungkook cảm lạnh thương thức món ăn của mình, cho dù món Taehyung gọi có cao sang cỡ nào nhưng mà Jungkook quyết vẫn không nếm được cái thứ dờ tẹt đó, có lần cậu cũng đòi ăn thử, cuối cùng lại nôn ra giữa bàn tiệc khiến bao nhiêu người nhìn.

Xem ra thịt hun khói không đắt bằng, không bổ dưỡng bằng nhưng lại ngon gấp tám lần đó a.

- "Món cậu ăn ngon không?"

Vừa ăn được một chút thì Taehyung hỏi, Jungkook có hơi ngỡ ngàng nhưng rồi gật đầu một cái: "Ngon lắm, sao vậy? Anh muốn thử không?"

"Thôi không..." – Taehyung bĩu môi lắc đầu: "Tôi ghét thịt hun khói"

"..."

Vây cũng hỏi, nhảm chết đi được!!

Nhưng mà nghĩ kĩ lại thịt hun khói ngon như vậy, dễ nuốt như vậy ai lại ghét được chứ. Taehyung nói ghét thịt hun khói vậy tức là ghét món cậu thích, cũng như gián tiếp ghét Jeon Jungkook này. Kết luận chỉ có thể là anh ta đang nói ghét cậu, với cái biểu cảm bĩu môi lắc đầu nữa thì chắc chắn là cực kì ghét.

"Anh ghét tôi thì cứ nói thẳng ra, chắc ngồi ăn cùng tôi như vậy anh miễn cưỡng lắm chứ gì?" – Jungkook tức giận càng ghim mạnh con dao vào miếng thịt hun khói hơn.

Taehyung nheo mày khó hiểu, sau đó đầu óc nhanh nhạy của anh lập tức hiểu ra được vì sao Jungkook cho rằng anh ghét cậu, liền mỉm cười nói: "Lập luận của cậu hay quá nhỉ? Nhưng nếu tôi ghét cậu còn muốn yêu cầu cậu làm vợ tôi sao?"

"Biết đâu bắt ngờ~ Anh nghe nhạc của Bích Phương chưa? Lời bài hát có câu như thế đó"

Taehyung tối mặt: "Tôi không biết Bích Phương..."

"Vậy thì về lên ZingMp3 tìm kiếm bài 'Có khi nào rời xa' mà nghe đi"

"Tên bài hát sến quá, không muốn nghe. Tôi thích nhạc giao hưởng"

Jungkook liền làm biểu cảm ngó lên trần, vai nhún mấy cái: "Ồi tôi đang ở thế giới nào vậy? Tại sao tôi từng này tuổi phải dùng bữa với cụ già tám mươi?"

Taehyung chột cười khỏ, sau đó chuyển mặt thành thật nhìn thẳng Jungkook: "Tôi thật sự không ghét cậu, nhìn cậu cũng không có lí do để ghét, bất quá bộ dạng lồi thối của cậu khiến tôi có chút khó chịu mà thôi, cái đầu nhuộm màu đỏ cũng nhanh đổi thành đen đi"

Jungkook nuốt trọng cả miếng thịt hun khói lớn vào cổ họng, vì lời nói kia giống như ra lệnh, giống như đối với cậu là một vị trí đặc biệt. Jungkook nhướn mắt: "Tại sao tôi phải nghe lời anh? Có biết màu đây rất thịnh hành không?"

"Không cần biết thịnh hành hay không" – Taehyung khẽ lướt một vòng người cậu đánh giá: "Nhưng trông chẳng đúng đắn, là vợ của tôi thì phải hoàn hảo hết mức có thể"

What?! Jungkook há hốc miệng rộng đến mức đủ nhét một quả trứng gà vào: "Anh vừa bảo tôi là gì của anh cơ?!"

"Vợ tôi"

Jungkook đập con dao xuống bàn cái cạch, đôi mắt nảy lửa: "Anh lấy đâu ra cái tự tin đó thế?"

"Từ đây"

Lại là câu nói cụt ngủn, Taehyung rút ra một túi giấy đưa cho Jungkook. Cậu cũng nhanh cầm lấy, trong đầu đã sớm tọc mạch đặt ra hàng trăm câu hỏi cần câu trả lời về cái con người ngạo mạn kia.

Cậu khấn trương kéo sợi dây cuộn trên mặt túi, lấy ra bên trong là một xấp giấy tầm 3 hay bốn trang gì đó với trang đầu là tựa đề to đùng 'Hợp đồng hôn nhân'.

Trong đó ghi các điều khoản giữa bên A (Kim Taehyung) và bên B (Jeon Jungkook), ngoài ra còn có một số qui định bắt buộc phải tuân theo như bên A hoặc bên B trong quá trình bán hợp đồng còn hiệu nghiệm thì không được phép có tình cảm với người kia.

Hừ, cái này đương nhiên cậu sẽ làm được, nhất mực một lòng cùng Nayeon thì quyết không yêu thêm một ai khác, chưa kể đối phương lại là nam nhân thì lấy gì để nảy sinh ra tình cảm? Bất quá đây là hợp đồng thì phải diễn cho thật thôi.

Nhưng mà khoan...hiện tại mình chưa đồng ý mà lại nghĩ đến chuyện sau này rồi!!

Jungkook cau thả nhồi lại xấp giấy đó trở ngược vào trong túi giấy rồi xong quăng sang cho Taehyung với cái nhìn từ chối: "Vớ vẩn, anh nên cất cái đồng đó đi"

Thật ra bản hợp đồng đó không có gì làm cho cậu phật ý hay khó chịu nữa, cậu hoàn toàn được hưởng rất nhiều ưu đãi là đằng khác. Trong dòng đó có mấy đoạn ghi bên A sẽ làm theo mọi đòi hỏi của bên B nếu như bên B muốn có xe ô tô liền cung cấp một chiếc, nhưng ngược lại bên B phải ngoan ngoãn nghe lời bên A dưới mọi hình thức.

Bên B sẽ được đối xử tử tế, cùng bên A sống chung một căn nhà nhưng có thể tùy tiện trang trí phòng riêng của bên B, còn có cả người hầu riêng, tài xế riêng luôn luôn chăm sóc bên B ngay khi có thể.

Rồi cả bất cứ lúc nào bên B gặp khó khăn thì bên A sẽ giải quyết lấy, bên B gọi điện khẩn cấp thì lập tức trong vòng 15 phút sẽ có mặt tại chỗ mặc cho đang có cuộc họp quan trọng. Nhưng nếu bên A gọi thì có là khẩn cấp hay không thì 5 phút bên B phải có mặt...

Tóm lại cậu chẳng chịu thiệt một chút nào, chỉ có Taehyung là lỗ rất nhiều (~ chưa thành vợ mà đã chu cấp đầy đủ vậy rồi ~ thế nó -_-||).

Nhưng cậu sẽ không đồng ý, thứ nhất Nayeon và gia đình cô sẽ ra sao nếu cậu kí tên vào bản hợp đồng đó? Hay cả gia đình cậu cũng vậy, sẽ chịu húng rất nhiều từ dư luận, có thể cậu bị cho rằng thẳng thắn cướp chồng của bạn cũng nên.

Thứ hai tại sao Taehyung lại chọn cậu trong khi cha mẹ anh ta bảo rằng gái hay trai gì cũng được, miễn có con cháu cho họ là Taehyung sẽ giành được toàn bộ tập đoàn và nắm trong tay 70% cổ phần của công ty.

Vậy giờ anh ta đã có được vợ rồi đó, cha mẹ anh ta cũng hài lòng khi có cô con dâu xinh đẹp đến như vậy. Lại còn muốn cậu làm vợ anh ta nữa là sao?

Jungkook chán nản bắt chéo chân, uống một ngụm nước cho mát cổ họng: "Anh có suy nghĩ kĩ càng trước khi cùng tôi kết hôn chưa? Anh có nghĩ đến hậu quả chưa? Chẳng phải tôi đã nói với anh điều này là bất khả thi rồi sao? Nayeon hiện..."

Chưa kịp kết thúc lời nói, Jungkook đã bị Taehyung chặn họng: "Tôi biết rõ, chẳng phải tôi cũng đã nói cho cậu nghe rồi hay sao? Tôi có thể giải quyết êm xuôi mọi chuyện, tôi với Nayeon còn chưa đăng kí giấy kết hôn thì đám cưới coi như vô nghĩa mà"

"Vậy anh tính sẽ giải quyết thế nào?"

"Sau khi kí vào bản hợp đồng này thì cậu sẽ biết, nhất định kí xong thì tôi sẽ không để cậu phải chịu thiệt, đương nhiên ngay cả cách giải quyết của tôi cũng không ảnh hưởng đến cậu và gia đình"

Nghe lời nói của Taehyung chắc nịch như vậy Jungkook cũng có phần an tâm khi giao phó mình cho anh ta, nhưng cuối cùng vẫn không hiểu ý tứ vì sao lại chọn cậu là nam nhân trong khi Nayeon anh lại bỏ?

"Nghe cũng vừa ý lắm" – Jungkook cầm lại bản hợp đồng ra xem, vừa xem vừa nói: "Nhưng tôi muốn đặt câu hỏi cuối cùng cho chuyện này. Vì sao anh phải lấy tôi làm vợ trong khi tôi là nam nhân? Cha mẹ anh bảo trai gái gì đều được mà"

Taehyung mỉm cười, buông muống nĩa liền đặt tay lên bàn đan chéo lại với nhau: "Thứ nhất đối tượng sắp hợp tác với tôi là một người đồng tính, còn là chủ của quán bar Queer – quán bar tụ tập những người thuộc LGBT. Nhưng người đối tượng còn đang phân vân, cho nên nếu tôi có vợ là nam nhân hẳn sẽ hợp đồng làm ăn sẽ nhanh chóng hoàn tất"

Cười trừ, Jungkook nghiêng ngả trong vòng ghế: "Nghe giống như tôi đang bị lợi dụng ấy nhỉ?"

"Cứ cho là như vậy, nhưng cuộc lợi dụng này có ích cho cậu"

"Vậy còn thứ hai là gì?"

Taehyung tiếp tục cười giảo hoạt, một ngón tay chỉ vào cậu: "Chính là cậu đó Jungkook, lúc ở phòng khách sạn cậu đã bảo rằng sau này có nhờ cái gì cậu cũng sẵn lòng giúp đỡ. Bây giờ tôi đang gặp khó khăn, cậu có vui lòng?"

Jungkook hóa đá trong phút chốc, ếch chết tại mồm mà, đúng là thừa nhận khi đó mình có nói như vậy nhưng chỉ là để vuốt móng ngựa mà thôi, ai ngờ Taehyung lại nhớ dai đến như vậy, bây giờ cũng chẳng có gì để biện minh cả.

Jungkook còn đang lưỡng lự chọn ra đáp án để không hối hận thì Taehyung lại bồi thêm một câu thuyết phục cậu.

"Jeon Jungkook, khi ở đám cưới không phải là tôi không dõi theo cậu, chỉ là đặc biệt trong thoáng chốc tôi nhìn cậu và biết rằng cậu bị bà của mình ghen ghét xem thường? Còn người cạnh cậu lúc đó hẳn là em trai cậu đi, có vẻ rất được yêu thương"

Lời nói khiến Jungkook nghĩ đến mà tức điên trong lòng: "Phải đó, tôi chính là một người cháu không ngoan trước mặt bà, anh ý kiến?!"

Taehyung thấy người kia xù lông lập tức vuốt nhẹ: "Khoan đã, tôi đã bảo cậu không ngoan chưa? Chỉ là tôi muốn nó-i..."

"Bà ấy ghét tôi" – Lần này lại đến Jungkook cắt ngang lời nói của Taehyung, giọng cậu có hơi nghẹn: "Vì tôi là con riêng của mẹ, vì mẹ tôi tái hôn với con trai của bà ta, vì tôi được Jinin – cháu trai cưng của bà yêu thương. Giống như bà cho rằng tôi giành hết tất cả sự quan tâm của bà ta vậy"

"Ích kỉ quá nhỉ?"

Jungkook bật cười, ánh mắt xa xăm nhìn về một góc nhỏ: "Đúng vậy, già rồi mà không nên nét, bản thân tôi cũng chẳng ưa gì bà nội"

"Vậy cậu thử suy nghĩ lại một chút thế này"

Jungkook ngẩng mặt lên nhìn Taehyung, ánh mắt người kia thập phần dịu đi một chút, không giống như dáng vẻ giữ-khoảng-cách thường thấy của anh ta. Taehyung chậm rãi nói: "Trở thành vợ của tôi cũng như là phu nhân của người thừa kế tập đoàn Big Hit, có thể coi là phu nhân quyền lực nhất trong giới làm ăn. Cậu muốn tượng xem gương mặt bà nội cậu khi nghe tin đó? Hẳn sẽ rất ngạc nhiên đi"

"Phải, rất là ngạc nhiên. Ngạc nhiên ở chỗ thằng cháu ghê của mình lại gây ra chuyện tày trời khi cướp chồng của bạn thanh mai trúc mã"

Taehyung như vô dụng trước tên nhóc ngu ngốc này, cái gì cũng không chịu nghĩ tốt cho bản thân mình, không chịu đặt những suy nghĩ tích cực lên hàng đầu mà chỉ theo ý tiêu cực rồi tự tử thân bản thân.

Anh kìm nén sự tức giận, nhẹ nhàng giải thích cho cậu nghe: "Tôi đã bảo chuyện giữa tôi và Nayeon sẽ giải quyết ổn thỏa, khi đó cậu và gia đình đều không chịu thiệt hại hay ảnh hưởng xấu. Song nếu cậu trở thành phu nhân Big Hit, chẳng phải cậu và mẹ có thể nâng cao mặt nhìn bà nội hay sao?"

Uhm, chính là như vậy...

Có thể cùng mẹ tự tin nâng cao mặt nhìn bà nội là điều ước duy nhất mà cậu đang ấp ủ. Trước giờ đều bị ánh mắt xem thường của bà dành cho, bây giờ mà trở thành vợ của Taehyung hẳn bà ta sẽ lập tức ngăn người ra trông rất buồn cười, bộ dạng đó thứ mà cậu muốn thấy nhất, để hả hê cười rộ trong lòng. Còn sau đó thì sao không cần quan tâm.

Đúng là chỉ người có thể lực và địa vị như Taehyung cao hơn bà ta thì mới có thể khiến bà ta khuất phục được. Chỉ có cách đó mà thôi.

Khẽ thở dài, Jungkook đứng dậy khoác balo vào trong vai: "Lời đề nghị của anh tôi sẽ xem xét lại. Tạm biệt anh tôi về" - Cậu kính cẩn cúi đầu chào người kia, sau đó nặng nề bước ra khỏi nơi đó.

Taehyung cũng bận bịu, ban đầu có ý định bảo tài xế đưa cậu về nhưng Jungkook biểu hiện thế kia xem ra muốn tự mình đi bộ về, anh cũng không cản.

...

Jungkook đến khi lết bộ về nhà thì trời cũng đã sớm tối. Vừa đứng bên ngoài cởi giày ra thôi đã nghe vọng giọng của bà nội lớn tiếng bên trong, như đang mắng chửi ai đó, đối tượng cậu không biết nhưng khi vào đến trong mới rõ.

Mẹ cậu đang phải quì rạp xuống đất xin lỗi bà nội.

Lí do dường như là ở cậu, vì cậu đi học về trễ thế này mà mẹ cậu bị bà nội mắng chửi.

Bà ta ngao mạn ngồi trên chiếc ghế cao với vẻ mặt giận dữ: "Tôi không muốn có đứa cháu như nó trong căn nhà này, đầu tóc nhuộm màu, đi học thì trễ đến tận hai tiếng đồng hồ. Bây giờ cô còn muốn tôi xem nó như cháu ruột sao?!"

Cậu đi trễ hai tiếng, bà ta không phải vì lo lắng mà chính là tìm cớ để có thể mắng chửi mẹ cậu. Chứ con người bà ta có thể quan tâm khúc mớ thừa này hay sao?

Còn mẹ cậu thì quì ở đó, vẻ mặt nhún nhường nói khẽ: "Mẹ à, mong mẹ bình tĩnh"

Kết quả bị càng thêm bị bà ta xem thường: "Tôi không muốn nói chuyện với cô nữa!! Mà cô cũng đừng gọi tôi là mẹ, tôi không có đứa con dâu nào như cô cả!!"

Ngày nào mẹ cậu cũng phải hứng chịu những lời khó nghe từ bà ta, một chút tiếng nói trong nhà này cũng không có, ngay cả Park Jimin mà mẹ cậu cũng bị bà nội bắt hầu hạ cho. Mặc dù Jimin không muốn nhưng ngay trước mặt bà nội phải nghe theo lời, sai bảo mẹ cậu chẳng khác gì người ở.

Nhìn cảnh tượng trước mắt mà ngửa cả miệng, trước sau gì cậu và bà ta cũng không ai xem ai ra gì rồi, vậy thì lên giọng một lần cũng chẳng có sao. Bà ta dù sao cũng không dám đuổi mẹ con cậu ra khỏi nhà vì được cái cha dượng rất thương mẹ, còn cậu thì được Jimin quan tâm.

Bất quá bà ta chỉ thăm lạng đối xử tệ bạc khi không có cha dượng và Jimin ở đây thôi.

Jungkook bước vào nhà chào mẹ đầu tiên, sau đó chào cô giúp việc và cuối cùng là nhờ cô làm cho mình một ly nước chanh, mặc kệ bà nội đang chăm chăm nhìn cậu hay mẹ dặn cậu phải chào bà thì cậu nhất quyết cũng không chào.

Cậu nhận lấy ly nước chanh uống ngum cho thoải mái cổ họng, chuẩn bị cho chương trình tiếp theo. Đi đến bên bà nội, cậu mĩa mai nói: "Bà không xem mẹ tôi như con dâu thì bà cũng không có tư cách là mẹ chồng của mẹ tôi, cho nên những lời mắng chửi đó bà càng không có tư cách để nói ra"

Jungkook nói xong liền thoải mái trong lòng bước lên lầu, đi được nửa đoạn thì nghe dưới kia vang lớn giọng: "Thằng ôn dịch!! Chẳng biết mày giống ai mà vô lễ đến như vậy, à, từ mẹ mày mà ra cả!!"

Thế là chẳng biết cố ý hay vô tình mà ly nước chanh còn khá đầy đủ vớ xuống sàn nhà cách trước mặt bà nội chỉ vài cm. Bà ta sững sốt chôn chân tại chỗ, khóe mắt chợt co giật như không tưởng được Jungkook lại cả gan như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô dâu Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đăng Kí Giấy Kết Hôn (3)

Còn Jungkook lại đưa tay che miệng như một cú lơ tay: "Chà, cháu xin lỗi bà nội, cháu không cố ý. Và lại cháu có giống ai thì cũng không có ai nói giống bà đâu, cho nên bà đừng lo" - Sau đó cậu quay sang mỉm cười với cô giúp việc: "Cô ơi, phiền cô cho cháu ly nước chanh khác nha?"

Cô giúp việc lo sợ gật đầu liền chạy vào trong chuẩn bị một cốc khác. Còn lại bà nội suốt tí ngắt xiu, làm mẹ cậu phải đưa tay ra đỡ lấy.

Mặc kệ sự náo loạn dưới đó, Jungkook ung dung bước lên phòng nằm nghỉ cho thoải mái thì hơn.

Lúc nằm trên giường thì đột nhiên nghĩ đến Kim Taehyung, song nhớ lại lời đề nghị và bản hợp đồng của anh ta, Jungkook nảy lên đầy mâu thuẫn để suy nghĩ lấy.

Quá sức mệt mỏi và phức tạp. Jungkook lập tức đưa tay xua tan cái gương mặt giả hoạt của người kia ra khỏi tâm trí thì nghe tiếng cửa phòng của mình vang lên, suýt rơi cả tim ra ngoài.

"Ai đó?!" - Jungkook nhanh lấy lại bình tĩnh, giả vờ cầm một cuốn truyện tranh lên như đã đọc rất lâu rồi.

"Là em Jimin đây. Tình cờ em vừa mới về thì gặp cô giúp việc mang nước lên cho anh, tiện thể cũng lên đây nên mang vào cho anh luôn"

Jungkook quay mắt sang nhìn, đó chính là Park Jimin với cái nụ cười mỉm làm siêu lòng người, nhưng mà để cậu ta cười há lớn thì chắc roi mất cả hình tượng, ai bảo cái miệng giống bà nội quá làm chi.

Nhưng mà nhìn lại Jimin, trong lòng Jungkook cũng sinh ra ác cảm với đứa em này. Chơi nguyên cái đầu màu trắng có hơi ngả sang vàng, bộ dạng chẳng khác gì mấy tay dân chơi, ngay cả đồng phục học sinh cũng chẳng mặc cho đảng hoàng, cái trong cái ngoài, có cả cái không.

Trên hết là Jimin đi học về trễ hơn cả cậu. Thế mà bà nội còn dám lớn miệng mắng chửi mẹ và cậu nữa sao? Lại không biết xem xét đứa cháu ruột cưng yêu của mình.

"Em không biết gõ cửa sao Jimin?"

Jungkook dùng cái giọng chán nản nói, trong lòng rất muốn đuổi cổ thằng nhóc này ra khỏi đây, Hề nhìn cái nét của nó lại nhớ đến khuôn mặt của bà nội, thật đáng ghét, phải chi Jimin không phải là cháu ruột của bà ta thì hơn.

Jimin không để tâm hàm ý trong lời nói của Jungkook. Cậu chỉ việc đi lại gần anh, đặt cốc nước chanh sang bên cạnh: "Anh sao thế? Một mỗi ư? Hay để em xoa bóp cho"

"Thôi khỏi!!" - Vừa thấy Jimin dang tay ra, Jungkook liền sợ hãi tránh xa một chút. Cầm cốc nước chanh lên uống: "Sao giờ này em mới về? Lại đi bar nữa sao?"

"Cuộc sống của em, anh biết rõ mà" - Jimin mỉm cười: "Một ngày không đi bar em không chịu nổi, hôm nay lượng con gái bầu cũng không giảm sút, ngược lại còn tăng là đằng khác. Anh thấy em hay không?"

Jungkook giả vờ hứng thú: "Tự hào quá nhỉ? Bớt nói nhảm rồi rút ra khỏi đây cho anh ngủ ngay!! Anh mệt muốn ngủ!"

"Sớm vậy sao?"

"Nói nhiều, rút!!!"

Song Jimin bị đá ra khỏi cửa. Jungkook cũng nhanh chóng tắt đèn rồi chui vào chăn ngủ, ngủ cho đến khi thả mình vào giấc mộng và không để ý đến mọi thứ xung quanh, ngày mai cũng là chủ nhật cho nên không đáng phải lo ngại giờ giấc.

Thế là Jungkook một phát thẳng căng gần đến trưa, thật ra thì cũng xem như là cố tình ngủ lâu như vậy bởi vì giờ này là giờ bà nội có hẹn đi ra khỏi nhà, mẹ cậu cũng đi theo, còn cha dựng ở công ty làm việc.

Đến khi Jungkook thức dậy thì trong nhà chỉ còn mỗi cậu, cô giúp việc và Park Jimin ngoài dự đoán. Đáng lí ra giờ này thằng nhóc đã đi chơi rồi nhưng không ngờ lại ở nhà, còn oang oang cái miệng chạy vào phòng cậu nói linh ta linh tinh.

Jungkook tức giận bật người dậy, ném hẳn cái gối vào gương mặt đẹp trai kia: "Mày thật sự không biết gõ cửa à Jimin!!"

Jimin lại không bận tâm lời nói của cậu, khẩn trương lay người: "Anh mau thức dậy đi, bên dưới có người đến đón anh kia, là người của Big Hit. Anh...anh làm sao có thể quên được người của Big Hit được hả?"

Gì cơ?!

Jungkook lập tức tung chăn ngồi dậy, cậu ba chân bốn cẳng chạy ra hành lang, nơi duy nhất trong phòng cậu có thể dễ dàng quan sát bên dưới nhà. Và quả thật có một chiếc xe đen bóng lạ hoắc đang đậu ngay dưới nhà cậu.

Đằng sau Jimin ngạc nhiên: "Anh hai, làm sao anh quen được người của Big Hit hả?!"

Nhưng giờ trong đầu Jungkook đã chẳng thể tiếp thu được gì nữa rồi. Cậu khẩn trương chạy xuống dưới nhà, vừa bước ra khỏi cổng cũng như bắt gặp người tài xế từ trong xe bước xuống. Jungkook ngẩn tò te tại chỗ.

"Cậu là Jeon Jungkook?"

Người tài xế hỏi, Jungkook chỉ theo phản xạ mà gật đầu. Jimin luống cuống phía sau cứ tọc mạch nhìn anh mình rồi lại nhìn sang người tài xế đáng nghi kia, cậu hét lớn: "Ông là ai? Tại sao lại biết tên anh trai tôi? Đừng tưởng nói người của Big Hit là chúng tôi tin!!!"

Rồi dường như người tài xế đó chẳng để tâm đến lời nói của Jimin, ông chỉ tập trung vào bốn phen mà mình được giao cho. Vẫn nhìn chằm chằm Jungkook qua cái kính đen trên mặt: "Tôi được cử đến theo lời của Kim Taehyung để đón cậu. Phiên cậu đi cùng tôi đến chỗ của chủ tịch"

Chủ tịch?! Cầm chức nhanh đến vậy sao?!

Jungkook còn chưa kịp phản ứng ra sao thì người tài xế kia đã mở cửa xe ý mời cậu vào. Jimin trong lòng khó chịu, liền giằng lay cánh tay của

Jungkook với vẻ mặt đáng thương.

"Anh hai, anh chịu lên đó thật sao? Nhớ như lửa đào, bắt cóc anh hai đi làm kỹ nam thì sao?"

"Nhảm nhí!!!" - Câu hỏi trên của Jimin ngay và luôn nhận được một cú đánh vào đầu, Jungkook hất mặt nhìn cậu: "Đó thật sự là người của Big Hit, anh đi anh sẽ về, không cần em phải lo cho cái thân này"

Jimin có vẻ ủy khuất: "Nhưng mà anh hai, anh đẹp gái rạng ngời như vậy, còn không biết người ta sẽ làm gì anh..."

"Mày vừa bảo anh cái gì?!"

Jimin giật mình tự đánh vào miệng mình hai cái: "Dạ...em bị ngọng thì anh cũng biết đó, ý em nói anh đẹp trai..."

Không quan tâm hất tay của Jimin ra, Jungkook làm điệu bộ hất tóc một cái, ngạo mạn nhìn người lái xe để lấy uy một chút, rồi ngắn gọn chốt một từ mạnh mẽ: "Đi!!"

Jimin đứng ngẩn ra đó nhìn Jungkook với chiếc quần hồng chấm bi trắng cùng đôi vớ in hình Pokemon bước lên xe hạng sang, trong lòng có hơi mất mặt, đồ ngủ còn chưa thay ra đã tự tin đi gặp chủ tịch của Big Hit.

Cơ mà giữa anh cậu và Taehyung rốt cuộc có quan hệ gì, cái đó mới rất tò mò!

...

Ngồi trên xe, Jungkook mới chợt nhận ra quần áo ngủ của mình vẫn còn nguyên trên người, đi gặp mặt người kia mà mang bộ dạng này, còn nhớ Taehyung có nói khó chịu khi thấy cậu lười thôi, phen này phải tìm cách cứu vớt.

Cậu khó khăn loay hoay qua lại, song mới dám can đảm nói với người tài xế.

"Chú gì đó ơi, chú có thể quay lại cho tôi thay quần áo được không? Tôi quên bên mất rồi"

Rồi giống như luồng trước câu hỏi này của cậu, người tài xế nhanh miệng trả lời: "Bên cạnh cậu tôi đã chuẩn bị trước quần áo. Cứ tự nhiên thay đi, tôi sẽ đóng kính chắn lại"

Vừa nói xong cũng là lúc có một tấm kính màu đen kéo lên ngăn cách giữa chỗ ngồi của cậu và người tài xế, Jungkook tròn xoe mắt trằm trồ ngưỡng mộ, đúng là nhà siêu giàu có khác, đến cả xe cũng có cái trò này.

Ngưỡng mộ cái kính chắn xong, Jungkook quay sang bên cạnh mình, đúng là có một chiếc túi giống như vừa mới được mua. Ở trong là bộ veston màu đen, sờ vào loại vải khá dày và tốt, xem ra thật sự là đồ rất đắt tiền. Nhớ đến cậu cũng có vài bộ như vậy nhưng chất liệu lại không bằng.

Jungkook cứ nhiên thay vào mà không nghĩ đến mình mặc veston là dành cho việc gì, còn không may may đến ý định của Taehyung ra sao, chỉ thích thú đem bộ đồ đắt tiền đó khoác lên người mình, sau đó tự cảm thán đáng mình mặc cái gì cũng đẹp, Taehyung con mắt lựa đồ cũng rất tốt, vừa khít người cậu lại tôn lên phần eo.

Nhưng thật ra Jungkook cũng đã suy nghĩ kĩ trước đó mới dám bước lên chiếc xe này.

Đêm qua cậu ngủ sớm, mà đến giữa đêm lại mở mắt trưng trưng không ngủ được. Thế là liền mang chuyện giữa mình và Taehyung ra ngẫm nghĩ.

Một chốc khi nhớ đến bà nội mắng chửi mẹ cậu vừa nãy thì mang lòng tức giận đó mà quyết định thẳng luôn. Nếu cứ sống như thế mãi thì cũng chẳng đạt được tốt đẹp gì, cho dù cha dượng có thương mẹ hay Jimin sẽ bảo vệ cậu khỏi bà nội nhưng nếu không có họ thì mẹ con cậu phải làm sao?

Đến lúc cũng phải kết thúc chuyện này đi.

Trong khi vẫn còn đang dằn vò với mớ suy nghĩ thì xe đã dừng lại. Người tài xế lúc này mới kéo tấm kính chắn giữa xe xuống, giọng trầm khàn thông báo: "Chủ tịch hiện tại đang đợi cậu ở trong" – Nói xong, ông bước xuống mở cửa xe ra cho cậu.

Jungkook cũng quen với việc được người khác mở cửa xe rồi cho nên cũng không ngần ngại gì, cậu bình thản bước xuống rồi tiến vào trong nơi Taehyung đang chờ cậu.

Đằng xa là Kim Taehyung với dáng ngồi tiêu soái, miệng cười toát hình chữ nhật nói chuyện với mấy thím nhân viên mê trai. Đúng là người nổi-bật thì rất nổi bật, xung quanh bao nhiêu cô gái xúm xề, ánh mắt cô nào cô nấy đều sáng rực rỡ như thấy tờ ngân phiếu giá trị won.

Jungkook chợt ngừng lại giữ khoảng cách để Taehyung không thấy cậu, khẽ nâng tay chỉnh ống tay áo, thắt lại cái carvat cho ngay ngắn, nở một nụ cười tươi tắn, cậu thâm cao mặt với bộ dạng của mình xinh đẹp hơn vô lần so với mấy thím mê trai kia.

Jungkook nhắc đôi chân thon của mình đi đến bên cạnh Taehyung, bàn tay cố tình gây sự chú ý với mấy thím nhân viên kia mà đặt lên vai anh, giọng cậu đột nhiên khác lạ bình thường: "Kim Taehyung, tôi đến rồi a~"

Mà tự nhiên nói xong chính cậu cũng thấy muốn nôn, huống chi Taehyung đã sớm trợn mắt nhìn cậu khó hiểu.

Đặt nốt tay kia lên vai Taehyung, cậu mỉm cười nói thêm: "Chẳng phải anh muốn đăng kí giấy kết hôn với tôi nên mới đợi ở đây hay sao? Bây giờ tôi đến rồi, chúng ta cùng đi?"

Jungkook vừa nói vừa híp chặt đôi mắt của mình nhìn sang mấy thím nhân viên kia, lại nhoen miệng cười để lộ chiếc răng hở đáng yêu tình nghịch. Mấy thím nhân viên kia thấy vậy lập tức thất vọng tan đi xa...

Mấy thím nhân viên vừa đi xong, Jungkook liền quay ngoắt cái thái độ, chống tay lên eo hất mặt: "Đúng là đám mê trai, làm việc không lo làm việc, vậy mà tiền lương tháng nào cũng muốn lãnh đều đều!!" – Sau đó liếc sang nhìn Taehyung: "Anh còn không mau cảm ơn tôi đi?"

Hóa ra chỉ là để giải vây cho anh, ngoài ra không có ý tứ gì hơn.

Taehyung nghe vậy đưa tay lên xoa đầu, mặt hơi cúi: "Cảm ơn..."

Người thế kia Jungkook còn không dám nghĩ anh ta sẽ cảm ơn mình, cậu liền muốn trêu đùa: "Sao? Cái gì? Tôi nghe không rõ, anh nói lại lần nữa xem?"

Cũng biết ngay sẽ nhận lại cú trừng mắt từ Taehyung, Jungkook mới đưa tay che miệng khẽ cười lên.

"Cậu đã xem xét lại đề nghị của tôi chưa?" – Taehyung bắt chéo chân ngồi, vẫn rút ra túi giấy hồ sơ như cũ đặt lên trước bàn.

Jungkook ban đầu do dự, cuối cùng hùng hổ ngồi xuống đối diện anh, giật lấy cây bút mà Taehyung chìa ra trước mặt cậu: "Tôi sẽ đồng ý làm vợ cho anh, với điều kiện phải làm bà nội tôi mất mặt ngay tại buổi lễ nhận chức của anh"

Taehyung có vẻ ngạc nhiên nhưng mặt vẫn không biểu lộ ra: "Làm bà nội cậu mất mặt trước mọi người? Như vậy có ác quá không?"

Ừ, cũng hơi hơi.

Jungkook xoa cằm nghĩ lại một chút, sau đó liền che miệng miễn cưỡng: "Thôi vậy đi, chỉ mất mặt với mỗi mình anh thôi là được rồi, dù sao anh cũng là người cao nhất cũng như trọng tâm của buổi lễ"

"Haha, giống như tôi bị lợi dụng đó nhỉ?"

"Đúng rồi, nhưng lợi dụng này anh cũng có ích mà đúng không? Ngay tại buổi lễ nhận chức đó, chẳng phải anh sẽ công bố anh bị gay trước bao nhiêu nhà báo phóng viên tại đó"

Nghe từ 'gay' khiến Taehyung ho sặc sụa, cuối cùng phải lấy lại bình tĩnh nói chuyện: "Là công bố cậu trở thành vợ tôi chứ không phải công bố tôi bị gay!"

Jungkook liền nhếch miệng nhướn mày: "Có khác gì nhau sao?"

"Có, bớt thô thiển hơn câu trên của cậu"

Taehyung chẳng biết là thế nào, giống như phản xạ mà dùng tay gạt bên má Jungkook một cú đau điếng, khiến cậu xoa má la oai oái như mèo giẫm phải đuôi. Taehyung khoanh tay hài lòng nói: "Cũng bớt nói nói nhảm đi, tôi không thích bị kiểu ăn nói đó ảnh hưởng"

"Chứng tỏ là anh có bị ảnh hưởng? Haha, vui thật, tôi làm cho chủ tịch của Big Hit – Kim Taehyung bị biến sắc này"

"Lại nữa sao?!" – Taehyung giọng trầm khàn hơn, cố gắng nhấn mạnh như muốn bỏ nhào về phía Jungkook.

Cậu thở dài nhún vai: "Ôi kìa, có người ăn không được liền muốn đập đồ"

"Đấy!" – Taehyung lại gạt má cậu thêm một cái, lần này còn quyết không chịu bỏ ra, cứ day day phần thịt mỏng của cậu làm chúng đỏ lên, anh hả hê cười đùa: "Tốt nhất là vợ thì nên dịu dàng hiền lành một chút, tên cậu rõ nói lên như vậy nhưng sao con người lại khác xa thế kia?"

Jeon Jungkook, cái tên nghe vào cảm giác thật nhẹ nhàng, giống như một màu trắng nhỏ bé thuần khiết không màu sắc nào hay thứ nào đó có thể làm vấy bẩn nó, cũng như một giọt nước trong suốt đơn thuần và mong manh.

Vậy mà hiện thực lại khiến người khác không tưởng được.

Jeon Jungkook là đứa trẻ ngay từ nhỏ đã phải chứng kiến những chuyện không nên, quá khứ và tuổi thơ của cậu không hồn nhiên và trong sáng như những đứa trẻ khác, ngay cả cậu cũng không giống với cái tên mình nói lên.

Cậu phải tự tạo cho mình một vỏ bọc để bảo vệ bản thân. Trước mặt mà mọi người thấy chỉ là tấm chắn mang tên Jeon Jungkook để giữ thứ đơn thuần và mong manh bên trong tránh xa khỏi tất cả mọi thứ.

Đối với cậu mà nói, chiếc bánh ngon trên trời rơi xuống không bao giờ là cho không, cũng chẳng tự nhiên mà rơi vào tay mình mà có thể nuốt nó trọn vẹn. Nó chính xác là chiếc bánh tâm độc với màu sắc và hương vị dụ người, thách thức chính bản thân kẻ nhận được.

Cho nên cái vô bực mà Jungkook tạo ra chính là khiến cho con người cậu trở nên giống với định lí của thế giới hiện nay. Vô tâm, bất cần, không suy xét và đơn độc.

Trên hết chính là sự giả tạo mà không cá thể nào dám thừa nhận rằng mình không có, chỉ bản thân tự đưa ra biện minh để thuyết phục chính mình.

Jungkook chợt cười, nụ cười vừa lạnh lại vờn chút ấm: "Trước mặt thiên hạ, tôi sẽ là một người vợ hoàn hảo của Kim Taehyung, cho nên anh đừng lo. Nhưng trước mặt anh tôi vẫn là Jeon Jungkook độc đoán!"

Taehyung chỉ cười lớ phớ, sau đó đứng dậy có hơi lướt qua nhìn cậu với cái nhếch mép hiện rõ, còn nghe được tiếng tắc lưỡi khá nhỏ từ anh nhưng lại lọt vào tai Jungkook. Anh khẽ nói: "Thật ầu trĩ, nhưng cũng không kém phần đáng yêu"

"Hả?! Anh vừa bảo gì cơ?!"

"Không, không có gì, kéo Độc Đoán lại phân xét tôi"

"Anh bảo ai là Độc Đoán?!"

"Cậu, chính cậu!"

"..."

Màn tiếp theo, Taehyung phong thái tiêu sái bước đi trước, Jungkook không ngừng ồn ào chạy theo sau, một bước chân của anh gần bằng cả hai bước chân của cậu, Jungkook theo mãi cũng chẳng kịp, giống như bản thân cậu mà đem đi so sánh với anh vậy, có chết cũng không vờn đến nổi.

...

Hai người sau khi đăng kí giấy kết hôn xong thì bước ra ngoài, tài xế của Big Hit vẫn chờ đợi chưa đi.

Taehyung lại gần nói nhỏ với người tài xế cái gì đó mà nghe không rõ, có cố gắng hỏi lại anh ta mấy lần vẫn không nhận được cậu trả lời thỏa đáng, chỉ úp úp mở mở rất khó hiểu, khiến con tọc mạch của cậu lại trỗi dậy.

Jungkook ngồi trên xe ngựa ngấy vô cùng, hỏi bao nhiêu Taehyung cũng không trả lời, rồi đến đỉnh điểm nào đó mà Taehyung bỏ lơ luôn cậu, chẳng thèm đoái hoài nữa.

Xe lăn bánh cũng được một lúc rồi vậy mà Jungkook vẫn chưa biết được mình sắp bị đưa đến đâu, trong lòng có hơi lo lắng, nhớ lại gương mặt Jimin cảnh cáo cậu mà đem chút hồi hận đổ lên đầu chính mình.

Cuối cùng sử dụng cái miệng siêu ồn ào mà mẹ ban cho mình, cậu quyết định làm rối loạn cái xe này bằng việc bịt tai mình và hát lớn bài Let It Go trong bộ phim Frozen đó a. Tuy cậu biết mình hát không tệ nhưng để làm rối loạn thì phải cho giống Lệ Roi đến từ Việt Nam thì mới hiệu quả được.

Thế là Let It Go phiên bản Jungkook bắt chước Lệ Roi chính thức bắt đầu.

Mới đầu thì Taehyung không quan tâm lắm nhưng mỗi lúc đến đoạn lên cao thì đều muốn vứt bỏ đôi tai của mình, nghe kiểu nào cũng không phải là người hát mà chính là con bò cái đang rống đau đẻ, nhạc lệnh, tông lệnh, giọng lệnh và ngay cả lời cũng lệch. (*Đim giọng hát ngọt ngào của bọn Cúc hơi wá thì fải~*).

Chẳng ra cái hệ thống gì cả!!!

"Cậu có im ngay đi không hả?!"

Taehyung thế nào cũng phải đến giới hạn của sự chịu đựng, anh bực tức quay sang túm cổ áo Jungkook quát một cái khiến cậu như cái radio tắt đài.

Song lấy lại được bình tĩnh, Jungkook vuốt nhẹ cổ áo của mình, mỉm cười nói nhỏ nhẹ: "Vậy bây giờ chủ tịch Kim, anh có thể nói cho tôi nghe anh đang đưa tôi đến nơi khi ho cò gáy nào không?"

Ban đầu có chút do dự, sau cùng Taehyung đưa tay ho khan nhìn cậu nói: "Nghe xong nhất định không được có ý định bỏ trốn, cũng không đánh tôi bầm dập tại chỗ này, càng không được hát cái bài Let It Go kia"

Nghe có vẻ nghiêm trọng, Jungkook gật đầu chắc nịch: "Choi luôn, nói thử xem!"

Taehyung nuốt nước bọt một cái, chậm rãi thốt ra: "Cứ coi như đi xem mắt, đến nhà riêng của ba mẹ tôi"

"Phụt" một tiếng, Jungkook không có uống nước nhưng vẫn bị sặc như đùa a, người ta sặc nước sặc đồ ăn hay sặc thứ gì đó, còn cậu đây là sặc bởi...nước bọt trong miệng, còn suýt cắn phải lưỡi nữa.

"Anh bảo cái gì?! Xem mắt? Sang nhà ba mẹ anh?" – Jungkook tròn tròn mắt nhìn Taehyung vẫn bình thản ra kia, cậu trong lòng đầy rối rắm * *What the fuck is he saying?!!!**

"Phải"

Một câu nói ngắn gọn, đánh bật cả Jeon Jungkook 62 kg.

1

2

3

"MỞ CỬA XE RA!!! TÔI MUỐN XUỐNG XE!!!"

Bạn đang đọc truyện *Cô dâu Giả Mạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đăng Kí Giấy Kết Hôn (4)

Viễn cảnh sau đó là Jungkook hai tay hai chân bám dính vào trong cửa xe, cố gắng mọi cách có thể, sử dụng toàn bộ sức mạnh để mở tung cái cửa xe này ra. Nhưng mà trước khi khai ra sự thật thì Taehyung đã sớm dẫn tài xế khóa cửa xe trước rồi.

Cho nên anh mặc cho Jungkook có gào thét thế nào cũng không quan tâm, chỉ gấn tai nghe vào, vặn âm lượng đến mức cao nhất rồi bật nhạc giao hưởng mà thưởng thức.

Kết quả Jungkook chỉ cầm cự được hơn năm phút đã tiêu hao hết cả thể lực, hai tay mềm ra như cọng bún thiêu, vừa chạm vào cửa xe đã thấy nhũn nhối hướng chỉ phải mở cửa ra. Giọng cậu cũng giảm bớt âm lượng đi, chỉ còn có thể thều thào như tiếng gió thổi qua tai.

Vô vọng cả rồi...

Taehyung cảm giác bên kia im ắng mới dám mở tai nghe ra, liền thấy Jungkook thở dài ảo não tựa vào cửa kính xe, cả thân người nhỏ bé đều cùng bó gối trên ghế, thoạt nhìn lại thấy có gì đó đáng yêu vô cùng.

Nhưng rồi vẫn là không quan tâm, Taehyung tiếp tục thưởng thức nhạc giao hưởng.

Còn Jungkook ở chỗ kia, miệng không ngừng lầm bầm: "Tạm biệt, tuổi thanh xuân năm 20 tuổi cuối cùng của tôi, tạm biệt tháng ăn chơi, tạm biệt Song Nayeon, tạm biệt tất cả gái xinh, anh đây phải đi lấy...chồng rồi. Nhớ lắm, một thời trai đơn thân~"

Ôi, thật sự rất đáng lòng, à không, là đáng luôn cả nội tạng.

"Đến rồi!"

Giọng của Taehyung lại vang lên, nó nghe như Thiên Lô đánh sét ngang tai cậu, may rằng không trúng lỗ tai nhưng chẳng biết là có bị chèn ra làm hai hay không, chỉ biết cậu hiện tại như một vật thể không hồn mặc cho Taehyung kéo lê như bao tải.

Đến khi bị ấn ngồi xuống ghế trước mặt bác trai bác gái thì Jungkook mới hoàn hồn, hai mắt trưng trưng nhìn cụ chủ tịch của Big Hit và vợ của ông, cũng tức là cha mẹ của Taehyung, ông bà Kim đó a.

"Cháu...ạ cháu chào hai bác"

Jungkook đứng dậy khẽ cúi đầu kính cẩn chào, thanh âm rất nhẹ nhàng và lịch sự, cố gắng để tạo ra thiện cảm với hai người đối diện.

Và khác xa với trí tưởng tượng bay xa của cậu. Đáng lí ra ông bà Kim sẽ rất lạnh lùng chào đón cậu còn không nặng hơn thì là thẳng tay đuổi cậu ra khỏi nhà, huống hồ lúc này hai người họ lại chỉ nhìn cậu như một nhân vật đến từ hành tinh Pandora.

Mặt Jungkook trở ra như khúc gỗ quan sát tình hình xung quanh. Và dưới đây là tất cả báo cáo của bộ não.

Ông Kim: "Bà nhìn đôi mắt nó kìa, rất giống cụ tổ của chúng ta đúng không?"

Bà Kim: "Làn da nó mới là điểm nhấn của đứa trẻ này, rất trắng mịn hồng hào"

"Tôi nghĩ là đôi mắt và môi chúm chím kia!"

"Không, làn da!!!"

"Mắt và môi!!!"

Rồi bỗng giữa cuộc đấu khẩu vô bổ này vang lên giọng nói khác.

"Cháu nghĩ cái cằm V-line kia và cái răng thỏ mới đẹp ạ!"

Jungkook theo phản xạ ngược mặt lên nhìn giọng nói lạ đó, ngoài cậu ra cũng có Taehyung và ba mẹ Taehyung dồn mắt ra phía sau.

Người con trai kia thậm chí so với cậu còn xinh đẹp hơn rất nhiều, xinh ở đây là theo kiểu như nữ nhân. Với gương mặt nhỏ, đôi mắt híp rất long lanh, hai cánh môi mọng nước, làn da trắng hơn cả cậu phải nói là hơn cả con gái ý cứ như bột làm bánh hay đường vậy và khi cười lại lộ ra hàng răng trắng tấp trông tỏa sáng vô cùng.

Jungkook ngẩn người ra nhìn, trong đầu thoáng nghĩ đến trên đời này quả thật có thiên thần hay sao?

Taehyung là người phản ứng đầu tiên, anh ta đứng dậy nhìn người con trai kia khó hiểu: "Min Yoongi, vì sao anh lại ở nơi này?"

Min Yoongi, cả cái tên nghe vào cũng rất hợp với con người.

Người con trai vừa được gọi là Yoongi chột cười, nhẹ nhàng ngồi xuống ghế cạnh Jungkook, còn ra vẻ một chút khoác tay lên vai cậu không quên kèm theo nụ cười thiên thần đánh đổ lòng người: "Em tên là gì?"

Thanh âm anh ta trong vắt, cứ như mật ngọt rót vào tai.

Nhưng mà câu hỏi cùng bộ dạng kia khiến Jungkook liền cảm thấy người con trai này toát ra mùi vị nguy hiểm, hoàn toàn không có đứng đắn lại theo kiểu con trai như Jimin nhà cậu, kiểu người cái gì cũng chỉ đùa giỡn chứ một lần thành thật cũng không.

Jungkook tính gỡ đôi tay kia ra khỏi vai cậu thì không cần đã sớm có người hất chúng ra dùm cậu, chính là Taehyung vẫn cao cao tại thượng ngồi cạnh nhưng thoáng chốc lại thấy ánh mắt Taehyung lãnh đạm lạ thường.

"Yoongi, xin giới thiệu với anh đây là vợ tôi"

Taehyung cố gắng nhấn mạnh từ quan trọng như muốn cảnh cáo Yoongi rằng người mà anh ta vừa động vào chính là vật của anh, càng không phải là thứ mà Yoongi có thể dễ dàng cầm lấy hay thậm chí là liếc nhìn.

Yoongi làm điệu bộ nhún nhường khi đưa hai tay lên, bấu môi lùi lại phía sau một chút: "Anh chỉ hỏi tên em đâu thôi mà, nào làm gì xấu đâu" – Sau đó lập tức mang gương mặt chào đón vứt bỏ sang một bên, Yoongi mang đôi mắt dò xét lên người Jungkook: "Sao vậy Taehyung của anh? Tiểu thư nhà họ Song có vẻ rất được"

Taehyung đưa tay ho khụ một cái, trông có vẻ rất miễn cưỡng: "Khụ khụ... Song tiểu thư không phải khẩu vị của tôi"

"Thật sao? Không lẽ tại anh đây ảnh hưởng đến Taehyung nhỏ bé này quá nhiều rồi?"

"Không, anh có là gay thì cũng không phải vì anh mà tôi trở thành gay"

"Taehyung..."

"Thôi đi!!!"

Yoongi như chuẩn bị nhào đến ôm lấy Taehyung với vẻ mặt cảm động nửa mùa thì lập tức bị Taehyung đẩy anh ra, cũng vì Jungkook đang ngồi giữa và cha mẹ đang còn hiện diện ở trước mặt chưa tan biến đi đâu.

Song khi mọi thứ trở về trật tự của nó, Yoongi đến đây cũng chỉ là vì muốn gặp mặt Jungkook mà thôi, không có ý định xấu xa nào khác. Ông bà Kim mới bắt đầu đi vào vấn đề chính, trông có vẻ căng thẳng hơn đoạn dạo đầu rất nhiều.

"Thật sự ta ý định lấy cháu về làm dâu không phải do Taehyung tự quyết định mà chính ta là người kêu nó làm vậy"

Kim phu nhân lên tiếng, giọng điệu cùng khí chất có gì đó ảnh hưởng rất nhiều đến Jungkook. Cậu thầm giật thót tim khi nghe nội dung trong câu nói đó, nhưng có hơi mơ hồ, song khi cha của Taehyung chốt câu tiếp theo thì cậu liền hiểu ra đôi chút.

"Thật sự, Song Nayeon đã bỏ trốn rồi"

Đột nhiên cái cảm giác bị người ta đem ra lợi dụng lại dâng trào lên.

Chương 8: Choi Da Eun

"Con hãy mau chóng tìm một đứa nào đó thay thế Nayeon mau đi!!!"

Đầu dây bên kia sốt ruột cứ thúc giục Taehyung, khiến anh cũng như đang ở trong chảo dầu sôi.

Xoay tứ phía một lúc, anh chợt nhớ ra ai đó, gương mặt trắng với đôi mắt to tròn đen láy với nụ cười răng thỏ tinh nghịch đáng yêu, chẳng hiểu sao nhưng nó chính là chi tiết mà đánh dấu ấn tượng trong lòng Taehyung nhất.

Cũng nhờ vậy mà anh đã nghĩ đến cậu.

Taehyung giảo hoạt đáp lại: "Mẹ ơi, con tìm ra được một người rồi"

...

Cũng có thể Taehyung nói đối tượng sắp hợp tác với anh ta bị đồng tính gì đó là một phần trong kế hoạch của anh ta. Chỉ để cậu thêm chút tin tưởng mà đồng ý làm vợ anh ta và ký kết cái hợp đồng hôn nhân với vẫn kia.

Tất cả cũng có thể là dành cho lúc này.

Lợi dùng lòng tin nhiệm của cậu và để cậu trở thành người thay thế cho Nayeon.

Cũng có thể cho là vậy đi...

Nhưng mà tại sao lại là cậu trong vô vàn người ngoài kia chứ?

Không lí cậu xui xẻo đến vậy!!!

Jungkook trợn mắt há mồm nhìn toàn tập thể gia đình của Taehyung mà suýt tí trào máu họng, hóa ra ngay từ đầu cậu đã bị người ta dắt mũi đem đến tận hang ổ với bầy sói vây quanh và hai con đường được đặt ra cho cậu.

Một, trở thành vợ của Kim Taehyung.

Hai, bị bầy sói kia ăn thịt không phun xương.

Ngâm chùi thế một cái * *Shit!!!* *

Cha của Taehyung thấy cậu không phản ứng gì, cứ ngỡ người kia không hiểu lắm bèn ra lời giải thích thêm đôi chút, nhưng cũng đâu biết rằng Jungkook đã sớm cảm thấy như shit, mà nghe mấy lời giải thích kia thì lượng shit càng tăng gấp trăm lần...

Kết quả của buổi xem mắt ngày hôm nay, Jungkook đi về với thế lực trong người tụt xuống con số âm. Ngay cả Taehyung lợi dụng xong cũng không thêm đưa cậu về nhà, chỉ quảng cậu cho tài xế đưa đi.

Chó chết!!! Thôi rồi, hôm nay chùi thế hơi bị nhiều, mai chuẩn bị gờ đi xung tội...

Nhưng có một vài điều đáng nghi ở đây, đó chính là sáng hôm sau của đêm tân hôn khi cậu trở về nhà trong bộ dạng lố bịch còn bắt gặp Nayeon đang dùng trà cùng gia đình cậu thì tại sao trước đó Taehyung đã đề nghị kết hôn với cậu rồi?

Cảm thấy quá rắc rối, Jungkook chỉ mong rằng có thể Nayeon sẽ không bỏ trốn như cậu nghĩ mà chỉ đang giấu mình mà thôi, cô ấy vẫn còn ở đây và khi cậu đến Nayeon sẽ chạy đến ôm cậu chờ đợi sự an ủi lo lắng.

Phải, chính là như vậy.

Jungkook lập tức mang vấn đề đó bỏ qua một bên, ngồi trong xe ngâm nghĩ đến cái khác, về những lời của ông bà Kim khi nãy, cũng không hẳn gọi là lợi dụng mà là xin một sự giúp đỡ đi. Xin cậu hãy trở thành vợ của Taehyung và che mắt thiên hạ với miệng lưỡi ghê gớm kia.

Nguyên cũng là Nayeon đã bỏ trốn đi rồi, ngay sau đám cưới chỉ có một ngày. Từ miệng lưỡi của thiên hạ sẽ nảy ra nhiều câu chuyện tình tiết khác nhau, tất nhiên tất cả thứ đó chẳng có cái nào là tốt đẹp cả, chỉ muốn mang lại tiếng xấu cho Big Hit.

Thế nên cha mẹ của Taehyung đã nói với nhà họ Song không cần phải giải quyết, coi như đám cưới giữa Taehyung và Nayeon chưa từng xảy ra hay tất cả những thứ về cuộc hôn nhân đổ vỡ này đều sẽ bị chôn thành bí mật.

Thay vào đó Jeon Jungkook sẽ trở thành phu nhân của Big Hit với một câu chuyện hợp lý được đặt ra hòng che mắt mọi người.

Chỉ vì ban đầu không muốn công bố cho mọi người biết con trai họ là gay nên đã đem Nayeon làm bình phong cũng như là hôn nhân ép buộc đi. Sau cùng khi con trai họ phản ứng quyết liệt thì đành phải cho nó làm theo ý muốn, kết hôn cùng với người nó yêu là nam nhân.

Con trai ở đây chính là Taehyung và người anh yêu trên kịch bản là Jungkook.

Hai người sẽ cùng diễn một vở kịch lâu dài che mắt cùng ngăn chặn miệng lưỡi thiên hạ để Big Hit không mang tiếng xấu, tất nhiên một tập đoàn có tiếng lớn như vậy mà chỉ vì một việc nhỏ ảnh hưởng cao làm mất cả bao nhiêu năm gây dựng.

Điều đó đối với cha mẹ Taehyung hoàn toàn không thể, huống hồ Taehyung học tập cực lực để thừa kế và nắm giữ 70% công ty. Giờ mà nó tan tành thì giống như muối đem đi bỏ biển vậy.

Nhưng lần lợi dụng này là một hợp đồng có giới hạn, chỉ trong vòng 5 tháng hãy cố gắng trở thành một phu nhân hoàn hảo của Big Hit, sau 5 tháng kết thúc thì cả hai người có thể đi con đường riêng kèm theo một câu chuyện bịa đặt nào đó giống như lần với Nayeon.

Phức tạp nhỉ?

Mệt chết con mẹ nó đấy chứ!!!

Một giây thôi đã chịu không nổi, huống chi trong vòng 5 tháng phải tỏ ra thật 'đàn bà' bên cạnh Taehyung và mọi người.

Kính tòm!!! Nói cả gai ốc rồi nè!!!

Jungkook ngồi trong xe thỉnh thoảng thì cứ lên con như động kinh khiến bác tài xế còn có ý định đưa cậu vào viện tâm thần...

Xe chạy được thêm chút nữa, đến đoạn ở đèn xanh đỏ dừng lại thì có một nam thanh niên bước đến bên cạnh cửa xe, nhẹ nhàng gõ lên mặt kính ngay nơi Jungkook ngồi. Cậu không hay biết liền kéo cửa xe xuống.

Yoongi, tại sao lại là anh ta?

Thật ra trước khi ra về thì Taehyung có kéo tay cậu lại, thì thầm với giọng cực kì hung dữ nhưng lại rất quan tâm đi, anh bảo rằng bằng mọi cách phải tránh xa Yoongi ra. Rốt cuộc cậu không biết người con trai xinh đẹp kia và Taehyung là như thế nào nhưng có vẻ không ưa nhau lắm.

Yoongi là con trai của bạn mẹ Taehyung, hai bên gia đình rất thân thiết cho nên hai người quen biết với nhau từ nhỏ cũng không hẳn là lạ. Còn nghe nói trước khi lên cấp 3 thì cả hai vốn là một cặp bài trùng ăn ý, nhưng sau đó liền ghét nhau ra mặt.

Lý do thế nào thì Jungkook không rõ, chỉ nghe loáng thoáng từ mấy đứa bạn trong trường nói mà thôi, mấy đứa cũng nhiều chuyện không kém khi nghe tin con trai Big Hit trở về từ Mỹ, cho nên lập tức lòi chuyện quá khứ ra mà bàn tán.

Trong lúc còn đang mơ màng thì cái thanh âm như mật ngọt lại rót vào tai Jungkook: "Em là...Jeon Jungkook khi nãy đúng chứ?"

Jungkook khẽ gật đầu, mặt cố giữ bình tĩnh: "Phải, còn anh theo dõi tôi?"

"Haha" – Yoongi chột cười lớn, song kẻ mặt sát gần cửa kính hơn: "Em cũng thú vị quá đấy nhỉ, rất giống với ai kia. Không nhẽ Taehyung chọn em là vì lí do như vậy? Chắc...thật dễ tiện quá đi"

Lời nói mập mờ kia tuy không hiểu rõ ý tứ của Yoongi nhưng Jungkook lại đặc biệt quan tâm đến 'ai kia' mà Yoongi bảo rất giống cậu.

"Ai kia là như thế nào? Ngoài Jeon Jungkook độc nhất vô nhị này ra còn có ai sao?"

Yoongi tựa cằm lên kính xe, nở nụ cười thiên thần của anh dụ dỗ cậu: "Muốn biết lắm sao? Vậy cùng với anh đi uống trà sữa đi, anh hứa sẽ kể cho em nghe với người con gái tuyệt vời đó"

Jungkook nuốt nước bọt dè chừng, một nửa nhớ đến lời nói của Taehyung, đúng là xung quanh Yoongi chỉ toàn thoát ra mùi vị nguy hiểm khó lường, cũng nhờ vậy mà có thể dễ dàng dụ dỗ cậu với người con gái mà anh ta vừa nói.

Rốt cuộc nó tuyệt vời đến thế nào, lại có người giống cậu đến vậy sao?

Jungkook hoàn toàn bị đánh gục bởi cái tính tò mò của bản thân mình, cuối cùng chọn quyết định xuống xe và cùng Yoongi đi đến quán trà sữa gần đó.

Nhanh chóng ổn định chỗ ngồi, Yoongi cười phấn khích gọi một ly trà sữa khoai môn cỡ lớn với nhiều thạch trái cây, còn riêng Jungkook chỉ gọi cho mình một ly sữa dâu đơn giản.

"Em vào quán trà sữa mà chỉ uống sữa không có trà à?"

"Tôi khẩu vị thế nào anh cũng ý kiến sao?" – Jungkook liếc nhìn một cái liền uống ngụm sữa.

Yoongi chỉ cười, thuận tay chùi vết sữa còn đọng lại trên môi Jungkook: "Khẩu vị, cách ăn nói và cả vết sữa hay đọng lại trên môi nữa, em thật sự giống cô ấy quá nhiều rồi Jungkook à" (*Tôi tự hỏi đây là ông đường sao ~ nghiêm túc swang nam tính của ông đâu hết rồi ~T_T~*)

Jungkook nghe vậy ho khụ khụ mấy cái liền, cậu trở mắt nhìn Yoongi: "Anh thôi cái trò đó đi, rốt cuộc cô ấy là ai hả? Làm gì mà cứ úp úp mở mở, còn nữa, cô ấy với anh có quan hệ thế nào mà lại cứ nhắc mãi"

Yoongi chống cằm nhìn cậu sâu sắc, một lúc khi mặt Jungkook suýt bị thùng một lỗ to thì anh mới hài hòa lên tiếng: "Choi Da Eun, một cô gái may mắn và đa tài tựa như cái tên. Cô là người mà Taehyung yêu"

"Vậy thì sao?" – Jungkook chẳng biết là tim mình đã có thay đổi thế nào khi nghe Yoongi nói, nhưng cậu chỉ việc tự thuyết phục bản thân đó chỉ là do bất ngờ quá mà thôi.

"Đó là người Kim Taehyung yêu và là người yêu của Min Yoongi này"

Yoongi nhếch mép cười, thanh âm anh vẫn ngọt như mật, gương mặt thiên thần vẫn là ở đó nhưng thoáng chốc trong câu nói lại vương sự tàn nhẫn kì lạ, Jungkook nghe thôi đã cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Rõ ràng người trước mặt bây giờ không phải là Min Yoongi, à không, có thể đây mới chính là bản chất thật sự của anh ta.

Nghe như chuyện tình tay ba lẩn quẩn đến nhàm chán, Kim Taehyung yêu Choi Da Eun và Choi Da Eun yêu Min Yoongi. Vậy Min Yoongi thật sự yêu ai?

Jungkook ngồi thẳng lưng, vẫn đang gượng ép tỏ ra bình thường: "Anh yêu Choi Da Eun chứ?"

Và câu trả lời thỏa đáng là: "Chưa từng!"

Thẳng thẳng đến đau đốn.

"Vậy anh chấp nhận cô ấy làm người yêu mình để được gì? Chọc tức Taehyung sao?"

Ánh mắt Yoongi lại lần nữa lạnh ngắt, khẽ lướt ngang qua ly trà sữa đã sớm tan đá trước mặt, Yoongi cười nhạt buông câu: "Không phải là hả hê, mà là khiến Kim Taehyung có thể tổn thương và từ bỏ Choi Da Eun đi, vì Choi Da Eun yêu Min Yoongi này chứ không phải Kim Taehyung!"

"Hừ" – Jungkook hừ mạnh một tiếng, đặt ly sữa xuống bàn rõ to tạo như sự dằn mặt hay coi là chán ghét trong lòng: "Đúng là ngay từ đầu không nên đi theo anh đến đây mà, sau này càng phải tránh xa anh hơn nữa"

Bây giờ thì Jungkook có lẽ đã hiểu được vì sao Taehyung lại kêu cậu tránh xa Yoongi ra, lại còn quá khứ trước kia vì sao cả hai lập tức ghét nhau ra mặt trong khi từng thân thiết rất nhiều. Có lẽ là vì Yoongi đã phản bội cướp lấy người con gái Taehyung yêu, nghe có phần cầu huyết ghê gớm.

Jungkook dự định đứng dậy bỏ đi thì đã bị một bàn tay nắm giữ lại, Yoongi vứt bỏ bộ dạng đáng sợ vừa nãy đi, thay vào một nụ cười tươi sáng.

"Cho nên anh đây rất muốn xem rốt cuộc em có phải là Choi Da Eun thứ hai hay không"

Jungkook chán ghét, mạnh bạo hất tay Yoongi ra, cậu nặng nề đáp: "Anh có cần tôi dạy anh cách đọc tên tôi không Min Yoongi?"

"Tên tôi là Jeon Jungkook..."

Yoongi cười trừ, cũng không nín kéo gì lâu liền buông thả Jungkook ra. Anh ung dung không nói không rằng gì thêm chỉ việc bước ra khỏi quán, Jungkook dõi mắt theo sau nhìn dáng vẻ của người con trai đó.

Thật sự rất tỏa sáng.

Rất đẹp.

Ngoại trừ cái cách anh ta sử dụng hàm ý trong lời nói và ánh mắt đầy mộng lung kia, cứ như nếu không kiểm soát được bản thân sẽ bị lạc vào thế giới của người đó đến chết mòn.

Tốt nhất không nên dây dưa nhiều, lần này nhất định là lần cuối cùng.

"Bang!!!"

Thôi mà, đã dặn lòng là lần cuối rồi mà!!!

Jungkook quay người lại chớp mắt hai cái đã thấy Yoongi nằm ngây ngốc dưới sàn, trên chiếc áo somi trắng của Yoongi lúc này đã nhuộm một màu nâu tối đầy phần nộ cho anh, còn có thêm vài hạt chân trâu màu đen và thạch trái cây trên đó nữa.

Thầm nghĩ đó hẳn là loại trà sữa chocolate đi vì màu sắc của nó, nhưng đáng ngờ rằng ly trà sữa vừa bị đổ lên người của Yoongi là loại không đá và cho

nhều trà sữa, mà trên đời này có phải ai cũng uống cái kiểu quái lạ đó đâu.

Ngoại trừ thằng Park Jimin nhà cậu thôi.

Chính nó!

Jungkook tiếp tục di dời ánh mắt sang nơi cạnh đó, cũng có một thân ảnh cao lớn quen thuộc đang nằm chơi vơi giữa vũng nước chocolate, lại còn nổi bật ngay quán trà sữa với bộ đồ lấp lánh kia, xác định là sắp đi vũ trường rồi.

Jungkook hít lấy một hơi, hô lên ba tiếng: "Park! Ji! Min!"

Nghe có người gọi tên mình, giọng cũng có chút quen, Jimin mới nhanh chóng ngồi bật dậy thì bắt gặp Jungkook xa xa phía kia đang hướng mắt về cậu, cuối cùng chẳng biết có phải vì Yoongi nhỏ bé quá hay là do mắt Jimin bị so le trong đồng vị mà bước ngang người anh, tiện in dấu giày lên gấu áo somi trắng nữa. (*gặp ở ngoài mà như vậy là Mều à sẽ không sống qua nổi 1 ngày với Ông Đường đâu nha~*).

Jimin tiến đến cạnh Jungkook cười nói: "Ông anh, chưa chết sao?"

"Mày còn câu nào hay hơn câu này không?"

"Còn" – Jimin hăng hái: "Ông anh, còn sống hả?"

Có vẻ hồi nhỏ cô giáo thằng nhóc này nghi bệnh dài hạn cho nên chẳng học nổi từ mới!

Nhưng hiện tại cũng không quan tâm đến điều đó, chính là Yoongi đằng xa cũng sớm ngồi bật người dậy, trông có hơi khó khăn vì dưới sàn giờ rất ướt, thành ra trơn trượt, Yoongi còn mang sandals cho nên nếu không cẩn thận sẽ liên ngã.

"Jimin, anh nghĩ em nên mau đi xin lỗi người kia một cách lễ phép đi"

Jungkook cúi người xuống giấu mình đằng sau Jimin như sợ Yoongi kia, cậu giật giật tay áo Jimin ý bảo hãy mau khăn trương hơn nữa.

Nhưng mà Jimin lại ngang bướng, kéo thẳng Jungkook ra nhìn mặt: "Tại sao em phải xin lỗi ranh con ôn dịch kia? Lại còn lễ phép nữa, trông như vậy chỉ tầm học sinh cấp hai, bất quá cho là cấp ba năm nhất đi nhưng cũng là nít ranh nhỏ hơn em, chính nó đâm sầm vào em trước cơ mà nhìn ngang nhìn dọc chiều cao cũng nhỉnh hơn em chỉ bằng nửa đỉnh đầu, cũng đã lâu không gặp một người có chiều cao tương xứng với em như vậy!"

Jungkook cắn môi nhưn người dậy vỗ vào đầu Jimin cái mạnh, cậu khò sở đưa ngón trỏ lên để trên môi làm điệu bộ nhỏ miệng, cậu lo lắng nhìn Yoongi đang phui áo vừa nói: "Thôi đi Jimin, em mau mau nghe lời anh sẽ bình an vô sự!"

Nhìn lại Yoongi bây giờ cũng không khác gì học sinh như lời Jimin phán lảm, mái tóc đen hình quả nấm, chiếc áo somi trắng và một cái trench coat màu xanh dương đậm chuẩn kiểu trai thư sinh thời nay, ngang người có đeo túi chéo đen và mang giày sandals da.

Đặc biệt hơn là gọng kính tròn khiến cho Yoongi như anh Ji Sung khi diễn vai nhân cách Ahn Yo Sub 17 tuổi.

"Này cậu kia!!!"

Yoongi từ xa chống eo hét lớn lên, tay chỉ thẳng vào mặt Jimin ngao mạn: "Có cần tôi dạy cho cậu cách xin lỗi không hả? Đồ nào thôi!"

Jimin bị đụng chạm liền nổi máu, đương nhiên với loại người như cậu thì không dễ dàng để người khác nói năng như vậy, người mà cậu duy nhất có thể bỏ qua và chịu đựng chỉ duy nhất có gia đình và Jungkook mà thôi.

Jimin lập tức phản công: "Trước khi dạy người khác cách xin lỗi thì hãy xem lại bản thân mình đã biết xin lỗi chưa đi! Nói còn không biết ngượng miệng!"

"Cái gì cơ?!"

Yoongi như muốn méo mặt, bản thiếu gia đây trước giờ chưa từng phải nghe người khác nói vậy với mình, Jimin có thể xem như là đầu tiên khiến anh tức giận không lường, lập tức muốn mang cả quán trà sữa này đè bẹp cậu ta.

Anh dần tiến gần lại trong bước đi khó khăn, đến khi đứng trước mặt Jimin cảm thấy hai người không ai hơn ai đứng thẳng mà đối diện nhau.

Nhưng dù sao chiều cao của anh có thể cũng không đáng lo ngại, bản thiếu gia đây ngay cả sumo còn không sợ thế thì tại sao phải sợ oắt con trước mặt này?

Thế là liền vung tay tóm lấy cổ áo Jimin, Yoongi nhưn mày ra kiểu đe dọa, còn nghiêng răng nghiêng lợi: "Khôn hồn thì mau xin lỗi đi, trước khi lãnh hậu quả không may mắn"

"Khụ khụ" – Ngược lại trông Jimin khá bình tĩnh với hành động đưa tay lên giả vờ ho khan, cậu nhìn Yoongi có chút giảo hoạt trên mặt: "A hèm! cái kia, có cần anh lấy ghế để nhóc đứng lên không, để nhóc có thể oai phong lẫm liệt hơn? Cổ áo anh cứ bị níu vậy khó chịu lắm, ..Woa ...đã lâu không có người đứng tầm xúng với mình như vậy"

Tất dài...

"Nhìn.. lại bản thân cậu cũng hơn kém gì tôi đâu nhỉ?" - Yoongi nhếch mép không hiểu sao lại lấp bắp như vậy.

Nhưng cũng phải nói Yoongi cư nhiên cũng là lần đầu tiên bối rối, anh cũng cao hơn cậu nửa cái đầu thế mà vẫn bị đem ra làm trò cười thế kia, Jimin trước mặt chẳng biết làm sao có thể khiến anh biến sắc như lúc này. Vô cùng uất hận, nhục nhã, vô cùng và vô cùng!

"Sao vậy oắt con? Cần gọi cho mẹ không? Có vẻ như nhóc sắp khóc rồi kia, anh không chịu nổi được tiếng trẻ con khóc đâu đó!" - Mặc kệ Yoongi nói gì miệng lưỡi của Jimin vẫn cứ sắc bén mà đâm vào tâm can người khác trên chọc. Jimin vốn bản tính là như thế ai nói gì cũng không làm cậu bối rối, có thể lật ngược ván cờ một cách nhanh nhất có thể nói là do cậu tự tin quá mức về bản thân nên đối với cậu dù chiều cao của cậu có bị đem ra chế giễu cậu vẫn biết ứng xử một cách bình tĩnh không tức giận. (*thân hình của Mều nó có cao hơn ai mà cứ thích ra vẻ →_→*).

Yoongi sững người rồi từ từ buông cổ áo Jimin ra, anh lùi người hai bước tự ngẫm về bản thân mình tại sao lại có thể vì người kia mà biến sắc như vậy, chẳng lẽ vì đó là người lần đầu tiên không xem anh ra gì?

Có lẽ sống trong quyền lực quá nhiều đi, khi bước ra ngoài gặp người này vừa bình tĩnh đến lạ thường lại còn có cảm giác dễ dàng điều khiển người khác. Yoongi đối với Jimin càng không thể đối phó.

Lúc này Jungkook mới cảm thấy không ổn, cậu bước lên phía trước kéo Jimin về phía mình nắn cho một trận, còn không nhận ra được Yoongi có chuyển biến, cậu chỉ tập trung dạy dỗ lại thằng em của mình.

"Jeon Jungkook, đó là người quen của em sao?" - Yoongi nhanh lấy lại bình tĩnh, không muốn nhìn thẳng vào Jimin nữa, liền chuyển sang Jungkook.

Cậu nghe vậy cũng ừm ừ: "Vâng...đây là thằng em họ của tôi, có gì tôi thay mặt nó xin lỗi anh, thật sự không phải cố ý đâu"

Jimin thắc mắc tại sao Jungkook lại dùng kính ngữ đối với người kia cho đến khi Jungkook cúi đầu xin lỗi xong quay sang cậu, cố nhấn đầu cậu xuống như ý xin lỗi, vừa nói: "Jimin còn không mau xin lỗi đi! Anh ta không phải oắt con như em nghĩ đâu, đã 25 tuổi rồi đấy!"

Jimin càng không chấp nhận cúi đầu lại còn bị lời Jungkook làm cho một cú hoàn hồn. Trước mặt cậu chính xác không phải là trẻ 17 tuổi mà chính là một ông chú chuẩn bị sắp bước qua ngưỡng 30.

Chết tiệt thật, có loại con nít sống lâu năm như vậy sao?

Jimin sững người không thốt nên lời luôn.

"Thôi được" - Yoongi đã không muốn đôi co trong vụ này nữa, nhất là người trước mặt anh là Jimin, cũng tự giác dằn dò bản thân sau này không đến gần thằng nhóc đó: "Anh đi trước đây, xem như bỏ qua cho lần này!"

Yoongi phui áo ngoảnh mặt bỏ đi, hai anh em còn lại vẫn ngẩn ra như phỗng.

Đến khi một người lên tiếng: "Đi về thôi Jimin, anh mày đói bụng rồi"

"Jungkook..."

"Cái gì? Hôm nay cả gan dám gọi thẳng tên anh không kính ngữ ha"

"Anh có nghĩ..."

"Nghĩ cái nời gì?"

"Tình yêu sét đánh có thật không anh?"

"Tình yêu thì anh mày không biết nhưng sét đánh thì có thật đấy, chết người ngay tại chỗ luôn!"

Jungkook tắc lưỡi quay sang nhìn Jimin, thoáng chốc đôi má thằng nhóc kia có phần ửng hồng lạ thường, trông lại đáng yêu lắm nha, cơ mà cũng khá đáng nghi. Rốt cuộc có cái gì lại giống như chìm vào cõi mộng thế kia?

"Jimin..."

"Dạ vâng"

"Em..."

"Nói nhanh đi ông tướng, em đang bận suy nghĩ!"

"Ngày mần kinh của đàn ông có thật sao?"

Jimin chán chường nhìn xuống thằng anh ngu ngốc của mình song chẳng muốn nói chuyện với kẻ này nữa, cậu liền hất tay bỏ đi để lại mình Jungkook ở

lại.

Cậu nơi đó nhìn theo Jimin, sao mà ngay cả xung quanh người nó cũng phát ra ánh hào quang...màu hồng nữa!

- Đã từ lâu muốn được viết cặp YoonMin (SuMin)~ Au cũng ship cặp này mê hồn

Bạn đang đọc truyện *Cô dâu Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Kim Jungkook (1)

Kim Jungkook, nghe có hay không?

Xin thưa, DỒ TỆ!

"Kim" Jungkook sau khi nhìn trên giấy kết hôn thấy cái họ tên kì quặc của mình liền đem tất cả đồ vật xung quanh trong tầm của cậu mà ném vào người Kim Taehyung kia. Trong đó chẳng biết sao lại có cả chén đậu phụ thối còn mới toanh.

Và tất cả đều đẹp đẽ chảy dài từ sống mũi của Taehyung xuống môi.

"Em tức giận đủ chưa?" (*oh~ đối xung hô rồi nhĩ~ thời gian nhanh như gió thổi ngoài đồng ~.~*).

"CHƯA!!!"

Cuối cùng là vò nát tờ giấy kết hôn vứt hẳn vào mặt Taehyung, còn tự vò đầu bứt tóc oán hận chính bản thân tại sao lúc đi kí tên lại không chịu đọc kĩ tờ giấy để rồi bây giờ phải mang hận đến như vậy.

Kim Jungkook là cái loạn gì chứ?

"Anh mau đi sửa lại tên Jeon Jungkook cho tôi mau! Họ Jeon !! Là họ JEON!!!"

Taehyung ngược lại từ tốn rút khăn tay trong túi áo trong veston của mình ra, anh nhẹ nhàng chùi nốt nước sốt của món đậu phụ thối vừa nãy, may sao đối với anh không kì thị món này nên mùi vị của nó không ảnh hưởng đến anh cho lắm.

Chẳng qua mọi chuyện đã được người viết rút ngắn khoảng thời gian giải quyết chuyện lùm xùm của vụ đám cưới nhà họ Kim lại vì hai lí do: Một làm biếng và hai lười biếng!

Sau ngày ông Park (bố Jimin) gặp bà Kim (mẹ Taehyung) về thì đám cưới thứ hai của con trai tập đoàn Big Hit đã được diễn ra trước toàn bộ công chúng, rất nhiều cánh nhà báo và nhiều người tuy không được mời nhưng vẫn có thể đến xem vì đám cưới được tổ chức ngoài trời.

Cũng gây ra không ít náo loạn trong dư luận, có người trước kia nói rằng tiệc đám cưới thứ 1 của Kim Taehyung là nữ nhân nhưng hôm nay đột nhiên lại biến thành một tên con trai lạ hoắc. Nhưng đều chỉ là những người chưa từng chứng kiến đồn thổi mà thôi, cho nên không mấy ai tin.

Còn lại đám người khi đó được mời đi dự đám cưới thứ 1 đã được Big Hit lót tiền hồng che đi sự tình ngày hôm đó, có một vài người thân quen sẵn sàng che giấu nên không cần tiền.

Riêng có gia đình của Jungkook lại được nghe theo câu chuyện khác, đại loại như Nayeon chỉ là dùng để che giấu thân phận thật sự của cô dâu là Jungkook mà thôi.

Chuyện này nhanh chóng được truyền đến tai của bà nội Jungkook, bà vẫn không tin vào mắt mình và cho rằng chỉ là sự lừa bịp, cuối cùng vì muốn thuyết phục bản thân mình mà bà đã bỏ qua tất cả tin tức về nó.

Cho đến ngày hôm nay, ngày nhận chức của Taehyung, buổi lễ sẽ được tổ chức vào tối nay.

Giấy mời cũng đã gửi đến đầy đủ cho bà nội, cha dượng, mẹ Jungkook và cả Jimin. Nhưng bà nội lại chỉ thắc mắc một chỗ, tại sao trong thư mời không có cái tên Jeon Jungkook đáng ghét kia?

Mà cũng khiến bà hài lòng thập phần.

Đó là do bà chưa chịu thừa nhận rằng, Jungkook đã là người của Big Hit, là một phu nhân của Kim chủ tịch thì không thể nào không có mặt hưởng hồ phải gửi thư mời cho phu nhân của chính chủ nhân buổi tiệc?

Hiện tại giờ Jungkook cũng đã trở thành Kim phu nhân, dọn về nhà riêng của Kim Taehyung là chuyện đương nhiên đi, nhưng mà thân thì về chứ đồ đạc thì chưa.

Đúng là Taehyung nói như trong hợp đồng, một căn phòng trống rộng lớn đầy đủ nội thất dành cho cậu, còn có rất nhiều vật liệu dùng để tu sửa hay trang trí tùy thích theo ý muốn, nhìn vào là Taehyung mua sẵn để cho cậu có thể tự ý chỉnh trang.

Thích thật!

"Kim Jungkook, khi nào em mới dọn đồ đạc về đây?"

"Jezz! Tôi đã bảo anh vứt ngay cái tên đó cho tôi mà! Tại sao không ai biết đọc tên tôi hết vậy? Hết người kia giờ đến anh, có cần tôi dạy gấp không?!"

Taehyung nhanh chóng nhận ra trong câu nói có điều đáng nghi, liền đem ra hỏi cậu: "Ngoài anh ra còn có kẻ không biết đọc tên em sao?"

"Còn!" – Jungkook lớn tiếng trả lời cũng không chịu suy nghĩ trước, cho đến khi phát hiện ra rồi thì lập tức che miệng, xua tay chối bỏ: "Không có, ngoài anh ra chẳng có ai cả, tôi nhầm..."

Taehyung không nói gì chỉ cười, anh xoa đầu cậu rồi đột nhiên đứng dậy muốn rời đi, chợt đến chân cửa anh quay đầu lại làm vẻ mặt mím môi neho mảy giống hệt đứa con nít khó chịu: "Kim Jungkook, nói dối không tốt đâu"

Rồi lẳng lặng bước đi.

Cậu bị chợt thẳng vào tim đen.

Shit!

Đến khi tám lưng người kia khuất xa đi, Jungkook mới cả gan cao mặt giờ ngón giữa của bàn tay ra, lí nhí trong miệng: "Còn Jeon Taehyung, anh cũng mau mau học cách đọc cho đúng tên tôi đi!"

Thật sự không thể mang chuyện cậu đi gặp Yoongi ra kể cho Taehyung nghe được, thứ nhất Taehyung đã dặn dò cậu không được đến gần Yoongi, tránh càng xa thì càng tốt. Thứ hai vì Yoongi chính là kẻ đã phản bội tình bạn với Taehyung khi cướp người yêu của anh ta, điều này nhất định không thể tha thứ!

Song nhớ lại cái họ "Kim" trong tên của mình, Jungkook chẳng còn cảm thấy Taehyung đáng thương nữa, cậu tức giận không biết dùng gì để trút giận đành phải nằm trên giường vùng chân múa tay cho bớt lửa trong người.

Mãi thấy mệt mỏi, Jungkook thả mình trên chiếc giường lớn rồi thiếp ngủ đi, khi ngủ chẳng hiểu sao cậu tựa hồ trở thành một con người khác hoàn toàn, giống như đây mới thật sự là Jeon Jungkook mà bấy lâu nay cái vỏ bọc bên ngoài che giấu.

Một màu trắng thuần khiết, một giọt nước đơn thuần.

Taehyung khoanh tay dựa vai vào một góc cửa nhìn chăm chăm thân ảnh trên giường, anh vô tình mang ánh mắt triều mến từng dùng cho một người đặt lên cậu, trong lúc vô thức ấy, anh đã có ý nghĩ muốn giữ chặt lấy cậu, vì vô thức mà anh nghĩ rằng...

* Choi Da Eun *

"Kim Jungkook, mau dậy đi!"

Ngóc đầu ra khỏi chăn, Jungkook thức dậy cũng chỉ vì nghe thấy cái tên mình có chút sai lệch, cậu tắc lưỡi thở dài rồi nhăn mặt quay sang nhìn Taehyung – người vừa mới gọi cậu với cái tên chết tiệt đó: "Tôi đã nói anh thế nào về cách gọi tên tôi rồi hả Jeon Taehyung?! Muốn chọc tức tôi sao?"

"Jeon Taehyung?"

Jungkook cảm thấy hài lòng liền cao mặt mím cười tự tin về phía anh: "Phải, để trả thù cho cái Kim Jungkook chết tiệt nào đó, nếu như anh không chịu gọi cho đúng tên, tôi cũng sẽ gọi không đúng tên anh"

"Không sao, Jeon Taehyung nghe cũng rất hay, anh thích nó"

Cho đến khi Taehyung chẳng mấy chốc gì là bị ảnh hưởng, Jungkook suy sụp thờ dài ngồi phịch xuống giường, hai ống tay áo dài che mắt cả đôi tay của cậu càng khiến thêm đáng yêu vào mỗi lần Jungkook vẫy nó trong sự giận dỗi.

"Nhưng mà anh gọi tôi dậy làm chi vậy?"

Taehyung ngược lại với tên rảnh rồi đang chống cằm nằm trên giường kia, anh phải loay hoay lấy quần áo ra cho cậu, khổ sở lên tiếng: "Một chút nữa là lễ nhận chức của anh diễn ra, em còn muốn ngủ đến khi nào?"

"Vậy sao? Tôi không biết, đồ tôi đâu?" – Jungkook gãi đầu tỏ vẻ vô tội, song đứng dậy vươn người với tông giọng như ra lệnh.

Taehyung chẳng hiểu sao ngoan ngoãn gạt đầu chìa hai tay ra đưa bộ quần áo mình vừa chuẩn bị cho Jungkook, anh còn ân cần hỏi: "Có cần anh thay cho không?"

Vậy mà đáp lại sự ân cần đó là một ánh mắt đầy khinh bỉ, Jungkook không ngại ngần cởi chiếc áo tay dài ra trước mặt Taehyung, cổ tình ưỡn cái ngực phẳng đầy mùi đàn ông dí vào mặt anh: "Jeon Taehyung, anh nghĩ tôi không có tay à?"

"Cũng không hẳn, chỉ là muốn đối xử tốt với bên B cho giống với bản hợp đồng"

"Thôi không cần, tôi nghĩ anh nhiễm nặng mấy bộ phim tình cảm quá rồi đó, trong phim nữ chính tuy biết yêu nhau trên bản hợp đồng nhưng vẫn muốn nam chính quan tâm đến cô ta, sau cùng khi phát hiện nam chính không yêu cô ta liền vì sự ảo tưởng của bản thân mà tự gây tổn thương cho chính mình..."

Jungkook vừa mang áo somi trắng vào vừa cài khuy áo nói tiếp: "Còn tôi ngay từ đầu một chút hứng thú cũng không có, anh với tôi đều là thẳng nam, sau này tình yêu càng không có sinh nở, cho nên anh đừng nghĩ tôi sẽ đau buồn, lần tới khi chỉ có cả hai như lúc này, anh cứ bơ tôi hay đi khuất mắt thì càng tốt"

Nói xong cũng như cài khuy áo somi hoàn tất, Jungkook vẫn mặt than tuột hẳn cả quần của mình xuống, bên trong còn không chịu mặc quần lót liền để lộ cả 'cậu nhỏ' ra trước mặt Taehyung. Cậu thấy anh nhăn mặt xoay sang chỗ khác nhìn, càng muốn thêm trêu ghẹo tên nam chính này hơn, Jungkook cười đùa cầm lấy 'cậu nhỏ' mình mà thô thiển xoa nắn một chút.

"Này Taehyung, tôi dặn dò trước cho anh một chút, anh mau mau quay lại đây nhìn cho kĩ thân thể của tôi đi, kéo sau này còn YY bậy bạ tôi thành con gái thì chết. Cứ mỗi lần anh muốn động dục thì cứ nhớ lại hình ảnh của ngày hôm nay là được"

Vừa nói vừa cười ha ha rất lớn, theo kiểu thỏa mãn vô cùng, Taehyung lại bị cậu chọc thẹn quá hóa giận, đem cả người mình đè Jungkook xuống giường, anh thô bạo túm lấy hai cánh tay cậu giữ chặt.

"Jeon Jungkook, anh nói cho em nghe, trên đời này anh có rất nhiều thứ ghét, và trong số đó là loại người như em! Tốt nhất đừng nên bày trò mà ngoan ngoãn đi!"

Jungkook bị đôi mắt đen láy kia cảm sâu khiến không thể cự quây, tựa hồ như bị nó đóng băng cả thân người, mãi cố gắng lấy lại bình tĩnh, Jungkook vẫn không chịu thừa nhận mình bị người kia tác động.

"Haha" – Cậu cười trù, giả vờ mạnh mẽ gạt tay mình ra khỏi anh: "Bây giờ anh mới có thể gọi đúng tên tôi rồi đó ư? Thật là, sao chậm tiêu vậy!"

Taehyung giảo hoạt cười, anh ngồi dậy chỉnh lại bộ âu phục của mình cho ngay ngắn, rồi ném mớ quần áo còn lại cho Jungkook kèm theo lời nói: "Ban nãy là nhầm, tên mới ít gọi nên quên, Kim Jungkook, sau này em nhớ mặc quần lót thường xuyên, không là bị phạt. Còn giờ thì mau mặc quần vào đi, trông cái kia bé tí mà cứ đem ra khoe, có mấy hành diện đâu chứ?"

Xem như trả đũa thành công, Taehyung trong người thoải mái tung tăng bước ra ngoài, để lại Jungkook một mình chết đứng như Từ Hải.

Không lẽ chửi thế chứ?

Mẹ nó!

Bạn đang đọc truyện *Cô dâu Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Kim Jungkook (2)

Đối với một tân chủ tịch của tập đoàn lớn như vậy, đương nhiên buổi nhận chức là điều tất yếu phải được tổ chức, đằng này lại còn rất quy mô hoành tráng hơn cả hai lần đám cưới vừa rồi của tân chủ tịch này.

Buổi lễ nhận chức hôm nay sẽ không diễn ra ở những nơi sa hoa như nhà hàng nổi tiếng hay khu cao cấp nào đó mà sẽ được làm ngay tại sảnh lớn của tòa nhà Big Hit. Nếu mà đem đi so với những nơi sa hoa khác thì đây chính là một trong số đứng nhất của thành phố Seoul này.

Bên ngoài, lần lượt bao nhiêu chiếc xe sang trọng đánh đèn trước cổng tòa nhà Big Hit và bước xuống trong những chiếc xe đó là những kẻ mang trên mình bộ quần áo đắt tiền hoa mỹ, càng đắt tiền thì càng chứng tỏ địa vị của người đó.

Mà khung cảnh trong ngoài gì cũng đều rất náo nhiệt, bên trong thì bao nhiêu nhân viên phục vụ chạy tới tấp để mang những món ăn cùng thức uống ra bàn để sẵn dành cho khách. Giờ cũng chưa đúng lúc mở tiệc của buổi lễ, nên số người không nhiều, nói chung cả đại sảnh vẫn chưa bị chật kín.

Giữa trần nhà là chùm đèn pha lê thiết kế rất đơn giản, à không, là rất phức tạp khi chùm đèn pha lê đó hình một con phượng hoàng đang sải cánh như chuẩn bị khởi hành, nó có màu vàng nhẹ nhìn vào rất dịu mắt, còn có vài chỗ điểm màu trắng nữa. Nghe đâu phượng hoàng chính là vật may mắn cũng như tượng trưng cho Big Hit.

Jungkook cậu tưởng chừng như đó là vật duy nhất khiến cậu ấn tượng và chú ý lâu nhất, cậu đứng sau một bức tường khuất nhìn thẳng ra đó, chiếc đèn chùm càng nhìn càng thêm cuốn hút với vẻ đẹp và lạ mắt của nó.

Song khi tất cả khách đều đã đến đủ, buổi tiệc bắt đầu khi nào cũng chẳng hay biết. Cho đến khi giữa đại sảnh có một cái bực lớn, Kim Taehyung đạo mạo bước từ dưới lên trên bực với ly rượu đỏ sẫm trên tay, thì cậu mới biết được so với chiếc đèn chùm hình con phượng hoàng kia thì Taehyung còn tỏa sáng hơn cả ánh đèn.

Đây cũng đâu phải là lần đầu thấy anh ta mặc veston, vậy mà lần này lại khác biệt hoàn toàn, Taehyung đối với cậu hiện giờ như thể chỉ có cả hai tồn tại ở thế giới này, mọi âm thanh hay hành động của đám người kia đều bị mờ nhạt một cách rõ ràng, chỉ có cậu ở phía dưới lấp ló sau bức tường đem ánh mắt ngưỡng mộ của mình ngước lên nhìn anh.

Rất cao, anh ở quá cao, nhất thời Jungkook cảm giác sợ hãi, nhưng rồi cái cảm giác đó cũng nhanh trở nên tan biến. Nó chẳng có ý nghĩa gì cả.

Tìm cậu lại bị trật một nhịp khi nào cũng không hay.

Cậu ngẩn ngơ bỏ mặc mọi thứ đang cùng thời nhanh chóng trôi qua, mãi giọng nói của Taehyung khàn trầm thoát qua chiếc micro đặt ngay trên môi anh, cậu mới choàng tỉnh mà không nghĩ rằng bản thân mình vừa được người kia gọi.

"...Kim Jungkook, em còn không mau đi lên đây?" – Taehyung tiếp tục lặp lại lần thứ hai khi thấy Jungkook không phản ứng gì.

Cậu cuối cùng cũng định hình lại được, lập tức luống cuống theo phản xạ mà chạy lại gần phía anh, Taehyung tỏa sáng như vậy, cậu thế nào cũng chạm vào được rồi, không theo nghĩa bóng cũng là nghĩa đen.

Jungkook mỉm cười ngây ngô như chỉ có hai người ở cái đại sảnh này, cậu nhìn anh say mê còn cầm tay anh đáng yêu nói nhỏ: "Em lên rồi" – Càng không kiểm soát được sự ngưỡng mộ của mình mà dùng cả cách xưng hô thân mật, khiến Taehyung có chút ngạc nhiên, còn tưởng sẽ mắng nặng anh vụ dám gọi không đúng tên cậu trước bao nhiêu người.

Anh thì không biết rốt cuộc cậu đang nghĩ cái gì trong đầu, phớt lờ nụ cười của cậu, anh tiếp tục làm tròn trách nhiệm của việc ngày hôm nay. Taehyung cao giọng, choàng tay qua bên kia vai của Jungkook kéo sát lại phía mình, anh đồng đặc hồ to.

"Xin giới thiệu với tất cả mọi người đây, bên cạnh tôi là Kim Jungkook, là vợ mới cưới của tôi cũng như là tân phu nhân của Big Hit này. Cậu ấy vẫn còn rất nhiều thiếu sót, hiện tại chỉ là sinh viên đại học nhưng sẽ thực tập sinh ở công ty con của Big Hit, mong mọi người chỉ giáo"

"Vâng vâng, mong mọi người chỉ giáo!" – Jungkook cười tươi vô cùng, liên tục cúi đầu chào mọi người rất lễ phép.

Nhưng trong số đám người phía dưới, lời bàn tán tiêu cực vẫn không có ít, nhiều người đã lập tức mang ánh mắt xem thường ra đặt lên Jungkook, Taehyung thì không, chỉ duy Jungkook bị mọi người chán ghét liếc nhìn.

"Có vẻ như tôi không được chào đón lắm thì phải" – Trở lại dáng vẻ bình thường, Jungkook đem nửa con mắt ra nhìn đám người lạ là dưới kia, khoe môi cậu khẽ nhếch: "Thế này đi, có rất nhiều cô gái dưới kia như muốn giết chết tôi vậy, nếu thế thì càng vui"

Nói xong, Jungkook mắt vẫn dán chặt đảo quanh các cô gái đang ghen tức bên dưới, nhưng chân cậu chột nhón lên tí xíu, tay kia ôm mặt Taehyung quay sang đối diện mình. Nhanh như cắt, cậu đã cướp đi nụ hôn đầu tiên của tân chủ tịch Kim Taehyung mà còn không hay biết.

Nhưng dù sao đó cũng là nụ hôn đầu của cậu, có qua có lại mà thôi.

Sau đó cả đại sảnh trở nên náo loạn bên dưới, Jungkook chán ghét đưa tay quệt môi mình, ngược cao mặt còn cười thỏa mãn trước những gương mặt méo mó phía dưới kia, cậu vui vẻ nhìn anh: "Cảm ơn, nụ hôn đầu tuyệt lắm"

Taehyung nheo mày nhìn cậu rồi lại nhìn xuống những đứa con gái dưới đó đang ôm mặt cũng đủ đưa ra nguyên do vì sao Jungkook đi hành động tùy tiện như vậy, anh nhoen môi cười khò: "Lợi dụng không chớp mắt, không nghĩ anh sẽ tổn thương hay sao?"

Jungkook khinh bỉ nói: "Tôi không nghĩ anh đàn bà đến vậy, huống chi đây là nụ hôn đầu của tôi, tôi còn không tổn thương vì hôn người như anh thì tại sao anh lại đi tổn thương? Chẳng biết đây là nụ hôn thứ bao nhiêu của anh rồi!"

Taehyung giống như có chút tức giận trong lòng mà không hiểu vì sao, lập tức mang người kia hôn mãnh liệt thiếu chút Jungkook tưởng chừng mình sắp chết đi vì thiếu khí để thở. Song cũng đưa tay quệt môi mình, anh vui vẻ nhìn cậu: "Cảm ơn, nụ hôn thứ hai tuyệt lắm"

Jungkook ngây người ra như phỗng, không ngờ mình lại bị người kia mang chiều của chính bản thân ra đùa giỡn lại. Nhờ vậy mà cậu mới biết mình chính là người đã cướp nụ hôn đầu của anh, còn anh, mặt dày cướp lại nụ hôn thứ hai của cậu.

Jungkook cất giọng không nên lời, liền thô bạo đẩy anh ra khỏi, đến giờ mới để ý đám người phía dưới, ai nấy đều đang bàn ra tán vào, tất cả tất nhiên xoay quanh chủ đề nụ hôn vừa rồi. Có người bảo rằng, đó là do Taehyung không muốn mọi người xem thường vợ mình mới làm lại hành động vừa rồi,

anh rõ ràng là rất yêu thương quan tâm đến vợ, nhất mực bảo vệ phu nhân của mình.

Jungkook thoáng nghe như vậy thì thầm oán, nếu không vì trả thù cho cái nụ hôn đầu của anh ta bị cậu cướp thì anh ta sẽ hôn cậu chắc. Ngược lại Taehyung rất hài lòng với những gì người khác khen ngợi về mình.

Nãy giờ cũng lòng vòng, Jungkook lúc này mới dáo dác đi tìm gia đình của mình. Thật ra trước khi đến đây thì tài xế của Taehyung là người đưa cậu đi chứ cậu không đi cùng gia đình, từ đầu chí cuối cũng chỉ tập trung vào chuyện của anh và nụ hôn vớ vẩn vừa rồi, còn bây giờ mới bắt đầu muốn thực hiện ước nguyện từ trước đến nay.

Taehyung vì còn phải trò chuyện với một số nhà làm ăn nên đã ở lại, dặn cậu khi nào tìm ra gia đình thì báo với anh. Cậu cũng gật đầu rồi khỏi chốn đó, bước xuống đám người đông đúc bên dưới, Jungkook vô giác quay lại nhìn Taehyung, trong đầu thoáng lên cái ý nghĩ, liệu anh có nhìn thấy cậu trong biển người bất tận này?

Song nhanh chóng gạt bỏ qua một bên, Jungkook tiếp tục tìm kiếm. Cậu tự hỏi rốt cuộc họ trốn ở đâu lại trốn kĩ đến như vậy, còn tưởng phải tận chứng kiến ra xem cảnh cậu nòng nân hôn Taehyung nữa chứ, hóa ra vài phút sau mới biết gia đình cậu đến trễ vì một số chuyện.

Jinin vẫn là người đầu tiên nhận ra cậu, thẳng nhóc hớn hờ chạy đến ôm chầm cậu rất thân mật, khiến bà nội lại đem mắt ghen tị mà nhìn cậu, ấy vậy mà Jungkook càng vui, càng thêm siết chặt Jinin vào lòng mình.

"Vô lễ! Tại sao thứ vô lễ này lại có thể đến đây tham dự chứ?" – Bà nội ngoạ mạn dòm ngó bộ dạng của cậu đánh giá, nhưng chẳng hiểu sao lại chẳng thể phê phán cậu, bộ veston mà cậu đang mặc trên người thuộc hàng đắt tiền mà trước giờ bà ta chưa từng thấy cậu có, vậy mới sinh ra nghi ngờ cậu trộm cắp.

Bà ta liền vì sợ nể Jungkook ở đây gây ảnh hưởng xấu đến danh tiếng gia đình nên mới gọi con trai mình cùng cháu trai và mẹ của Jungkook ra đầu đó ngồi trước, song khi mọi người rời đi, bà ta lập tức kéo cậu đi vào một góc khuất phía sau đại sảnh.

Jungkook bị kéo đi nửa ngày mới gạt tay ra khỏi, chưa kịp báo với Taehyung đã bị kéo đi, cậu miễn cưỡng nói: "Có chuyện gì sao không nói thẳng, lại phải đi đến chỗ vắng như vậy?"

"Tôi không muốn gia đình mình mất mặt, ngay cả cậu cũng không muốn mẹ mình như thế thì mau cùng bộ veston đắt tiền vừa mới trộm từ ai đó biến ra khỏi đây đi. Đã ăn trộm lại còn hiên ngang đi vào chỗ sang trọng như vậy, cậu còn không tự cảm thấy nhục nhã?"

Jungkook uýnhuất: "Tôi không ăn trộm..."

"Đừng nói gì, vô dụng thôi, lời cậu chẳng khác gì rác cả" – Bà ta chặn miệng cậu bằng những ngôn từ cay độc, chỉ trỏ vào người cậu, bà ta độc ác nói tiếp: "Chẳng phải trong thư mời không có tên cậu hay sao? Còn vác cái bản mặt dày đó đến đây, cậu tưởng tôi tin việc cậu là phu nhân của Big Hit à? Thực nực cười, thà nghe một con chó nói chuyện còn hơn!"

Jungkook tức giận đến mức hận không thể đánh người phụ nữ kia tại đây, cậu cố gắng kiềm chế cơn giận của mình lại, bà ta dù gì cũng không xứng đáng để cậu động tay động chân. Liền cười lớn sau những gì bà ta nói, Jungkook không chút lung lay.

"Đúng vậy, người như bà thì phải trò chuyện với chó chứ, vì đồng loại với nhau cả mà, như vậy mới hiểu chó nó nói gì"

Biết lời mình nói là không nên nhưng vì tức giận lắm chỉ có thể vô lễ như vậy, Jungkook cũng thừa biết là mình sẽ bị ăn tát, cậu không phản kháng lại còn để tự nhiên cho bà ta vung tay đánh, dù sao cũng chứng tỏ rằng cậu đã khiến bà ta nổi giận.

Nhưng mà kì lạ ở đây, cậu nhắm mắt chờ đợi mình bị ăn tát cũng không thấy đâu. Jungkook chậm rãi mở mắt ra nhìn, cứ tưởng bà ta hôm nay có bệnh, nhưng hóa ra là Taehyung oai hùng xuất hiện như mấy nam chính trong phim ra tay cứu cậu, chỉ tiếc cậu ở đây là nhân vật phụ, còn không thì là bộ phim cầu huyết hoàn hảo rồi.

Taehyung chặn tay của bà nội Jungkook lại trước khi bà ta kịp đánh cậu, anh lịch sự đặt tay bà xuống, cúi đầu chín mươi độ chào: "Cháu xin chào bà, cháu tên Kim Taehyung, hiện tại với thân phận là chồng của Jungkook, cháu xin lỗi vì những lời nói vô lễ vừa rồi của vợ mình, cũng muốn xin lỗi vì không thể chính thức gặp mặt gia đình sớm hơn"

Taehyung vừa nói vừa nắm chặt tay Jungkook lại, cậu nghe lời của anh mà còn không tin vào tai mình, còn nghĩ rằng Taehyung đã biên soạn ra trước khi đến đây nữa. Nhưng mà, tình huống cậu vô lễ với bà mình làm sao mà Taehyung biết trước được chứ, thế nên phức tạp, không muốn nghĩ nữa.

Trước mặt bà ta là Kim Taehyung, tân chủ tịch của Big Hit, chủ nhân của buổi lễ nhận chức ngày hôm nay. Một con người lễ phép đạo mạo tài giỏi như vậy đang đứng trước mặt bà cúi chào, có mơ cũng không dám mơ đến, nay lại cúi chào bà với tư cách là chồng của Jungkook, khiến bà lập tức biến sắc, sững người.

Không phải ban này bà khinh miệt tôi lắm hay sao? Jungkook cười nhếch mép nhìn bà nội mình đầy thỏa mãn.

"Kim Jungkook, em còn không mau xin lỗi bà nội?"

Giọng Taehyung vọng qua tai cậu, Jungkook ngẫm nghĩ, thấy được đáng về sống sót của bà ta rồi thì cậu cũng không cần phải tiếc rẻ một lời xin lỗi dành cho bà ta. Liền cúi đầu nhưng lại mỉm cười nói tiếng xin lỗi bất ngờ.

Song bà ta vẫn trừng trừng mắt nhìn cả hai, Taehyung mới tiếp tục: "Còn nữa thừa bà nội, đồ của Jungkook mặc ngày hôm nay đã được cháu đặt cách may riêng dành cho em ấy, không hề có chuyện ăn trộm trong này. Về mời gửi đến gia đình của bà nội không có tên của Jungkook vì buổi lễ ngày hôm nay ngoài việc nhận chức ra cháu còn muốn giới thiệu Jungkook với mọi người trong giới làm ăn và bạn bè, cho nên cũng có thể nói Jungkook chính là tâm điểm thứ hai của buổi lễ ngày hôm nay"

Jungkook miệng cười trừ nghĩ thầm **Tên này diễn kịch cũng tốt quá đấy chứ, chỉ ít vẫn còn nhớ và giữ lời hứa của mình, làm bà ta bề mặt trong buổi lễ nhận chức trước mặt anh ta.**

Lúc này không chỉ riêng mình bà ta mà còn có cả mẹ cậu, cha dượng và Jinin dường như đã đi theo Taehyung đến nơi này, tất nhiên bọn họ nghe được hết tất cả. Giống như một công mà hai việc, ai cũng mang về mặt quá đổi bất ngờ, không thể tin được, nghe sao mà hư cấu! Nhưng trong số đó, chỉ duy một mình bà ta đã đủ làm cậu hài lòng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô dâu Giả Mạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Vợ Anh Phải Thật Mẫu Mực (1)

Jeon Jungkook chính là con sâu ngủ, từ trước đến giờ cậu chỉ nghĩ rằng duy nhất cây roi của mẹ hay giọng thẳng thớm của Jinin mới có thể gọi cậu dậy nhưng không ngờ ngày hôm nay đây, lại còn có thứ kinh khủng hơn thế.

"Kim Jungkook, sắp trễ giờ học rồi, em mau thức dậy đi!"

Trong chiếc chăn lớn, Jungkook mở trừng trừng hai mắt của mình, cậu mím môi ngồi bật dậy ra khỏi chăn và trước mắt lại là Kim Taehyung vẫn bộ dạng veston đã thay sẵn, tóc tai chỉnh tề, mặt mũi sáng sủa, nhưng kì thay, lúc này cậu chẳng còn thấy anh ta tỏa sáng nữa.

Không ngờ chỉ với ba từ 'Kim Jungkook' lại có công dụng hay đến như vậy, thậm chí roi của mẹ cũng phải mất đến 5 – 10 phút, còn giọng của Jinin thì thấp hơn một chút nhưng mà 'Kim Jungkook' vẫn là đang dẫn đầu. Trong tích tắc vài khắc, Jungkook đã hoàn toàn tỉnh táo.

Jungkook liền đem chiếc gối của mình ném vào người Taehyung, như kiểu bắt lực nững nự: "Thôi đi Taehyung, anh làm ơn đừng gọi tôi bằng cái tên đó nữa! Nghe không hợp khoa học gì cả!"

Taehyung xoa cằm: "Thôi được, như vậy đi..." – Giống như đã có tính toán trước, anh chụp lấy cái gối rồi ngồi xuống cạnh cậu, anh nói tiếp: "Tôi mai cùng anh đến một chỗ, yên lặng và làm theo lời anh nói, nếu mọi việc trở nên suông sẻ thì anh hứa sẽ gọi đúng họ tên em, chịu chứ?"

Jungkook nhìn chằm chằm anh, nghi nghi ngờ ngờ. Còn không biết Taehyung sẽ làm gì mình, cậu gật đầu bừa một cái, theo như hợp đồng thì bên A không được làm gì mờ ám hay hại đến bên B, nếu như anh ta dám giờ trò, cậu có quyền đem ra tòa kiện.

Taehyung thấy cái gật đầu đó xem như hài lòng, dù có nguyện hay không, miễn rằng tự Jungkook đã đồng ý là được.

Anh với người xoa đầu cậu mấy cái, lại là cái hành động không rõ ý tứ của bản thân, Taehyung cười: "Em mau vệ sinh rồi thay quần áo đi, xong thì xuống dưới ăn sáng, cô giúp việc chuẩn bị xong cả rồi, nhanh thì anh còn kịp giờ đưa em đến trường"

Jungkook thì không quan tâm đến cái xoa đầu vừa rồi của Taehyung, cậu cứ bủi bùi suy nghĩ vớ vẩn về lời đề nghị của anh, mãi đến khi Taehyung đứng dậy đi khỏi, cậu còn không biết mình đã bỏ lỡ cái gì.

Vệ sinh xong, thay đồ cũng hoàn tất, Jungkook liền nhón chân ngửi mũi theo mùi hương của thức ăn thơm ngào ngạt bên dưới, nó thật sự rất lôi cuốn khứu giác của cậu a.

Xuống đến dưới đã thấy Taehyung yên vị trên ghế, kì thực thời nay đã có máy tính bàn hay điện thoại tân tiến thế kia mà anh vẫn còn cầm báo ra đọc, cậu chột nhìn khinh bỉ rồi mới lại kéo ghế ra ngồi đối diện anh.

Taehyung thấy cậu thì gấp báo lại đặt sang một bên, cùng lúc phía bên trong cô giúp việc mang ra đĩa thức ăn cuối cùng.

Nhìn món nào cũng quyến rũ cái bao tử của mình, bụng Jungkook đã sớm kêu cao. Nhưng còn phải kiềm chế vì trong cái nhà này cậu là nhỏ nhất, mọi người lớn ăn trước là chuyện đương nhiên, huống hồ đối phương là chồng cậu, có yêu hay không vẫn là người lạ, theo thói quen phải giữ hình tượng tốt.

Đến khi Taehyung hô lên "Ăn đi" thì cậu mới dám nâng đũa lên ăn, rồi cho dù có đói như thế nào nhưng vẫn phải ăn uống từ tốn, cậu bây giờ mới hiểu cái cảm giác làm dâu làm vợ là như thế nào, bỗng cảm thấy thương mẹ và đồng cảm các chị em phụ nữ hơn một chút.

Ăn được hai ba đũa, thấy cô giúp việc ra ra vào vào chẳng biết làm gì, cậu không dám lên tiếng nên mới nhỏ nhẹ hỏi Taehyung: "Anh không định mời cô ấy ăn cùng hay sao? Như vậy cũng áy náy lắm, hay là..."

Nhưng chưa kịp dứt cậu đã bị Taehyung cắt ngang: "Tại sao phải mời?"

Lạnh lùng đến bất ngờ.

Jungkook trầm nghĩ, đúng là loại người nhà giàu thì làm sao quen ăn với người thấp hơn mình chứ, huống chi người kia còn là giúp việc trong nhà.

Cũng vì cậu ở nhà thường những lúc không có Jinin thì cậu sẽ ngồi ăn cùng với cô giúp việc, tất nhiên việc đó phải chờ cho bà nội, mẹ và cha dượng ăn xong thì cậu mới dám gọi cô giúp việc lên ăn cùng mình.

Cho nên bây giờ theo thói quen như vậy là phải.

Nhưng mà Taehyung lại khác xa với cậu, có vậy cũng không sớm nghĩ ra.

Jungkook cầm cúi ăn tiếp: "Thì không mời, tôi chỉ là nghĩ rằng có thêm người nữa ăn hẳn sẽ vui hơn"

Taehyung không ăn cũng không đáp lại, chỉ lẳng lặng nhìn cậu mà cậu không biết, được một lúc, ánh mắt của anh mới di dời sang đâu đó khỏi cậu: "Em đừng sớm nghĩ anh là người không tốt"

"Vậy thì anh là người tốt?" – Jungkook nhướn mày.

"Anh cũng không bảo mình là người tốt nhưng càng không có nghĩa anh là người tệ bạc"

Jungkook nghe mà chột cười, đồ ăn trong miệng nuốt cũng không trôi: "Nửa nạc nửa mỡ, anh ra sao tôi không quan tâm, xấu hay tốt, anh với tôi cũng tự biết lấy"

Taehyung cười nhẹ: "Em tưởng mình tốt hơn anh khi mời cô giúp việc vào bàn ăn cùng?"

Jungkook im lặng ra chiều nhìn anh.

Taehyung tiếp lời: "Nhưng để anh nói cho em nghe, đó chỉ là sự thương hại mà thôi, và anh ghét chính cái sự thương hại làm tưởng thành tốt bụng đó. Em nghĩ họ cần sự thương hại? Thay vì thế sao không để nó tự nhiên?"

Jungkook ngỡ ngàng, cậu tiếp thu lời anh rõ mồn một, nghe có chút tức giận khi anh nói vậy nhưng nếu suy nghĩ sâu vào câu nói đó của anh, chẳng hiểu sao lại càng thấy nó rất đúng.

Mất cậu khê đảo qua hướng bếp – nơi cô giúp việc đang ở trong đó.

Trước kia cũng vậy, cô giúp việc nhà cậu, cậu thường gọi cô cùng ăn chung bữa cơm nhưng bây giờ nghe lời Taehyung nói thế kia thì cậu mới ngộ nhận được, hóa ra bao lâu nay cậu luôn nhìn cô ấy bằng ánh mắt thương hại kèm chút áy náy trong lòng.

Còn tưởng cô ngồi ăn cùng thì sẽ có người trò chuyện với mình nhưng thật ra, cậu đều chỉ vì lòng tự trọng không muốn ngồi ăn cùng bà nội cho nên chờ mọi người ăn xong cậu mới vào ăn, cô ngồi đó chỉ là để lấp đầy khoảng cô đơn cho cậu mà thôi. Ích kỉ.

Suy cho cùng, Taehyung lớn hơn cậu rất nhiều, anh trải qua nhiều thứ hơn cậu, trong đó có một vài thứ mà một đứa ở tuổi như cậu mãi không hiểu được.

Taehyung thấy cậu không nói gì, còn tưởng người như cậu sẽ liền nhảy dựng lên quát anh, cuối cùng lại ngồi yên đó, có vẻ là đang suy nghĩ đi. Anh mới buông muống xuống, gọi cậu: "Jungkook, ngược mặt lên anh xem nào"

Jungkook theo phản xạ ngược mặt lên, cứ như đứa con nít vừa mắc lỗi lớn, cậu mím môi khê nói: "Tôi xin lỗi..."

Thấy cậu không khóc cũng không có ý gì lạ trong đôi mắt kia, anh mới an tâm hỏi: "Vì cái gì?" – Taehyung nheo mày.

"Vì đã nghĩ anh không tốt, ngoài ra còn từng nghĩ anh là một ông chú già dâm..."

"..." – Taehyung tối mặt, cuối cùng kết thúc cuộc đối thoại không mấy thú vị này: "Thôi được rồi, ăn mau còn đi mau, anh sắp trễ giờ làm"

Jungkook cũng nhận thấy được Taehyung cư nhiên là không muốn nói chuyện nữa. Cậu trầm nghĩ có lẽ cả hai không hợp nhau, căn bản tuổi tác chênh nhau khá nhiều, địa vị cũng vậy, chức vụ cũng vậy.

Cậu chỉ là một sinh viên đại học, còn anh đã là chủ tịch của một tập đoàn lớn. Nói sao cũng không tìm thấy được điểm nào có thể hòa hợp, ngay cả lối suy nghĩ cho đến ý thức ăn nói, khoảng cách chung quy quá lớn.

...

Jungkook hốt hải chạy vào trong lớp, vừa rời ở nhà cứ nói chuyện dài dòng chẳng đâu vào đâu khiến cho trễ giờ học thật chứ.

Cứ tưởng chỉ duy có cậu trễ thôi nhưng Taehyung mới thậm tệ hơn cậu, giờ làm của anh sớm hơn cậu nửa tiếng mà đằng này lại là ngày đầu tiên đi làm

của tân chủ tịch, đã trẻ thế này anh còn nhất quyết đưa cậu đến trường.

Nhưng chẳng biết anh trẻ bao lâu, vấn đề đó liền bị cậu mang vứt sang chỗ khác. Bây giờ lo việc trước mắt chạy vào trong lớp, hôm nay có tiết của thầy giáo dữ, tuyệt đối phải điểm danh!

Vào đến trong lớp, Jungkook thở hồng hộc nhanh chóng ổn định chỗ ngồi. May là thầy giáo chưa vào lớp, à không, nói thẳng ra trước khi bước vào cửa thì cậu đã thấy thầy, chỉ tiếc rằng thầy già sức yếu, còn cậu đang trong quá trình quyết đầu vào lớp trước thầy cho nên mới có thể dễ dàng vượt qua ông.

Điểm danh đầu giờ sau đó cũng hoàn tất, thầy giáo khăn trương đi vào bài mới của ngày hôm nay.

Tuy vậy, ánh mắt của toàn thể sinh viên trong cái phòng này vẫn nhìn chăm chăm theo kiểu soi mói, đánh giá. Cảm xúc lúc này diễn tả rất khó chịu.

Cậu thật ra cũng đã tính toán trước tình huống mình sẽ bị người khác chăm chú nhìn như vật thể lạ đến từ hành tinh Pandora rồi. Việc cậu trở thành phụ nhân của Big Hit, cái trường này không tất cả thì cũng có hai phần ba là biết đến.

Jungkook ngồi trong lớp, chỗ trên người cũng ngứa ngáy, cuối cùng quyết định gục xuống bàn ngủ cho khỏe, chứ còn thức, chắc sợ cả người thủng hơn chục lỗ vì bị xăm soi quá nhiều.

Được gần nửa tiết đang say giấc nồng với Chu Công, Jungkook lại bị thằng sinh viên bên cạnh làm phiền.

Cậu biết nó cận nhưng cũng đâu có nghĩa là nó mù, vậy mà cậu gục đầu xuống bàn ngủ đã nửa tiết trôi qua, nó lại còn như không kều cậu bắt chuyện. Thằng này cậu không thân cũng chưa từng nói chuyện qua, vậy mà cứ nhiên lại có thể bắt chuyện với cậu.

"Jeon Jungkook, cậu ngủ như vậy, không muốn nghe giảng sao? Nhỡ như bài này vào thi mà có thì cậu tính như thế nào?"

Ô hay, còn biết cả họ tên. Jungkook thật sự có chút sợ người bên cạnh.

"Thay vì lo cho tớ, cậu tốt nhất nên nghe giảng đi, nhỡ như thi mà có bài này thì cậu đừng có đem đi đổ lỗi cho tớ vì đã nói chuyện với cậu" – Jungkook vẫn nằm gục trên bàn, chán nản mở một mắt ra nhìn mặt người kia.

Người kia trông sáng lạn, đôi mắt hai mí với hàng long mi cong vút, đầu tóc thì xù xòa, cậu chỉ có ấn tượng nhất với khóe môi cong cong ý cười kia và gương mặt có đôi chút giống lạc đà. Ngoài ra không còn gì khác. Thoạt nhìn người đó dường như thuộc loại trẻ tăng động không thể mà ngồi yên.

"Không sao không sao, có gì chúng ta sẽ cùng rút chung"

Người đó cười rất thoải mái tự nhiên, tựa như không hiểu được ngay cả chính mình nói gì. Jungkook mới bực tức.

"Cậu tên gì lạc đà?"

"Hà? Lạc đà?!"

Jungkook chỉ ngón tay về quanh gương mặt người đó: "Phải, lạc đà tóc xù"

Dường như hiểu ra, người đó đáp: "À, tớ tên Jung Hoseok, buồn nhì, tên cậu tớ biết vậy mà..."

Giọng buồn hiu, Jungkook còn không biết lí do gì mà người kia lại biết được tên cậu, thậm chí cậu còn chưa từng thấy mặt Jung Hoseok này.

"Làm sao cậu biết được tên tớ?"

"Không những cậu, tớ học thuộc hết tất cả tên tuổi của sinh viên khoa chúng ta, để có thể dễ dàng làm quen"

Hoseok vẫn tươi cười, Jungkook mới tối mặt khều khều Hoseok lại gần mình, cậu thì thầm nhỏ: "Này Lạc Đà, tớ sẽ cho cậu một lời khuyên, tốt nhất nên tỏ ra sang chảnh khi không biết tên người ta thay vì tỏ ra thân thiện đáng sợ chẳng khác gì kẻ bám đuôi như thế. Đáng sợ thật đấy"

Một màn sau đó, Hoseok chỉ toàn xoay quanh cái việc ca ngợi Jungkook là "thiên tài" về việc Jungkook đã chỉ dạy cậu ta "bí quyết kết bạn". Hoseok thao thao bất tuyệt mà chẳng hề hay biết rằng cậu đã sớm cảm tai nghe vào thường thức nhạc Bích Phương.

Cho đến khi Bích Phương bị vô hiệu hóa đối với cái miệng của Hoseok kia, Jungkook mới chán nản chẳng biết làm gì cho ra hồn. Cuối cùng tình cờ nhấp vào ô danh bạ, hiện lên một loại số điện thoại, trong bao nhiêu cái tên, mắt cậu chỉ tập trung vào ba chữ "Kim Taehyung".

Cậu vô ý thức đi vào dòng "nhắn tin", băng quơ đánh vài chữ văn bản, kèm theo icon đáng yêu theo kiểu sinh viên thời nay như cậu hay làm. Rồi cậu gửi tin nhắn, ánh mắt vẫn vô định không hiểu rõ bản thân làm gì.

Trong khi đó ở công ty, Taehyung ngồi trước bàn làm việc đang bận xem những dự án mới thì bất chợt điện thoại reo lên. Anh nheo mày cầm điện thoại, thấy cái tên "Jeon Jungkook" thì ban đầu đã không có ý định nhấp vào, nhưng vì theo như hợp đồng, anh phải mở nó ra đọc.

[Anh đang làm gì vậy? Tôi bên này chán quá (￣▽￣)]

Bất đắc dĩ, Taehyung nhận lại một tin: *[Bạn rất nhiều việc. Em đang đi học, sao không lo chăm chỉ nghe giảng?]*

Jungkook khá là bất ngờ khi mình nhận lại được tin nhắn của Taehyung, còn tưởng anh sẽ cho rằng nó nhầm nhí liền bỏ qua một bên. Đột nhiên nhận lại được tin nhắn như vậy, cũng xem là tin nhắn đầu tiên anh gửi cho cậu cho dù là hồi âm đi chăng nữa, cũng có chút vui.

Rất nhanh chóng, Taehyung nhận được câu trả lời từ Jungkook: *[Bài hôm nay không quan trọng. Anh bận rất nhiều việc thế kia, chắc không tiện nhắn tin đâu nhỉ?]* (' _ ')

Cũng rất nhanh không kém, Taehyung đã gửi tin cho Jungkook: *[Em cũng nhanh hiểu ra chuyện rồi đấy. Bài quan trọng hay không cũng mau nghe giảng đi, ra về anh đôn, chúng ta sẽ cùng đi làm một chuyện]*

Jungkook nghiêng nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại, tuy anh đang bận làm và không muốn nhắn tin với cậu nhưng nghe anh nói ra về anh sẽ đón cậu, trong lòng liền sinh ra loại cảm giác kì lạ.

Jungkook tủm tỉm cười, nhắn lại lần cuối: *[Biết rồi thưa ngài, tôi sẽ chăm chỉ nghe giảng!]*

Một hồi sau cũng không có tin hồi âm lại, Jungkook có chút hụt hẫng nhưng cũng tự hiểu ra là do Taehyung quá bận mà thôi. Cậu nửa vui nửa buồn cất điện vào balo, lúc này mới biết Hoseok đã chia mũi vào nhìn cậu chăm chú khi nào cũng không hay.

"Ai chà, vậy hóa ra chuyện cậu trở thành vợ của tân chủ tịch Kim là thật! Tớ đang học chung với Jeon Jungkook, phu nhân của Big Hit đó a, vinh hạnh...vinh hạnh!"

Jungkook tối mặt: "Cái gì cũng được, ngoại trừ hai từ cấm kị "vợ" và "phu nhân" ra, tớ mong cậu sẽ không nhắc đến nó lần nữa Hoseok à!"

Cùng lúc đó tiếng chuông thông báo kết thúc tiết học vang lên, Jungkook thừa cơ đứng dậy muốn càng nhanh rời khỏi Hoseok càng tốt, chung quy cuộc đối thoại này quá nhàm chán. Cậu vỗ vỗ vai Hoseok: "Tôi đi đây, sau này có gì gặp lại!" – Nói vậy thôi, trong lòng vĩnh viễn không muốn gặp lại.

Hoseok thi được cho ăn dưa bở, ngồi đó với niềm vui sướng khi có được người bạn...đầu tiên của mình. Trước giờ chẳng ai chịu trò chuyện với cậu, vậy mà Jungkook là lần đầu, lại còn bảo sẽ gặp lại. Thật sự là bạn rồi!

Quay về với Jungkook, cậu thật ra khẩn trương như vậy một phần cũng không hẳn là để tránh xa Hoseok, mà còn muốn đi tìm Nayeon.

Cho đến tận bây giờ, cậu cũng không tin rằng Nayeon đã bỏ trốn mà thậm chí không để lại một lời nhắn, chỉ ít là đối với cậu, thanh mai trúc mã của cô, hiểu cô như hiểu chính mình. Vậy mà sự việc lần này, lại khiến cậu cảm thấy mờ mịt.

Hôm nay cậu không có tiết thứ hai, nên có thể đi đâu đó vô tư.

Jungkook liền chạy đến lớp Nayeon, đầu tiên nhìn thấy cô bạn có vẻ là khá thân với Nayeon, thông thường cậu vẫn thấy Nayeon đi cùng với cô gái này, còn không khi ở cạnh cậu, cô cũng huyền thoại nhiều về cô gái đó.

"Yerin! Ra đây, tớ có chuyện này muốn hỏi cậu" – Jungkook đứng ngoài cửa lớp vọng vào trong gọi cô gái được cho là bạn thân của Nayeon – Yerin.

Yerin thấy Jungkook như thấy vàng, dường như cũng có chuyện gì đó rất muốn gặp Jungkook để nói. Cô lập tức bỏ cuốn tập đang dở dang học, may sao giáo viên tiết hai chưa vào, nên có thể dễ dàng len đi ra ngoài.

"Jungkook, tớ cũng có chuyện muốn hỏi cậu"

Yerin kéo sát Jungkook ra một góc vắng nào đó, cô đảo mắt nhìn xung quanh dè chừng, cuối cùng không có ai, mới ghé vào tai Jungkook hỏi nhỏ: "Cậu là bạn thanh mai trúc mã của Nayeon, ắt hẳn sẽ biết được chuyện cô ấy biệt tăm biệt tích mấy bữa nay đúng không?"

Jungkook chớp mắt hai cái, nheo mày đáp: "Đó cũng chính là thứ tớ muốn hỏi cậu, vậy hóa ra Nayeon mấy bữa nay thật sự không có đến lớp?"

Yerin lộ ra chút vẻ ngạc nhiên khi bạn thanh mai trúc mã như Jungkook lại chẳng hay biết gì, sau bình tĩnh trở lại, cô ra giọng như trách móc: "Phải đó, Nayeon không đến lớp, điện thoại tớ gọi cũng không nghe. Cho đến hôm qua tớ sang nhà cô ấy mới biết được tin, Nayeon bỏ nhà đi rồi! Cậu nghĩ xem, Nayeon một cô gái gương mẫu hiền lành như thế kia, lí do gì có thể sinh ra loại suy nghĩ bỏ nhà nông cạn như vậy?"

Vậy là đúng rồi, tin Nayeon bỏ trốn là không sai. Hoàn toàn đúng sự thật, đến giờ còn không thể tin được.

Jungkook thần thờ với đôi mắt rồi rầm nhiều điều, phớt lờ mọi hành động hay lời nói của Yerin, Jungkook lướt qua cô gái đó rồi khỏi. Mặc cho Yerin có ngu ngơ nhìn theo cậu.

Cậu chỉ là thật không hiểu nổi con người Nayeon vì sao lại có thể bỏ trốn đương lúc dầu sôi lửa bỏng như vậy. Trong lòng cậu bất giác dấy lên cảm giác bị phản bội, đem cậu ra làm bình phong, song mặc cậu chạy đi cứu lấy chính bản thân của cô.

Trước giờ cậu không nghĩ rằng Nayeon là loại người như vậy, Nayeon mà cậu yêu chắc chắn không phải thế.

Có lẽ chỉ do tình thế ép buộc cô mà thôi.

Cậu sẽ cố gắng dặn lòng như vậy.

Uhm, Nayeon nhất định sẽ quay lại...

...

Thời gian nhanh chóng trôi qua một cách lãng phí, Jungkook âm thầm ngồi trong lớp cố gắng mở to hai con mắt để tiếp thu bài học của tiết cuối cùng ngày hôm nay. Dù sao bài này cũng là bài quan trọng.

Đúng lúc cậu đạt cao điểm của sự chán nản thì điện thoại trong balo rung lên bần bật. Jungkook nghĩ như không dám nghĩ, tay nhanh lôi điện thoại ra, có một tin nhắn gửi đến cho cậu với cái tên "Kim Taehyung".

Này thi đã có thể gọi là tin nhắn đầu tiên anh chủ động gửi cho cậu.

Nội dung: *[Em học xong chưa? Anh đang ở trước cổng chờ]*

Taehyung về sớm vậy sao? Cậu đây còn chưa kết thúc tiết học.

Jungkook tự tin với cái tốc độ nhắn tin không nhìn bàn phím của mình liền gửi cho anh một tin: *[Chờ tôi một chút, vài phút nữa sẽ ra ngay (◡◡)]*

Jungkook đem điện thoại cất lại vào trong balo, tí ta tí tòn ôm chiếc balo lên đi đến bục giảng mà giáo viên dưới kia đang giảng bài. Cậu e dè nhìn lại cả lớp, đột nhiên cảm giác mình có hơi khác biệt nhưng lại hãnh diện vì điều đó.

Chính là có thể xin phép thầy về sớm a.

Thầy này là ai, mọi người còn nhớ Rap Mon đến từ dãy ngân hà ngoài vũ trụ kia chứ? Người duy nhất bầu bạn với Jungkook cũng như dễ dàng cho cậu đi về sớm, tất nhiên đi kèm theo đó là một món đồ hồi lộ.

Lần trước là bánh ngọt, lần này phải có thứ khác.

Jungkook rất hiểu rõ về thầy giáo Mon, sở thích của người này khá nhiều, trong số đó làm dáng hay hất tóc sẽ được đưa lên hàng ưu tiên. Dù chẳng biết đó có phải là sở thích hay không nhưng làm nhiều lần trong một ngày cũng có thể xem là sở thích chứ nhỉ?

Thế nên món đồ lần này Jungkook hồi lộ chính là một lọ nước với mùi hương dễ chịu dùng để dưỡng tóc mềm mượt hơn. Thật ra cũng không tiếc tiền với món đồ mỹ phẩm này này, chính là hàng khuyến mãi tặng kèm khi cậu mua dầu gội đầu mà thôi. Không dùng thì cũng có thể mang ra lúc này hồi lộ a.

"Thầy Rap Mon!" – Jungkook ghé vào tai thầy giáo mình, bắt đầu dĩ thầy quá cao, chưa đầy vài giây nhón lên liền ngã xuống thờ hồng học.

Rap Mon thấy vậy cuối đầu liền hỏi: "Lại gì nữa đây ông nhỏ?"

"Hihi" – Jungkook cười rạng rỡ: "Hôm nay em có mang cho thầy lọ nước thơm để làm mượt tóc, hiệu quả lắm, thầy cứ nhận lấy rồi dùng từ từ a!"

Rap Mon trung nửa con mắt ra nhìn cậu học trò của mình, lại còn bộ mặt giả vờ ngây thơ không biết gì, càng thêm muốn tẩn cho nó một trận.

"Đi đi, vòng ra cửa sau mà đi, đừng có làm mất trật tự ảnh hưởng đến lớp"

Ngắn gọn thôi nhưng hàm ý đủ để Jungkook có thể hiểu hết. Cậu mừng rơn, cúi chào thầy Rap Mon liên tục, song mới ba chân bốn cẳng vòng ra sau cửa lớp chạy vọt.

Jungkook vừa chạy vừa hình dung ra dáng đứng của người kia, chẳng hiểu sao nhưng khi bước đến cổng trường, tất cả những gì cậu hình dung đều đúng y như vậy. Cậu còn chưa biết Taehyung được bao nhiêu, càng không có ý định muốn tìm hiểu, vậy mà tư thế anh thường hay đứng, cậu nhớ rất rõ.

Thân ảnh cao ráo tiêu sái của Taehyung, anh mặc veston đen tuyền, có lẽ vừa mới từ công ty về đã chạy đến đây, trong lòng có chút vui.

Anh tựa lưng vào xe, một tay cho vào túi quần, tay kia cứ hai ba phút lại đưa đồng hồ lên xem, miệng khẽ thở dài trách móc rồi lại đưa mắt đảo dác nhìn vào sâu trong trường.

Đến khi bắt gặp Jungkook ngẩn ra đó nhìn anh, Taehyung mới nheo mày gọi to: "Kim Jungkook! Em còn không mau lại đây?"

Jungkook bỏ ngoài tai cái tên "Kim Jungkook", hai ba tiếng ậm ừ rồi nhanh chóng chạy đến bên cạnh Taehyung, mang theo chút bối rối trên gương mặt, Jungkook vờ gãi đầu: "Mà nè, anh nói chúng ta cùng đi làm một chuyện, là chuyện gì hả?"

"Đi rồi sẽ biết"

Chương 12: Vợ Anh Phải Thật Mẫu Mực (2)

Trước mặt cậu là... một tiệm làm đẹp thì phải.

Jungkook ngó đầu ra ngoài kính xe thăm trẻ môi *Taehyung mà cũng đi vào cái loại tiệm như thế này sao?*

Bởi vì tiệm làm đẹp này trang hoàng rất khoa trương, cả trong lẫn ngoài, theo chủ đề Hello Kitty với một màu hồng nhiệt huyết dành cho con gái.

Đối với hai thằng con trai mặc đồ đen mà đi vào đây, cố gắng dung hòa cũng không được.

Đằng này chưa nói đến chủ tiệm là một nam nhân, nhưng vấn đề này cũng dễ hiểu. Chủ tiệm chính là Min Yoongi, bề ngoài nhìn anh ta giống gay thì ắt hẳn sở thích cũng phải đi theo chiều hướng đó.

À không, anh ta chính xác là gay.

Nhớ khi đi gặp mặt gia đình Taehyung, chính miệng Taehyung đã khẳng định Yoongi là gay.

Kì thực ở chỗ này, đã là gay vậy mà trước kia còn cướp lấy người yêu là nữ nhân của Taehyung. Hoặc anh ta sau này mới thành gay, hoặc anh ta là song tính. Tóm lại lằng nhằng, thôi không muốn bàn đến.

Và vấn đề thắc mắc thứ hai chính là, Taehyung từng dặn cậu tránh xa Yoongi, anh còn có quá khứ tệ với Yoongi kia, huống hồ bây giờ chạm mặt nhau là cứ dằng dằng sát khí.

Vậy mà cư nhiên dẫn cậu đi vào đây, trong khi ở cái Đại Hàn Dân Quốc này đâu có thiếu chỗ làm đẹp cao sang hơn như vậy.

Nhìn vào màu hồng và Kitty là sơn cả gai ốc.

Sự tình khó hiểu, khó hiểu...

"Trời đất, chủ tịch Kim mà cũng đi đến cái nơi như vậy hay sao? Thật là ngạc nhiên...ngạc nhiên!"

Hương vị thanh âm của Yoongi vẫn như vậy, trong lành ngọt ngào như mật. Nhưng lại đầy mỉa mai châm chọc.

Nhân viên bên trong thấy Taehyung bước vào, không tính Jungkook thì đều ngước mắt lên nhìn chăm chú, song liền cúi chào cung kính khiến Jungkook phía sau cũng hãnh diện lây.

Taehyung không để tâm ý mỉa mai trong lời nói của Yoongi, anh bình thản kéo Jungkook về sát phía mình, cố ý đặt tay lên vai cậu, anh cười nói: "Tôi bắt đầu đi phải đến, cũng không phải là đến cho tôi, là cho người này"

Có người nói rằng, một tên đàn ông mà cứ khư khư giữ bạn như vậy, lại còn động chạm thân mật trước một tên đàn ông khác, thì đó chính là đánh dấu chủ quyền.

Taehyung tuy biết cuộc hôn nhân này là trên phương diện hợp đồng, thời gian cũng chỉ 5 tháng. Nhưng tất cả giống như bản năng đã từng, Taehyung cứ sợ mất đi.

Yoongi không ý kiến gì, chỉ đưa tay se se mấy lọn tóc của Jungkook: "Người này sao? Em muốn thay đổi gì ở mình hả Jungkook?"

Jungkook chỉ ngu ngơ nhìn, cậu từ đầu còn không biết mình được đưa đến đâu, càng không muốn đến tiệm làm đẹp này. Hiện tại tóc tai cậu rất đẹp, không nhất thiết phải sửa đổi.

Nhưng tự ý thay cậu trả lời, Taehyung khoanh tay: "Cả cái đầu đó nhuộm hết sang đen cho tôi, tia gọn thêm một chút nữa thì tốt"

Taehyung vừa kết câu, liền nhận ngay cú trừng mắt từ Jungkook.

Tay anh thô lỗ chỉ vào đầu tóc của cậu, cái quả đầu cậu chau chuốt trong suốt mấy năm qua, cái quả đầu màu nâu hạt dẻ đẹp đẽ của cậu từng bị anh cho là không đứng đắn, giờ lại ép buộc cậu phải đổi sang đen.

Này là chồng cậu, hay là bố đẻ của của cậu?!

Jungkook dù rất muốn từ chối thay đổi diện mạo nhưng vẫn phải miễn cưỡng ngồi vào ghế, yên lặng cho Yoongi thích thú vọc phá đầu tóc cậu.

Vì trên hợp đồng có đoạn, bên B phải nghe theo lời của bên A dưới mọi hình thức.

Cậu đạo này chẳng biết sao lại hận bản thân nhiều đến như vậy. Thứ nhất không chịu nhìn kĩ đơn kết hôn để rồi mang danh "Kim Jungkook" trong 5 tháng. Bây giờ đến lượt điều khoản trong hợp đồng, hận rằng trước kia vì lười biếng mà không cố gắng đọc cho kĩ.

Đề lúc này đây. "Kim" Jungkook méo máo đứng trước gương với màu tóc đen tuyền còn vương chút mùi thuốc nhuộm khó chịu.

Chịu đựng...

Phải chịu đựng.

Chỉ trong vòng 5 tháng thôi, sau đó cậu sẽ đi nhuộm cái đầu của mình giống thành viên BTS tóc ngà vàng, khi đó mà tha hồ hả hê.

Đứng, chịu đựng.

Lọ Lem từng được mẹ dạy rằng "Have courage and be kind" – tức hãy có lòng can đảm và trở nên tử tế.

Ồ hiển, đương nhiên sau này sẽ gặp lành. Nhất định rồi.

Jungkook hít thở đều lấy lại sự tử tế trong mình. Cậu quay sang mỉm cười mà lòng cay đắng với Yoongi: "Cảm ơn, anh cắt rất đẹp. Em thích nó!"

Bản thân nói mà còn thấy đau* *Dối lòng quá a.**

Yoongi đương nhiên tự cao với tay nghề của mình, anh nhấp nhấp cây kéo trên tay, nở trên gương mặt một nụ cười mãn nguyện: "Xong rồi, cái này xem như quà mừng tân hôn hai người cũng như quà dành cho em dâu, không cần phải trả tiền!"

"Thật ra..." – Taehyung đưa mắt ngắm soi tóc của Jungkook, còn không màng nhìn lấy Yoongi: "Tôi cũng đâu có ý định trả tiền. Nếu tôi trả tiền, tôi đã không đến tiệm của anh rồi"

Lập tức, cây kéo trên tay Yoongi rơi xuống đất leng keng, trên môi cũng tắt ngấm đi nụ cười mãn nguyện vừa rồi.

Bây giờ thì Jungkook có thể hiểu được, lí do mà Taehyung lại chọn nơi này.

Tất cả chỉ vì vị chủ tịch nắm giữ 70% cổ phần của Big Hit – một tập đoàn nhất nhì Hàn Quốc muốn đi cắt tóc chùa mà thôi.

Vô tâm lại còn ki bo.

Ngoài cái tài giỏi, nhà giàu và diện mạo đẹp ra. Taehyung thật sự tệ hại.

Jungkook đã xoa cằm nghĩ như thế trong lúc bước ra xe cùng tên tệ hại đó.

Cuối cùng về đến nhà. Jungkook một mạch đi vào trong nhà tắm để mau mau dội sạch cái mùi thuốc nhuộm nồng nặc trên tóc.

Đến lúc ra, cũng phải tắm đến 5 lần mới có thể bay hết cả mùi thuốc nhuộm, bây giờ thay vào đó là một mùi hương thoang nhẹ của táo.

Kì thực táo không phải là sở thích của cậu, nhưng cũng không có ý ghét. Chẳng qua tất cả mọi thứ liên quan đến Taehyung đều là táo, cho nên cậu mới không muốn tiếp xúc nhiều với loại trái cây này.

Cậu hiện tại giống như Taehyung vậy, toàn thân đều một mùi táo, chẳng khác gì cái mùi thường ngày hay có thể gọi là đặc trưng của Taehyung.

Có lẽ ngày mai sẽ đi ra siêu thị sắm cho bản thân vài chai dầu gội. Hoa oải hương – Nayeon rất thích mùi này, cậu sẽ mua loại đó.

Cùng lúc cả hai chạm mặt trên hành lang, tình cờ cũng vừa mới tắm xong như nhau. Taehyung bên này đầu tóc ướt mem, Jungkook chẳng khác gì.

Anh thấy cậu đầu óc dường như đang thả đi đâu đó, liền nheo mày gọi to: "Kim Jungkook, lại đây nào!"

Jungkook giật mình, song hành động muốn phi dép vào mặt người kia, cậu đe dọa: "Jeon Taehyung, anh muốn tôi thiến anh không?"

"Đừng nói nhảm nữa, mau lại đây đi" – Taehyung kiên nhẫn gọi cậu lần nữa, vẫy tay về phía ghế trống bên cạnh. Anh đã sớm đặt mông xuống bộ sofa gần đó.

Có hơi không nguyện một chút, Jungkook bủn rủn vờ gãi đầu chạy đến ngồi xuống cạnh Taehyung. Đưa ánh mắt nghi vấn vào anh.

Taehyung mới xoay người ra sau với lấy thứ gì đó, song kéo cậu lại gần mình rồi anh đứng lên: "Ồ yên đi, anh sấy khô tóc"

Jungkook bó gối trên sofa, cảm thấy não như bị mất chức năng phân tích tín hiệu từ câu nói của Taehyung.

Tiếng máy sấy ừ ừ vang lên khắp cả tai cậu, khiến mọi thứ xung quanh trở nên khác lạ phi thường. Cho đến khi năm ngón tay rần rần của ai kia luồn vào từng sợi tóc của cậu, nhẹ nhàng xoa vuốt nó.

Jungkook mới giật mình cự quậy ý muốn từ chối sấy tóc.

Liền bị Taehyung cốc vào đầu một cái đau điếng.

"Đã bảo ngồi yên, còn không đừng trách anh đốt cháy cả tóc em"

Đối với Jungkook, tóc là thứ cậu yêu nhất, huống chi vừa mới tổn thương vì nhuộm đen, cậu càng không muốn mình bị Taehyung kia phá hoại thêm lần nữa.

Thế phải đành ngồi yên theo lời anh nói, cậu ngoan ngoãn tựa cằm lên đầu gối của mình, chờ đợi anh sấy khô mái tóc của mình.

Mãi cũng xong, Jungkook bật người dậy ngay, chỉ là trong lòng đột nhiên cảm thấy nóng nực lạ thường, lòng bàn tay đều ướt đầm mồ hôi, vào ngay thời điểm giao mùa giữa thu và đông này. Thông thường phải lạnh mới đúng.

Vậy mà lòng ngực khó chịu, tim có đập nhanh hơn một chút.

Chỉ vừa rời đi vài bước thôi, đã bị Taehyung níu cổ tay lại: "Em đi đâu mà vội? Tóc anh còn rất ướt"

"Mặc kệ anh, có mấy sấy tóc, có đủ hai tay, tự đi mà sấy!"

Khản trương trả lời, Jungkook không màng quay lại nhìn Taehyung một cái, liền giật tay ra khỏi muốn bỏ đi.

"Em đối xử với người vừa mới sấy khô tóc cho em hay sao? Sấy rất nhiệt tình đấy"

Lại bị giữ cổ tay lần nữa, Jungkook mất kiên nhẫn quay người lại cau có: "Tôi nhờ anh sấy cho tôi sao? Là anh tự muốn làm, à không, là ép buộc tôi ngồi xuống cho anh sấy, tôi đâu cần"

Đôi mắt to của Taehyung ngược nhìn lấy cậu, không thể nhìn rõ được chút ý tứ gì trong mắt anh, nó cứ trong veo đến đáng ghét.

Taehyung thờ dãi: "Ừm thì trong bản hợp đồng..."

Chỉ muốn nói đối xử với Jungkook như trong hợp đồng. Nhưng chưa kịp nói đủ ý, đã bị Jungkook đưa tay từ chối cho nói.

"Tôi đã bảo anh chưa? Về việc dẹp bỏ cái gọi là "đối xử dịu dàng, tử tế" gì đó trong hợp đồng đi, tôi không cần. Tôi cũng đã bảo anh phớt lờ hay tránh mặt tôi rồi, anh sấy tóc cho tôi, này là anh tự nguyện, tôi còn không ép. Bây giờ muốn tôi sấy tóc cho anh sao? Chưa ngủ sao sớm mơ thế?"

"Jeon Jungkook!"

Lúc này Taehyung chẳng còn đơn thuần như khi nãy nữa, đôi mắt màu đen chợt lóe sáng lên. Anh đứng phắt dậy kéo cậu lại.

Dần khiến Jungkook phát hiện rằng, mỗi lần Taehyung tức giận đều gọi thẳng họ tên cậu rất đúng, chẳng còn "Kim" Jungkook nữa mà thay vào đó là "Jeon" Jungkook, còn mang theo con phần nộ.

"Vậy ra em chưa đọc nốt cả bản hợp đồng rồi, em lười biếng thật" – Cố gắng dịu lại một chút, Taehyung tiếp tục: "Điều khoản cuối cùng, bên B không có quyền quyết định sửa đổi bất cứ thứ gì trong bản hợp đồng, mặc cho không thích, vẫn phải làm theo. Cho nên Jeon Jungkook, em không nên phụ lòng người chồng vừa mới nhiệt tình sấy tóc cho em chứ?"

Buồn nôn, ọe, chồng ư? Anh tốt đẹp thật đấy chồng!

Jungkook nghiêng răng ken két, mắt trung tráo nhìn tên tệ hại mặt dày đang thoải mái ngồi xuống ghế với tư thế hưởng thụ, ngửa đầu ra, đưa mái tóc ướt mềm của anh về phía cậu.

Jungkook bắt đắ dĩ lắm, miễn cưỡng lắm mới cầm lấy máy sấy tóc lên. Một bên tay bận rộn xoa tóc anh, một tay kia khua khua máy sấy. Chỉ là lúc này hận không thể đem đi phi cái máy sấy này vào đầu Taehyung.

Kết thúc cái việc nhàm chán trên, Jungkook mệt mỏi trở về phòng nằm ngủ. Trước khi ngủ thì có một câu hỏi đặt ra, vì sao anh ta lại đem cậu đi nhuộm tóc?

Rồi tất cả cũng đều rõ ràng...

Sáng sớm, vẫn như ngày hôm qua, Jungkook cấp sách cấp vở đến trường, còn Taehyung đi làm. Mỗi người một hướng, cho đến chiều tan học, vẫn là Taehyung đến chờ đón cậu.

Hôm qua anh có hứa sẽ không gọi cậu là "Kim" Jungkook nữa, nếu cậu đồng ý cùng anh đến một chỗ. Jungkook cũng không quan tâm đến đó là đâu, miễn là cái họ "Kim" sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi cậu.

Cuối cùng Taehyung đánh xe đưa cậu đến một quán bar, hôm qua là tiệm làm đẹp, nay là quán bar sang trọng.

Queer – cái tên trên biển hiệu to đùng của quán bar. Jungkook chợt thấy nó quen quen, rồi cũng nhanh chóng tan biến khỏi trí nhớ của cậu.

Trước giờ cậu cứ nghĩ mấy quán bar thì sẽ rất náo nhiệt với tiếng nhạc xập xình chói tai, cho đến khi bước vào Queer, cậu mới biết được, nó còn có thể yên tĩnh một cách đến như vậy.

Nhạc nền của Queer đang mở thuộc dòng nhạc thập niên 90, thể loại ballad lại rất du dương dễ chịu.

Tất cả bàn ghế đều được làm bằng gỗ, mang đến cho khách cảm giác thân thuộc lạ thường. Jungkook chung quy rất có thiện cảm với nơi này, khác xa với cảm xúc đi đến tiệm làm đẹp ngày hôm qua.

"Kim Taehyung, đến rồi đây à!"

Giọng nói của một nam nhân vang lên, người đó mặc veston đơn giản nhưng rất sang trọng, có vẻ là chủ quán nơi này. Nhưng lại mang gương mặt rất đẹp cùng đôi mắt cuốn hút, tựa có chút buồn.

"Uhm, lâu rồi không gặp, anh khỏe chứ?"

Taehyung kéo tay cậu đi đến quầy rượu, nơi người con trai mang đôi mắt buồn đang ngồi.

Người con trai đó khua ly rượu vừa mới pha trên tay, khéo môi mỉm cười nhẹ: "Anh mày vẫn khỏe, chỉ lo cho cái thân suốt ngày đắm đầu vào học hành để thừa kế sản nghiệp của gia đình cậu thôi"

Taehyung chỉ cười trừ.

Người đó nhấp thêm một ngụm rượu mới để ý đến Jungkook rút rè phía sau, song thắc mắc hỏi: "Đằng sau cậu, là ai đấy? Thư kí à?"

Có lẽ người này không thường xem tin tức báo chí lắm thì phải.

"À! Để em giới thiệu với anh" – Taehyung chợt nhớ ra, quay lại đem Jungkook lên phía trước: "Đây là vợ mới cưới của em, Jeon Jungkook! Còn Jungkook, người trước mặt em chính là Byun Baekhyun – chủ quán bar này"

"Phụt!" – Tất cả rượu trong miệng người con trai vừa được giới thiệu là Baekhyun đều lần lượt trào hết ra ngoài, như không tin vào tai mình, ngay cả anh chàng bartender đối diện cũng trợn mắt.

"Anh Taehyung, anh cuối cùng cũng chịu lấy vợ, nhưng không ngờ được chính là nam nhân đó nha. Biết ngay mà, em đã dự đoán từ trước, không tiếp xúc với nữ nhân, anh rõ ràng là gay!"

Anh chàng bartender đó phản ứng hơi thái quá, chồm người ra ngoài suýt chút ngã lảo, còn có mạnh miệng nói lung tung trước mặt Taehyung.

"BamBam, cậu lâu ngày không gặp, có vẻ gan lớn hơn trước rồi nhỉ?" – Taehyung đưa tay vỗ một cái vào trán BamBam.

Tiếp đó BamBam chỉ suýt xoa cái trán của mình, miệng vẫn không ngừng cười hi.

Jungkook bắt tay chào với chủ quán – Byun Baekhyun và anh chàng bartender hăng hái nhiệt tình kia. Sau đó thì bị Taehyung cho ra rìa, bảo cậu đi đến chỗ khác trò chuyện với BamBam, còn lại anh ta muốn bàn bạc gì đó với Baekhyun.

Cậu ngậm cái ống hút trong miệng, răng cắn chặt muốn đứt cả đầu ống hút. Đôi tai phải chịu đựng những câu chuyện nhảm nhí từ BamBam, đã nói nhảm lại còn lớn miệng như thế sợ rằng không ai nghe thấy.

Chứ thật chất ra, gần hết cái quán bar này đều nghe thấy rõ!

Ngồi được thêm 5 phút nữa, trong lòng nóng này không thể chịu đựng được. Jungkook liền mang điện thoại ra, làm gì đó không rõ.

Cho đến khi Taehyung phía xa xa động đậy vì túi quần bỗng rung lên bần bật, hiển thị một tin nhắn từ một kẻ cách anh chưa đến 5m.

[Kim Taehyung, tôi đói bụng, ở đây chỉ toàn rượu thôi, tôi muốn ăn thịt nướng (ಥ_ಥ)]

Taehyung quay ra sau nhìn thấy Jungkook đang chu mỏ kiểu giận dỗi, gương mặt nghênh ngang chăm chăm thách thức anh.

Cái mặt mâm đó, thật sự muốn đấm cho một phát.

"Kim Jungkook, mau lại đây!"

Lại nữa, "mau lại đây", anh ta nghĩ mình là gì chứ? Thú nuôi với đôi tai sẵn sàng vênh lên cùng cái đuôi phe phẩy khi anh ta gọi chặc?

Thế mà cuối cùng vẫn nhắc bước đi đến bên cạnh anh.

"Giữ đây?" – Jungkook khoanh tay, đem mắt chán chường ra nhìn.

"Baekhyun nói muốn trò chuyện với em"

"Sao? Bàn xong công việc rồi à?"

"Jeon Jungkook, mau ngồi xuống đi"

Taehyung lần nữa gọi đúng họ tên cậu ra, đây cũng có thể xem như là tín hiệu báo cho Jungkook biết, người kia đang không ổn, tức giận, hoặc không là rất tức giận.

Có lẽ thái độ cậu có chút đi xa rồi.

Lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Taehyung, Jungkook giả vờ hứng thú mỉm cười nhìn Baekhyun.

"Ai chà, anh xin lỗi vì đã giữ Taehyung quá lâu. Có lẽ vợ cậu đổi rồi đấy Taehyung"

Baekhyun cười thân thiện lại, cố gắng kéo không khí lúc này đi lên.

Taehyung chống cằm lên thành ghế, khoe môi khẽ nhếch lên: "Vâng đúng rồi đấy ạ, vì em chưa cho nó ăn"

Jungkook tròn mắt nhìn.

Có phải tôi nghe nhầm, hay anh ta thật sự xem mình là chó rồi?

"Đói bụng sao?" – Baekhyun thì không chú ý mấy đến câu nói đó, chỉ lo cho Jungkook đói bụng: "Đừng lo, anh ý muốn gọi em đến đây cũng không hẳn là trò chuyện..."

Song quay sang nhìn cả hai đăm đăm, khiến Taehyung với Jungkook đều cảm thấy linh tính cho biết, sắp có chuyện không hay xảy ra.

Baekhyun hào hứng nói tiếp: "Hai người anh đã nghe qua cuộc hôn nhân rồi, chúc mừng a. Còn nữa, anh không kịp chuẩn bị quà cáp cho cả hai, thôi thì cùng BamBam đến tầng trên của quán bar này nhé?"

Jungkook nhướn mày chỉ tay lên: "Tầng trên?"

"Phải, tầng trên"

Quán bar này, ngoài rượu ra còn kinh doanh thứ khác hay sao? Tầng hai, rốt cuộc nó chứa đựng cái gì chứ.

Dù không biết nó chứa đựng cái gì nhưng lại thấy Taehyung quyết liệt từ chối ghê gớm, khiến Jungkook liền có ý nghĩ không hay về nơi đó.

Theo cái thói quen từ nhỏ cho ngón tay vào răng cắn cắn, Jungkook ngu ngơ cùng Taehyung bất đắc dĩ cuối cùng vẫn bị đẩy cho lên trên tầng hai của quán bar.

Trước mặt hai người bây giờ là một cánh cửa gỗ được điêu khắc tinh tế.

BamBam vui vẻ với đôi mắt cười híp mở cánh cửa đó ra rồi lịch sự hướng tay vào phía bên trong ý mời.

Và khi cánh cửa đó mở ra, tất cả mọi thứ xung quanh Jungkook liền sụp đổ, so với trí tưởng tượng của cậu mà nói, nó còn khủng khiếp vượt xa hơn cả thế.

Nên gọi là gì nhỉ? Căn phòng uyên ương dành cho cặp đôi chăng?

Trong tiềm thức đột nhiên nhớ ra một chuyện, Byun Baekhyun, quán bar Queer – đây chính xác là thứ mà Taehyung từng đề cập đến trong lần đi ăn ở nhà hàng nọ, anh nói có một vụ hợp tác làm ăn nào đó với chủ quán là người đồng tính, người này vẫn còn đang phân vân và nếu như Taehyung cười người đồng tính thì ắt hẳn hợp đồng này sẽ đầu vào đấy.

Hóa ra là vậy, cậu chỉ tưởng đó là mảnh để đùa cậu thôi, đâu có ngờ chuyện là thật!

Byun Baekhyun – chủ quán bar Queer – một quán bar tụ tập các LGBT. Bên dưới ngoài kinh doanh rượu ra thì ở trên, chính xác nơi cậu đang đứng, kinh doanh trình tiết bất hợp pháp!

Chắc chắn là dành cho các thẳng gay vào đây mua MB hoặc 419 (tình một đêm) nào đó!

Shit!

Dính bầy con mẹ nó rồi!

"Cạch!"

Trong lúc hoảng loạn không đề phòng, tiếng cửa đóng, à không, tiếng khóa cửa vang lên khiến Jungkook giật mình bước ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn.

Cậu bất giác nhìn xung quanh, cái khung cảnh lằng nhằng chết tiệt này, cùng với mùi thơm nồng nặc đến khó chịu của căn phòng.

Jungkook lập tức ôm tai.

"A _____!!!"

Tiếng hét vang lên thánh thót, cao tận tám quãng, kéo dài gần một phút.

Jungkook, cậu mà không đi thi The Voice thì uống lắm! (*giọng ca chính của Bàng Tân mà lị :)*).

"Kim Taehyung! Anh nói gì đi chứ, anh mau làm gì đi chứ! Hay là...hay là anh đã sớm biết chuyện này, à không, chính anh là kẻ giả ngu rồi lập ra kế hoạch này đúng không?!"

Taehyung chột nhếch môi cười khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Cô dâu Giả Mạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Có Tình Cảm

"Kim Taehyung! Anh nói gì đi chứ, anh mau làm gì đi chứ! Hay là...hay là anh đã sớm biết chuyện này, à không, chính anh là kẻ giả ngu rồi lập ra kế hoạch này đúng không?!"

Taehyung chột nhếch môi cười khó hiểu.

"Này, đừng nói với tôi là anh vừa mới cười đấy nhé? Chẳng lẽ...đúng như vậy thật sao?"

Rốt cuộc không biết có phải là thật hay không, đột nhiên Taehyung đứng dậy dần tiến gần về phía Jungkook, khiến cậu sợ toát mồ hôi liên không kịp ứng xử gì đã bị Taehyung lấn đến sát đường cùng.

Jungkook co lại một chỗ, hiện tại cứng ngắt không thể nhúc nhích đi đâu, hai bên cậu là tay Taehyung vừa đập mạnh lên cánh cửa chặn lại, cả thân người của anh bao vây lấy cậu, một chỗ nhỏ để chui ra cũng không có.

Cậu thì cả người run rẩy, còn anh vẫn thản nhiên nhìn cậu. Jungkook nhắm tịt mắt muốn khóc đến nơi, rốt cuộc bản thân chưa từng nếm qua mùi con gái là thế nào đã sắp bị một tên giả gay ăn lấy.

Không ngờ nước mắt rơi thật, ướt mềm cả hai bên má cậu, khiến chính bản thân còn không tưởng nam nhân như mình lại đi rơi nước mắt vì sắp bị 'bạo súc' đến nơi.

Jungkook khịt mũi mấy cái, vẫn giữ nguyên tư thế né tránh, tay không dám đưa lên dụi nước mắt đi, chỉ sợ mạnh động một chút liền sẽ bị Taehyung tấn công ngay.

Lại không ngờ, nước mắt cứ đọng lại làm ngứa ngáy khó chịu trên mặt Jungkook đã nhanh chóng được gạt bỏ đi... bởi Taehyung. Anh ta cứ nhiên đưa tay lên chùi nước mắt hộ cậu.

Cái chuyện dở khóc dở cười này, Jungkook đến giờ vẫn chưa tỉnh táo ra hẳn.

Cuối cùng chưa thấy tem mình bị Taehyung bóc, anh ta lên tiếng: "Anh đã bức em chưa? Khóc cái gì?"

Chỉ không lẽ chờ anh bức tôi rồi thì khóc? Trước sau gì cũng khóc, vậy khóc sớm hay trễ có quan trọng lắm đâu!

Jungkook lúc này nín khóc, cảm thấy sống mũi không còn cay nữa. Cậu hít lấy một hơi thật sâu rồi đứng thẳng người dậy, nghênh mặt nhìn Taehyung.

"Anh diễn xuất cũng không tệ nhỉ? Làm gì thì mau làm đi, tôi nam tử hán đại trượng phu, có gì phải sợ khi bị hãm hiếp chứ!"

Vừa nói còn cố ý ưỡn cao cái ngực phẳng của mình ra, để một bên áo trệ xuống lộ phần vai vừa trắng vừa gầy trông chẳng khác gì con gái, câu dẫn người nhìn một cách lạ thường.

Đến nước này rồi, mẹ cậu từng dạy rằng, con người mình phải biết chấp nhận cho dù có tệ hại đến chừng nào.

Phải, như Lọ Lem - Have courage and be kind.

Jungkook mím môi nhắm mắt lại, chấp nhận sự thật trước mắt.

Chờ đợi và chờ đợi.

Chờ đợi...

Chờ...khoan đã! Sao đến giờ vẫn còn trong trạng thái này?

Jungkook khó hiểu chậm chậm mở mắt ra, trước cậu vẫn là Taehyung với nụ cười trên mặt, thoáng chốc trong nụ cười đó, Jungkook dường như cảm thấy... sự giễu cợt khinh bỉ thì phải...

"Hăm hiếp?" - Taehyung hắc một tiếng: "Em đừng nói trong đầu đang nghĩ đến việc tôi đề ra hăm hiếp em đó chứ?"

Chớp mắt mấy cái, Jungkook lấp bắp: "Nếu...nếu không phải vậy...thì là gì hả?"

"Tất nhiên là..." - Taehyung kéo dài hơi thở, đem năm ngón tay của mình dí sát vào mặt cậu như cho thấy gì đó: "Có lần ở trong bếp em đã sống chết với con gián đã bay vào mặt em, lần này cũng vậy, có một gián ở phía sau em, anh chỉ muốn đuổi nó thôi mà?"

Hả?!

Jungkook tròn xoe mắt nhìn vào lòng bàn tay Taehyung có một thứ màu nâu ghê gớm đã bị nát bét ra cùng nội tạng xung quanh, còn nữa, cái mùi hăng hăng kinh tởm muốn giết chết cái mũi của cậu.

Jungkook vung tay đẩy mạnh Taehyung ra, hét lớn: "Eo ôi, anh bẩn quá!"

Cậu đứng sợ con trùng thật, đặc biệt là loài gián, cái loài vừa hôi lại vừa bẩn nhiều chân gớm ghiếc đó. Jungkook với gián đòi đòi không đòi trời chung.

Nhưng so với một con gián bị đập nát bét với nội tạng văng tung tóe xung quanh tay của Taehyung, cái này còn đáng tởm hơn cả khi nó còn sống nữa...

"Anh vừa mới cứu em ra khỏi con gián đấy"

Taehyung ưỡn khuỷu nhìn lòng bàn tay dơ bẩn của mình mà có chút hận Jungkook.

Ngược lại cậu chỉ biết tức giận anh: "Mặc kệ con gián đó đi, anh vừa dọa tôi suýt chút phải đi khám tim đấy! Đập có mỗi con gián, cũng đâu nhất thiết phải ép tôi sát cửa như thế"

"Vậy thì lần sau anh sẽ tự để em chiến đấu với con gián đó" - Taehyung nói mà đàn mặt nhìn xác con gián trong tay mình, đột nhiên buồn nôn.

Còn Jungkook thăm thò phào nhẹ nhõm, suy cho cùng mọi việc đã không xảy ra như cậu tưởng tượng, hăm hiếp không có, trong trắng vẫn còn, vậy là may rồi!

"Nhưng mà Taehyung nè..." - Jungkook vờ gãi đầu: "Chuyện này là sao chứ? Tại sao chúng ta lại ở đây? Cửa cũng khóa rồi, anh có cách nào thoát ra không?"

"Vô ích thôi, chúng ta sẽ không ra được cho đến sáng hôm sau. Cứ vờ như chúng ta đã tận hưởng nó đi" - Taehyung vừa nói, vừa chỉ tay đến chiếc bàn tỏa ra một mùi hương quyến rũ bao trùm: "Đằng kia có thức ăn, tuy không phải thịt nướng như em muốn nhưng cũng rất ngon. Em đang đói bụng thì nên ăn chút gì đó đi. Anh đi tẩy cái mùi gián đấy"

Jungkook thờ dãi nhìn đến bàn ăn, cũng phải thừa nhận bây giờ rất đói, hiện tại không phải lúc để làm kiêu, nếu làm kiêu có thể sống thì cậu đã tuyệt thực từ lâu rồi.

Liền hạ nhiệt ngoan ngoãn đến gần bàn ăn, Jungkook mím môi chăm chú ăn mấy món trên bàn, vẫn còn nóng hổi, tuy đúng không phải thịt nướng nhưng mấy món này rất vừa miệng.

Cậu say mê ăn uống, ngón tay điển hình lướt điện thoại nhắn tin với Jimin cho bớt buồn chán chứ chẳng dám kể việc đang bị nhốt trong cái phòng-uỷên-ương này.

Sợ rằng nó gọi cả cảnh sát đến đây thôi...

Song cả đêm hôm đó, cậu tự tung tự tác ngủ ở giường lớn bên ngoài, còn Taehyung nói thẳng ra là bị cậu đuổi vào trong phòng tắm ngủ, trải cho anh ta một chiếc gối và cái chăn, còn lại toàn bộ đều là của cậu.

Taehyung ngủ ở trong thì không sợ cái gì, chỉ sợ giữa đêm Jungkook mà đau bụng kinh niên thì nguy thôi... (làm như là gái mang bầu không bằng ăn

thôi mà đau bụng~ .com).

Hiện tại cũng gần giữa đêm, căn bản trắng bên ngoài chiếu sáng quá khiến cậu ngủ không được, liền ngồi bật dậy muốn xem TV.

Với lấy chiếc điều khiển, Jungkook mở TV với ý muốn xem được tập Running Man tuần trước cậu bỏ lỡ trên đài SBS. Nhưng ai ngờ TV vừa sáng lên thì hiện ra hình ảnh không mấy hay ho cho lắm.

Một đôi nam nam với thân hình cường tráng, cơ bắp cuộn cuộn đang lỏa thể quấn quít lấy nhau.

Đích thị là phim gay người lớn Âu-Mỹ!

Trông thật là kinh tởm chết đi được!

Jungkook nhăn mặt lè lưỡi như sắp nôn mửa đến nơi. Tay với lấy chiếc điều khiển bật sang kênh khác, còn không nghĩ rằng vì sao TV lại chiếu thể loại này thì ngay lập tức cái kênh-khác đã cho thấy một hình ảnh sống động hơn.

Lần này là châu Á, chỉ tập trung lấy cảnh quay của anh chàng đang ra sức rên rỉ nằm dưới, người đó có gương mặt khá ái cùng thân hình nhỏ con, tựa hồ giống như cậu vậy.

So với Âu-Mỹ ban nãy thì châu Á này có vẻ rên hàm súc hơn, động tác mãnh liệt và những lần va chạm tạo ra âm thanh không muốn lọt vào tai.

Dần dần nam nhân nằm dưới càng thoát hơi to hơn, Jungkook còn chưa kịp tắt TV đã bị Taehyung phóng ra từ phòng tắm như bắt quả tan cậu làm chuyện bất hợp pháp.

"Đồ ngốc, không ngủ lại đi mở TV làm gì?!"

Jungkook run tay đến mức rơi cả điều khiển xuống sàn: "Tôi là không có ý đồ gì đâu...cứ nghĩ sẽ có Running Man...đâu ngờ rằng chỉ có... hai nam nhân "vật lộn" mãnh liệt..."

Taehyung tặc lưỡi rồi mau mau cầm lấy cái điều khiển tắt TV đi. Mấy cái hình ảnh sống động cùng âm thanh xấu hổ vừa rồi cũng không còn nữa, cả hai mới khẽ thở phào.

"Đi ngủ đi"

Taehyung đặt cái điều khiển sáng một bên, một mình trở lại vào nhà tắm. Nhưng chưa kịp đóng cửa đã bị Jungkook lười nhác nằm ở giường kêu lại.

"Tôi không ngủ được, ánh trắng ngoài kia sáng quá"

"Vậy thì kéo rèm lại"

"Không được..."

Taehyung mất kiên nhẫn: "Vì sao hả?"

"Uhm thì..." - Jungkook ngập ngừng: "Kéo rèm lại thì tối quá, tôi sợ ma..."

"Em thật là phiền toái đấy!"

Taehyung kiềm không được lớn giọng một chút, chỉ là Jungkook quá trẻ con, cho dù đã 20 tuổi nhưng tính cách vẫn không chịu trưởng thành một chút nào cả. Điều này mới khiến Taehyung nóng nảy.

Nói vậy thôi nhưng anh vẫn cố tìm cách để cậu có thể ngủ ngon, không phải muốn làm cho nhanh để anh còn ngủ, mà là thật lòng lo lắng cho cậu bị mất ngủ.

Thế là lục tung mấy cái tủ với hi vọng tìm được cái bịt mắt nào đó cho Jungkook, nhưng bịt mắt đâu không thấy, lại chỉ toàn thấy Durex, SAGAMI, Innova, Sumo và Simplex...

Đủ loại hăng bao cao su phổ biến trên thế giới hiện nay. Loại mùi hương cũng có, loại phát quang cũng có,...

Taehyung trên tay cầm ba bốn hộp bao cao su mà đứng cả hình. Bên cạnh Jungkook tò mò nhìn vào, chỉ là cậu trước giờ chưa từng thấy thứ này nên mới không rõ, liền tưởng kẹo ngọt muốn ăn.

"Chà, loại phòng này cũng có kẹo để nhâm nhi sao? Nhưng mà hăng lạ quá" - Cậu vừa nói vừa khui hộp ra, cầm mấy gói trên tay mà mặt ngu ngơ: "Màu sắc đẹp nhỉ? Mùi cũng thơm nữa. Nhưng nó ăn như thế nào? Kẹo cao su sao?"

Cuối cùng xé một gói ra, Jungkook cầm thứ đó trên tay đùa giỡn cùng, vừa kéo giãn vừa vò nát nó, cứ tưởng kẹo cao su thật liền muốn bỏ vào miệng nhai.

May sao chỉ đến cửa miệng đã được Taehyung nhanh chóng gạt lại.

"Không phải kẹo cao su!"

Taehyung nuốt nước bọt vội nhét mấy gói bao cao su vào ngược trong hộp. Nhưng lại bị Jungkook lôi ra tiếp tục.

"Không chứ là gì? Nhìn có vẻ giống bóng thổi, làm tình thì cần bóng thổi vào việc gì cơ chứ?"

Jungkook chu môi vừa muốn thổi hơi làm phồng 'bóng thổi' đó lên, Taehyung khò sở gạt cái 'bóng thổi' lại.

"Anh làm gì vậy?" - Jungkook cứ bị Taehyung ngăn chặn hành động của cậu, có chút tức giận: "Vậy nó là kẹo cao su thật chứ gì? Anh nói dối chỉ để giành ăn với tôi thôi đúng không? Đồ ích kỉ!"

Đáng lòng nam thanh niên 20 tuổi đầu ngây thơ vô (số) tội chưa thấy hình dáng bao cao su bao giờ.

Còn Taehyung đã sớm tẩu hỏa nhập ma vì Jungkook, này giờ đếm số lần thở dài cũng gần mười lần. Cuối cùng đến gần Jungkook nói: "Vậy em muốn biết nó là gì, công dụng của nó như thế nào không?"

Thấy có vẻ nguy hiểm, nhưng vẫn hiếu kì liền gật đầu một cái xem như đồng ý muốn biết.

Đột nhiên Taehyung leo lên giường của cậu, ánh mắt đen láy của anh lại lóe sáng trong đêm tối, vừa ngạo mạn vừa triu mến, hai thứ đó cố gắng dung hòa không được nhưng với Taehyung nó lại khác hẳn đi.

Hài hòa lạ thường.

Taehyung cúi người xuống hôn lên môi cậu nhẹ nhàng, song nụ hôn đứt ra, cả hai mâu thuẫn nhìn nhau mà không biết hành động đối phương đang làm là gì.

Taehyung hôn cậu. Jungkook cứ nhiên để yên cho Taehyung lần đến.

Tiếp tục, Taehyung phớt lờ mọi thứ xung quanh cùng ánh mắt trong veo của Jungkook, anh hôn xuống đến mí mắt của cậu, sau đó là cánh mũi và lại là môi của cậu, từng chỗ đều mang theo hơi lạnh đậu lại nơi đó.

Nhẹ nhàng và ấm áp.

Jungkook bên cạnh Taehyung cũng không ít, những điều về anh xem như hiểu gần một nửa. Nhưng đây là lần đầu tiên anh với cậu tiếp xúc nhau như vậy, sự thật mật hiếm có, Jungkook đột nhiên muốn nó vĩnh viễn không dừng lại.

Cậu thuận theo ngựa cảm lên, để lộ chiếc cổ trắng nõn lấp ló dưới ánh trắng sáng hắt vào từ phía cửa sổ. Taehyung im lặng cúi xuống cắn lấy cổ cậu, song từ tốn hôn dọc xuống nó.

Chợt nhận được một luồng khoái cảm từ phía dưới thắt lưng truyền lên, Taehyung đã cho tay vào trong áo cậu vuốt ve khi nào cũng không hay. Jungkook thì ngựa ngáy cả người, liền cựa quậy một chút.

Lúc này loại cảm giác sinh ra rất khó hiểu, tựa hồ muốn được Taehyung tiến đến sâu hơn.

Jungkook thở hồng hộc nằm đó, mặc cho Taehyung đặt lên người cậu bao nhiêu hôn ngăn lại còn tự do vuốt ve cả người cậu.

Còn Taehyung, anh lúc này dường như chẳng thể kiềm được nỗi con ham muốn trong mình, giống như có một thứ gì đó đã xúc tác vào nó, không thể dừng được.

Giữa chừng muốn cởi áo của Jungkook ra, Taehyung đã dừng lại ngược mặt lên nhìn cậu một chút. Gương mặt của cậu, đôi mắt đang nhắm tít lại, cánh môi mím chặt tựa hồ muốn cắn bật cả máu.

Trong màn đêm tĩnh lặng, khẽ có tiếng thở dài của ai đó.

Taehyung nhắm mắt nhìn lấy chăm chú lấy cậu mà cậu không biết, hai lòng bàn tay của anh dần siết chặt lại. Taehyung bật người dậy, một nửa của anh bị che khuất trong bóng tối.

"Jeon Jungkook, em thật ngu ngốc"

Jungkook lập tức mở mắt ra, ngồi bật người dậy nhìn Taehyung đầy nghi vấn.

Một nửa của anh đã lẫn vào trong bóng tối, tức cảm xúc trên gương mặt lúc này của Taehyung cậu không thể thấy rõ được, thật sự rất mờ lung.

"Anh đi ngủ, em cũng ngủ ngoan đi. Còn nếu thấy sợ ma, cứ trốn trong chăn"

Taehyung đưa tay vò nhẹ mái tóc của mình song bỏ mặc cậu, anh nhanh chóng trở lại vào trong phòng tắm. Nhưng chưa kịp, đã bị giọng Jungkook níu

lại.

Còn mang theo ánh mắt lấy lòng: "Chăn cũng vô ích, anh không thể ở cạnh em đêm nay sao?"

Kính ngử?! Jungkook cư nhiên vứt bỏ cả kính ngử rồi?!

Taehyung quay lại nhíu mày nhìn thân thể nhỏ con ngồi trên chiếc giường rộng, trong lòng đột nhiên hiểu được nỗi sợ của người đó. Anh mới tiến lại gần: "Em có bệnh sao?"

"Không có, em đêm nay muốn ngủ cùng anh. Dù sao chúng ta cũng chưa từng ngủ cùng nhau, coi như em dành sự vinh hạnh này cho anh"

Taehyung chống nạnh cười trù, trong lòng đã sớm muốn chạy đến ôm Jungkook và ngủ thật ngon cho đến sáng hôm sau nhưng ngay sau đó, Taehyung lập tức cảm thấy đó không phải là mình.

Thật khác lạ.

Cuối cùng anh chỉ hôn lên trán cậu, một nụ hôn chúc ngủ ngon. Song quay trở lại với phòng tắm, Jungkook bên ngoài đưa tay chạm lên trán mình - nơi còn đọng lại chút hơi ấm từ nụ hôn của anh.

Cậu chợt cười nhếch môi đầy ẩn ý. **Khốn nạn thật...**

...

Sáng hôm sau, BamBam – anh chàng bartender của ngày hôm qua đi lên mở khóa của phòng cho cả hai.

Cánh cửa vừa mở ra đã thấy mặt Jungkook và Taehyung đứng đó chuẩn bị chờ cho đến lúc sẽ liền tẩu thoát cao chạy xa bay.

Chỉ tiếc chưa kịp chạy đã bị Baekhyun chặn người lại: "Hai người hôm qua có thoải mái chứ hả?" – Baekhyun nở một nụ cười tựa như ánh ban mai tỏa sáng, nhưng kì thực khi nhìn vào mắt của Jungkook và Taehyung lại trở thành đê tiện lạ thường.

"Thoải mái gì chứ? Sáng ra thức dậy đầu nhức như búa bổ!"

Taehyung thăm chửi thề một cái, đưa tay xoa lấy cái đầu nhức của mình, rồi cuộc chẳng biết vì sao mà thức dậy đầu lại nhức như thế này. Đêm qua rượu không uống, đầu va vào đâu cũng không có kia mà.

Riêng Jungkook thì không nhức, duy chỉ lúc này muốn đâm vào cái mặt 'ban mai' của Baekhyun vì dám nhốt cậu chung giường với Taehyung thôi.

"Kì vậy?" – Baekhyun nghiêng đầu khó hiểu, rồi quay sang nói nhỏ gì đó với BamBam, cả hai thì thầm, kẻ gật đầu người nheo mày.

Song trực tiếp nhìn cả hai, Baekhyun xoa cằm hỏi: "Nói đi, cả hai đêm qua không có xảy ra loại chuyện này này nọ nọ đúng không?"

"Hả? Làm sao anh biết?" – Jungkook trợn mắt hỏi ngược lại.

"Đương nhiên là anh biết. Có nhớ khi bước vào căn phòng, cả hai đều nghe một mùi thơm nồng đúng không?"

Cả hai lập tức gật đầu, Jungkook lên tiếng: "Phải, rất khó chịu!"

"Trong mùi thơm đó đã được bơm một loại thuốc kích thích ham muốn, nếu như thuận theo nó thì không sao, chỉ có ai cố gắng chống lại thì sáng dậy lập tức sẽ nhức đầu"

"Nói vậy..." – BamBam híp mắt nhìn Taehyung xoa cằm "Kim Taehyung, anh đã từ chối không muốn tiếp nhận vợ mình đúng không? Anh thật xấu xa!"

"Nói linh tinh gì vậy?!"

Taehyung lúc này nổi nóng, liền nắm tay Jungkook kéo cậu ra khỏi nơi này.

Cả hai nhanh chóng rời khỏi Queer, Taehyung mới đi lấy xe chờ Jungkook về nhà.

Ngồi ở trên xe, cả hai đều trầm mặc không ai hé hỏ nói một tiếng gì. Nhưng mỗi người thì lại mang suy nghĩ khác nhau.

Cảnh tượng đêm qua chợt ùa về trong đầu Jungkook, cậu nhớ đến mình đã xưng hô ngọt ngào với Taehyung, lại còn muốn đòi ngủ chung với anh ta. Cậu cảm thấy mình nhất định phải phát điên rồi.

Còn cả cái thuốc kích thích chết tiệt nào đó của Byun Baekhyun nữa. Nếu ai chống lại thì sẽ nhức đầu, nói vậy chẳng khác gì tổ cậu trước mặt Taehyung đêm qua đã muốn dâng hiến thân mình cho anh!

Nhưng cậu cũng không phải vì cái gì mà điên khùng đến vậy, đều tại cái thuốc kích thích đó mà cậu mới điên khùng, mới muốn dâng hiến thân mình cho Taehyung. May sao đêm qua Taehyung đã tỉnh táo từ chối.

Lại nhưng, có vẻ như đêm qua cả hai đã có chút thân mật rồi nhỉ? Hôn môi, cổ, rồi cả tay Taehyung vuốt ve thân thể cậu...

Jungkook hốt hoảng kéo cổ áo của mình xuống, chợt thấy bao nhiêu là hôn ngân đỏ tím đủ chỗ trên cổ và vai cậu. Lập tức ôm cái bản mặt đỏ như cà chua lúc này mà hối hận vì đêm qua cũng chính bản thân đã để yên cho anh động vào.

Dường như còn có cả ý muốn anh chiếm lấy cậu nữa...

Thật sự biến thái quá rồi!

Taehyung lái xe không phải là không để ý, chỉ cần liếc mắt nhìn thoáng qua một cái là biết Jungkook đang loay hoay làm gì. Cậu ta chính là đang xem mấy cái hôn ngân xấu hổ của đêm qua.

Khiến bên anh cũng bắt giác đỏ tía cả đôi tai nhon. Suýt chút mất tập trung lái xe.

"Jungkook! Em mau kéo áo lên, đừng làm mấy cái trò kì cục đó nữa!"

Thiếu điều muốn cởi cả áo ra, cho đến khi Taehyung gọi cậu mới ngoan ngoãn chỉnh đốn lại quần áo, ngồi cũng ngay ngắn lại.

"Taehyung..."

"Hả?"

"Chuyện là đêm qua...anh tài giỏi thật sự có thể chống lại cái thứ thuốc kích thích đó sao?"

"Đương nhiên" – Taehyung phì cười: "Không như em, đêm qua giống như gái lần đầu động phòng cứ rụt rè lại cứ muốn dâng hiến"

"Nào có, anh cứ bịa đặt, tôi đêm qua như thế nào lại còn không tự biết sao?!"

"Tùy em tự nghĩ thôi"

Tiếp tục yên lặng được một chút, Jungkook lại là người bắt chuyện đầu tiên.

"Taehyung..."

"Hả?"

"Anh đêm qua...vì sao lại cố chống cự lại thuốc? Vì sao lại muốn từ chối?"

"Anh cùng với đứa con nít còn cấp sách đến trường làm loại chuyện đó để được gì? Còn nữa, chẳng nhẽ em muốn làm lắm sao? Em chẳng phải ghét anh lắm à? Nên nhớ, chúng ta kết hôn với nhau trên phương diện hợp đồng, cả hai đều là thẳng nam, chuyện tình cảm sau này đương nhiên không thể nảy sinh, huống hồ chỉ có một chút thuốc kích thích, anh không chống cự nổi sao?"

A...

Jungkook trong lòng náo nê khi nghe câu nói đó của anh. Phải, kết hôn trên phương diện hợp đồng, đều là thẳng nam, cậu còn chẳng phải đang yêu Nayeon lắm hay sao? Vậy mà có thuốc kích thích vào, Taehyung có thể chống đỡ nổi, còn cậu thì thật đáng xấu hổ.

"Jungkook, xoay mặt sang đây anh xem"

Theo phản xạ, Jungkook xoay mặt lên nhìn Taehyung. Không như lần trước, cậu lúc này biểu lộ cả cảm xúc thất vọng rõ ràng, gương mặt như sắp khóc.

Khiến Taehyung lo lắng, anh mới búng trán cậu một cái: "Nè Jeon Jungkook, em còn trung cái bộ mặt đó ra sao? Em chẳng lẽ không nhớ những lời mà chính mình nói?"

"Nhưng lời chính tôi nói?"

"Phải, những lời anh vừa nói chính là những lời mà em đã từng nói với anh. Em còn không chịu hiểu cho cảm giác anh lúc đó thế nào, bây giờ lại muốn rút ra sao?"

Nhắc đến mới nhớ. Cậu đúng là rất vô tâm khi thẳng thắn nói ra những câu đó với Taehyung. Cũng không hẳn là một lần mà rất nhiều lần là đằng khác, cậu luôn nhắc nhở anh về vụ hợp đồng này nọ.

Vậy có thể là, cảm xúc bây giờ của cậu, cũng chính là cảm xúc những lúc đó của Taehyung hay sao?

"Jungkook, anh lúc đó không phải chống cự lại thuốc kích thích vì ghét em, đừng có loại suy nghĩ đó. Mà anh chống cự là vì em, Jeon Jungkook, khi đó em đã rất sợ hãi, em như vậy cũng chỉ vì thuốc mà thôi, em chưa sẵn sàng cho điều đó. Và lại nếu không phải vì thuốc, em đã để yên cho anh hôn em sao?"

"Tôi..."

"Khụ khụ, thôi đừng nói đến vấn đề này. Bỏ chúng qua đi, xem như chưa từng xảy ra"

Tôi...Em không biết... Kim Taehyung, em không biết anh đã có suy nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô dâu Giả Mạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Cảm Cúm

Kể từ cái ngày ở Queer về Jungkook liếm đầu ngón tay thè trên tóc ông Thiên rằng, vĩnh viễn vĩnh viễn và vĩnh viễn không muốn đi đến nơi đó thêm một lần nào đó nữa!

Ban đầu còn có thiện cảm nhiều hơn so với cái tiệm làm đẹp 'Hello Kitty' kia, nhưng ngẫm lại, thà tóc nhuộm đen còn có thể nhuộm lại, không như cái chuyện này này nọ xấu hổ đêm qua giữa cậu và Taehyung ở Queer...

Aish! Nghĩ đến càng thêm muốn độn thổ!

Chắc tôi chết!!!

Tẩu hỏa nhập ma rồi...

Từ đó cũng hơn vài tuần rồi, tính ra thì, ngày cậu về làm dâu nhà họ Kim cũng được hơn 1 tháng.

Có nghĩa là, con số 5 tháng dần đang được rút ngắn, chỉ còn tầm 3 tháng hơn nữa thôi.

*Như vậy có vui không nhĩ? * Jungkook ngồi chống cằm ở trong lớp học, khẽ thở dài đặt ra câu hỏi như thế cho bản thân.

Rời khỏi Kim gia, không phải là điều cậu mong muốn nhất từ trước đến nay hay sao? Vậy mà bây giờ nghĩ đến chỉ còn 3 tháng hơn, trong lòng sinh ra loại cảm giác bất thường, tinh thần như đi xuống.

Cứ như thế được một lúc thì bên cạnh có đứa khều gọi muốn bắt chuyện. Cái này không nhìn mặt cũng đủ biết là ai, Jung Hoseok – mồm mép nói chuyện còn tưởng có nút tua nhanh hết mức.

Kì thực cậu đã cố gắng tránh mặt tên này ở lớp, chọn chỗ ngồi cũng chọn góc khuất, hề gặp Hoseok liền cúi cúi nấp nấp.

Vậy mà vẫn tình mắt tìm ra được cậu. Nó bị cận thị...chứ có phải siêu thị đâu mà hay vậy! Đệ tử của Hawkeye à?!

"Nè Jungkook, cậu muốn ăn khô bò chứ?"

Ừ, cái này có vẻ tạm được. Hình như lần đầu được nó mời ăn, còn là khô bò đắt tiền nữa a.

Bất cứ cái gì cũng được, miễn rằng đừng hàn huyên.

Jungkook liền với tay bóc một miếng khô bò nhai chóp chép: "Cảm ơn nha"

Vì cả hai đứa đều ngồi ở hàng ghế cao nhất lại còn là góc khuất nên rất dễ dàng thi hành chuyện bất hợp pháp – ăn vụng.

Nhưng dù gì thì ở đại học, cũng có ai quan tâm hay bắt bẻ sinh viên việc này việc nọ đâu. Ăn vụng cũng được, ngủ cũng được, nghe nhạc xem phim hay bất cứ việc riêng gì cũng được. Miễn rằng đừng làm ồn thì tất cả đều OK.

Số phận nằm trong tay bạn, học hay không là quyền của bạn, bạn tốt nghiệp chứ không phải giáo viên tốt nghiệp. Bỏn phận họ là dạy học chứ không phải làm bảo mẫu canh trẻ lớn xác.

Bởi thế mới nhớ đến thời còn hay tung vấy xếp của mấy đứa con gái trong lớp bị nó đấm cho chảy máu mũi mà vẫn cứ thích xem quần lót chúng nó. Xem xong rồi tự hớp lại bàn xem được mấy cái, màu nào màu gì.

Chỉ tiếc bây giờ nữ sinh viên toàn mặc quần không thôi, ít ai mặc váy lắm. Mà tung vấy sao? Lớn rồi, ai còn làm trò trẻ con đó nữa.

Haha, nhớ ghê. (biến thái ~.~ bản tính y như thằng chồng nó)

"Jungkook!!!"

"Hà?!"

"Nãy giờ mơ đi đâu vậy? Hình như cậu có tin nhắn kia, điện thoại cứ run bần bật"

Uhm thì...nhớ đến mấy cái quần lót đầy đủ màu...

Jungkook trở về với thực tại, theo lời Hoseok, cậu lôi điện thoại trong túi quần của mình ra.

Có một tin nhắn.

Được gửi đến với cái tên "Kim Taehyung".

Thịch! Tim cứ nhiên đập mạnh.

Jungkook nuốt nước bọt một cái lấy dũng khí rồi mở tin nhắn ra. Nội dung là thế này: *[Vợ ơi, anh cảm cúm mất rồi, sốt cao tận 40 độ. Hiện tại đang ở bệnh viện X, em mau đến đi, anh muốn được nhìn thấy em. Em chính là nguồn năng lượng của anh ~♥]*

*Hà hà hà?! Taehyung thật sự...sao?! Cả cái trái trym, à nhầm, trái tim uốn uốn đó nữa...

Khoan đã.

Hay là anh ta bệnh nặng đến độ đứt cả dây thần kinh?

Không được, cái này thật sự nghiêm trọng rồi, phải đi xem anh ta đứt bao nhiêu dây thần kinh đã!*

Jungkook khần trương cất điện thoại vào trong balo. Đưa tay cáo từ Hoseok. Bất quá tiết này không phải của thầy vũ trụ cho nên không thể đứt lốt được.

Hiện tại chỉ còn có một nước, phải chui lỗ chó!

Phòng học hội trường của cậu có đến hai cửa, một ở bên cạnh bức giảng của giáo viên, hai ngay kế bên cạnh chỗ cậu ngồi.

À không, nói bên cạnh nhưng thật ra cách tận mấy dãy bàn ngồi.

Để đến được đó, cậu đương nhiên phải chui dưới chân mấy bạn học thân yêu của mình.

Nhưng không sao, vì dây thần kinh của Taehyung, mình chịu khó một chút cũng chẳng chết!

Thế là vài phút sau, Jungkook đi đến đâu liền có tiếng hét đến đó. Chẳng qua họ tưởng con côn trùng gì, hoặc không chó của bác bảo vệ xông chuồng chạy vào đây.

Nhưng có ai ngờ đó chính là bạn học Jeon Jungkook trốn học đâu.

Mấy bạn nữ dù có biết thì cũng nhăn tâm dầm đạp cậu vì cho rằng cậu chính là biến thái.

Haizz, giờ thì cảm giác hồi xưa như ủa về đấy nhỉ?...Dù không có ý xem quần lót gì...

Cuối cùng chật vật lắm mới ra được khỏi nơi. Jungkook liền bắt một chiếc taxi để đến bệnh viện X. Trước khi đến bệnh viện, cậu có mua cho anh một chút súp gà ăn lấy sức.

Đến nơi cậu nhanh chạy đến quầy thông tin để hỏi phòng bệnh của Kim Taehyung. Được chỉ đến đến phòng 2804, Jungkook vừa ôm tim hồi hộp vừa rảo bước đi đến đó.

Chẳng qua trong tâm nghĩ rằng ** Không biết Kim Taehyung có cảm động hay không khi mình đến thăm anh ta nhỉ? Cái gì còn bảo mình là nguồn năng lượng của anh ta, chẳng nhẽ Taehyung đổ mình rồi?**

Vừa ăn dưa bỏ từ tin nhắn của Taehyung, Jungkook tung tăng đi đến phòng bệnh.

Cuối cùng bước vào trong, còn tưởng chỉ có riêng cậu đến thăm bệnh anh, một khung cảnh ngượng ngùng lảng mạn giữa cả hai. Sau đó Taehyung sẽ đỏ mặt cảm ơn cậu, nắm chặt tay cậu tỏ chút cảm động.

Kết quả tất nhiên là một nụ hôn đầy thơ mộng.

Vâng, rất thơ mộng.

Mọi người biết tiếng đồ thủy tinh vỡ rồi chứ gì? Nào Jungkook và mất bây giờ cũng chính là như thế đó.

Cho dù có là phòng V.I.P dành riêng cho chủ tịch Kim đi chăng nữa, dù cho trong căn phòng chỉ vài ba móng nhưng với hai gương mặt cũng đủ làm cậu thấy nó chật chội tưởng chừng như đi hội chợ rồi.

Min Yoongi và Byun Baekhyun – hai gương mặt điển trai trong danh sách đen cần xa tránh của cậu.

Thế nào vẫn chạm mặt.

Ông Thiên thật khôn nạn mà, đưa tôi đây à?! Còn gì lãng mạn nữa chứ!

"Jungkook, em đến rồi đây à? Chà chà, còn có mớ súp gà cho Taehyung nữa a ~"

Yoongi phần khích ôm chào mừng Jungkook đến, khiến cậu tưởng rằng, người cậu đi thăm bệnh chính là anh ta chứ không phải Taehyung – Min Yoongi đại mặt dày.

Nhưng đột nhiên nhìn lại món súp gà của cậu cảm thấy tự ti vô cùng. Chỉ có món súp gà mấy ngàn won, so với đồng quà cáp đắt tiền xung quanh giường bệnh của Taehyung, còn có cả mấy món sơn hào hải vị nữa.

Có vẻ anh ta không cần món súp gà này rồi...

"Aha, súp gà này em mua cho em ăn, không phải của Taehyung đâu ạ. Vả lại anh ta cũng có mấy món ngon hơn, súp gà là gì chứ?"

Jungkook lập tức xua tay chối bỏ. Lúc này Taehyung mới để ý đến cậu vì anh đang xoay lưng trò chuyện với Baekhyun, sau cùng quay người lại nhìn chăm vào cậu và món súp gà kia.

"Sao em biết được mà đến đây?" – Taehyung nheo mày hỏi.

"Anh ăn nói kì lạ gì vậy?" – Jungkook vừa chu môi nói vừa mang điện thoại ra: "Rõ ràng anh nhắn tin nũng nịu gọi tôi đến đây mà, đứt dây thần kinh thật rồi sao?"

Taehyung mang về mặt khó hiểu liền cầm lấy điện thoại của cậu xem tin.

Quả nhiên như dự đoán của Yoongi. Vừa xem xong tin, Taehyung hít lấy một ngụm khí hết to: "MIN YOONGI!!!"

"Vâng vâng, anh đây, em cần gì?" – Yoongi còn giả vờ cười cười bằng lấy ly nước đưa cho Taehyung. Lập tức bị hất sang một bên.

Taehyung nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Yoongi, hận lúc này vì bệnh mà thân người mệt mỏi, còn không đã đánh cho tên kia một trận như từ.

"Anh nói mượn điện thoại của tôi để nhắn gấp cho một người bạn, tôi cũng vì điện thoại anh hết pin lại còn là chuyện gấp mới cho mượn. Rốt cuộc đi làm chuyện nhầm nhứ này sao?!"

Jungkook nghe xong mới có chút hiểu vì sao dây thần kinh của Taehyung bị đứt **Cái gì?! Hóa ra là Yoongi chơi xấu sao?!**

Cũng dám lắm, làm sao Taehyung đột nhiên đứt dây thần kinh như vậy. Dây thần kinh của Taehyung làm bằng thứ kim loại từng dùng cho khiên của Captain America đây! Dê gì mà đứt. (*hoàn toàn bịa đặt thôi các bạn a~ dây thần kinh Vếu nó không giống người thường đâu a~*).

Yoongi mới đưa tay huýt sao vu vơ: "Hối hận muộn màng rồi em trai, bao nhiêu lần vẫn ngu đần tin lời nói của thằng anh này, haha"

"Hắc" – Taehyung siết chặt điện thoại trong tay: "Phải, tôi vì tin lời anh nên phải hối hận rất nhiều thứ. Cút! Đi hết đi!"

Cảm thấy không khí có vẻ không còn trong lành nữa, Baekhyun mới vội vàng kéo tay Yoongi – kẻ chuyên gây rối đi ra ngoài. Để lại Jungkook đứng hình từ đầu chí cuối.

"Vây...tôi cũng đi đây"

Jungkook cũng nhanh chóng muốn chuẩn, nhưng chưa kịp đã bị Taehyung gọi giật ngược: "Em ở lại đây cho anh, súp gà kia, em còn chưa đưa cho anh lại muốn bỏ đi sao?"

Jungkook cười trừ, tiếp tục xua tay chối bỏ: "Haha, anh nói vớ vẩn gì vậy, súp này tôi mua tôi ăn, anh mau ăn sơn hào hải vị kia kia đi"

"Có vẻ em hay thích nói dối nhỉ?" – Taehyung ngồi trên giường thâm cười, song giả vờ ôm bụng mình đầy đau khổ: "A! Anh thực sự đói bụng rồi đây, sơn hào hải vị bác sĩ nói không tốt cho đường ruột, đặc biệt khi bị bệnh, phải ăn mấy món như súp gà mới tốt lên được"

Nói xong chớp hai mắt lấy lòng nhìn Jungkook, cuối cùng cậu cũng chịu thua trước con nít sống lâu năm này ** Rốt cuộc Kim Taehyung cũng có mặt này sao? Đáng yêu thật đấy!**

Đưa tay che miệng nên cười, Jungkook liền đưa túi súp gà cho Taehyung. Còn từ tốn dứt cho anh ăn, thật ra cái này cũng không hẳn là tự nguyện, chính Taehyung làm bỏng, có cảm cúm cũng bị ảnh hưởng đến tay đuối sức không cầm vững được cây muỗng, nên muốn cậu dứt cho ăn.

Giữa chừng chợt nhớ ra một chuyện, Jungkook nghiêng đầu thắc mắc hỏi: "Nhưng mà vì sao lại cảm cúm trong thời tiết bình thường này vậy? Có cảm cúm thôi, đâu nhất thiết phải vào viện nằm phòng V.I.P?"

Taehyung tựa lưng thở dài: "Có lẽ là từ hôm ở chỗ Baekhyun về đã có biến, vì ở trong phòng tắm ngủ, nơi ẩm ướt như vậy nên dính bệnh cũng chuyện thường. Không những cúm, anh còn bị tụt huyết áp"

Nghe xong, Jungkook chỉ muốn phán cho một câu **Đàn bà!**

Có một chút cũng dễ dính bệnh, lại còn tụt huyết áp. Đây có phải là trẻ con không chứ? Hoặc không là đàn bà con gái rồi!

Trong lòng nghĩ vậy thôi, nhưng Jungkook vẫn ra mặt quan tâm lo lắng cho Taehyung.

Giữa chừng thì Yoongi bất ngờ xuất hiện với bộ đồ khác hẳn khi nãy, có lẽ tên rảnh rồi này vừa mới thay quần áo, trông có vẻ sang chảnh hơn, rất phù hợp để đến Night Club. (*cạn lời với ông Đường đúng là phá đám hết nói nói ~>_<~*).

"Jungkook, em còn ở đây đùa giỡn với xác chết đó sao? Không thấy chán à? Cùng anh đi quẩy đi!"

"Hả?!"

Jungkook gãi đầu không biết chuyện gì, mới bị Yoongi kéo đi khiến Taehyung đang ngồi đó liền muốn phi tất cả mọi thứ xung quanh mình vào bản mặt chết tiệt của Yoongi.

"Anh dám kéo Jungkook đi đâu đó? Đây là vợ tôi, cậu ta có bốn phận ở đây chăm sóc cho tôi!"

"Mặc kệ em" – Yoongi nhai kẹo cao su trong miệng, một chút tôn trọng cũng không có, còn hiên ngang quăn lấy tay Jungkook ra về thân mật đã lâu: "Nào Jungkook, em nói đi, em muốn ở đây chết đi với cái xác chết đó hay là đi cùng anh?"

Jungkook nhìn Yoongi, song quay sang nhìn Taehyung. Anh còn tưởng cậu sẽ bỏ Yoongi mà ở đây, nhưng không ngờ câu trả lời của Jungkook lại là có, rất tự nguyện là đang khác.

"Taehyung, tôi xin lỗi, tôi đi một chút, ngày mai tôi sẽ lại mang súp gà đến cho anh nữa nhé?"

"Không...không muốn!"

Taehyung úy khuất đưa tay níu kéo tay Jungkook lại. Nhưng cậu nhất quyết kéo tay Taehyung ra, chẳng hiểu sao, tuy rất muốn ở cùng Taehyung nhưng xin lỗi, cậu có một điều khác hiểu kì ham muốn hơn.

Taehyung bị Jungkook đối xử như vậy mới cảm thấy giống như con bị mẹ bỏ giữa chợ vậy. Vừa cô đơn buồn chán lại vừa có chút thất vọng tổn thương.

Không những thế, người cạnh Jungkook sẽ là Yoongi – anh ta đương nhiên đã toan tính cái gì trong đầu rồi. Jungkook không thể nào cứ nhiên đi theo được, nhất định phải có gì đó.

Liền đứng người dậy khua tay múa chân làm mấy động tác tập thể dục, Taehyung vỗ ngực oai phong muốn chứng minh cho hai kẻ kia rằng anh đã khỏe mạnh, có thể đi theo chơi cùng.

"Cho anh đi nữa Jungkook, anh muốn đi Night Club!"

"Gì kì vậy?" – Yoongi xoa cằm nhovn miệng cười giảo hoạt: "Em mà cũng đến Night Club à? Không phải rất chán ghét mấy nơi đó còn gì?"

"Không có, tôi chỉ là không có thời gian đi mấy nơi đó thôi!"

Vẫn còn mạnh miệng nói được, cho đến khi bị kiệt hết cả sức, Taehyung liền khụy một chân xuống nằm phịch xuống giường. Thể lực đã bị tiêu hao đạt mức âm.

Không có khả năng vực dậy nổi.

Nhìn thấy Taehyung như vậy càng không nỡ, Jungkook mới gọi Yoongi ra ngoài một chút, cậu muốn nói vài câu với Taehyung.

Ngồi xuống cạnh anh, gương mặt lúc này của Taehyung trắng bệch, cả đôi môi đỏ hồng thường ngày của anh cũng chuyển sang tím ngắt. Thấy mà xót lòng, Jungkook vô ý thức kéo mặt anh lại gần mình, Jungkook đặt trán cậu lên trán anh. Ở một khoảng cách đủ có thể nghe cả hơi thở của đối phương.

"Chà, anh nóng thật đấy! Không đùa!"

"Uhm thì có ai đùa với em đâu, chuyện bệnh hoạn mà đùa, sợ em lo chết thì sao?"

"Hừ, ai lo cho anh! Anh chết tôi còn mừng!"

"Em đừng nói thế, anh buồn thật đấy!"

Đột nhiên có một vật vừa ấm nóng đặt lên tay của Jungkook, nhanh như chớp sau đó là nụ hôn lướt qua của Taehyung dành cho cậu mà còn không kịp phản ứng.

Taehyung vừa nhướn người lên hôn cậu.

Jungkook ngây như phỗng, rốt cuộc không biết chuyện vừa xảy ra có thật hay không, vì nụ hôn đó lướt qua rất nhanh, môi mới mấp máy hỏi: "Anh...anh vừa hôn tôi đó sao?"

Taehyung có phần không tập trung lúc này, im lặng nhìn Jungkook như muốn xuyên thấu cả cậu. Song mới giọng ép nhe hàm răng ra cười thật trẻ con.

"Phải, đừng tưởng bỏ gì đó, chỉ muốn lây bệnh cho em thì anh sẽ sớm khỏi bệnh thôi"

Khiến Jungkook đập tắt ý nghĩ tưởng bỏ vừa rồi, lúng túng lên đẩy Taehyung ra: "Đồ hâm tửng, anh dám lây bệnh cho tôi, anh thật sự ăn gan trời rồi!"

"Có sao, nếu em bệnh sẽ không đi cùng Yoongi được, lúc đó ở đây cùng anh mà dưỡng bệnh"

"Anh thật là bệnh nặng lắm rồi!"

Phải, bệnh nặng mới không ý tứ nói những lời đó. Kim Taehyung, rốt cuộc anh của thường ngày đâu rồi?

Jungkook vờ đánh vào trán Taehyung một cái, song mang theo gương mặt đỏ như cà của mình bỏ chạy đi. Khiến Taehyung ở lại ôm trán ngẩn ngơ đầy hịu quạnh...

Ra khỏi phòng bệnh của Taehyung, Jungkook mới có thể điều chỉnh lại màu sắc trên gương mặt lúc này của mình, cũng có thờ dễ dàng hơn, không như khi ở trong đó, như muốn ngộp thở.

Yoongi dường như đang nhắn tin cho ai đó có vẻ rất căng thẳng, biểu lộ từ hai đôi mày thanh tú của Yoongi nheo lại. Anh ta tựa lưng vào tường, rất chăm chú vào màn hình điện thoại.

Đến khi thấy Jungkook ra mới ngược nhìn hỏi: "Em nói cái gì vậy? Sao lâu thế?"

"A, không có gì, chúng ta cùng đi..." – Jungkook cười trừ: "Sẵn tiện từ đây đến đây, anh cũng kể cho em nghe về 'câu chuyện' đó luôn đi"

"Uhm, đi thôi, anh sẽ kể"

Yoongi vừa cười vừa kéo tay Jungkook rời khỏi bệnh viện X.

Lí do cậu không ở cùng với Taehyung cũng đã rõ. Cậu vốn không thích Yoongi thì đương nhiên lời đề nghị đi chơi của anh ta sẽ thẳng thừng từ chối, huống hồ khi đó còn do dự một chút.

Nguyên cũng là do Yoongi khi đó đã bí mật ghé vào tai cậu nói nhỏ, một câu nói tác động cả thần kinh của cậu.

Anh ta hứa nếu cậu đi, sẽ cho cậu biết thêm nhiều về người đó – người con gái đến giờ Taehyung vẫn chưa thể quên – Choi Da Eun.

Bởi thế cậu mới đồng ý đi theo.

Cả hai nhanh chóng ra bãi giữ xe để lấy xe của Yoongi.

Chợt trên con đường cả hai đang đi.

Một hình bóng duyên dáng giữa màn đêm tĩnh lặng, thật thanh tao và thuần khiết.

Chạm mạnh lấy vai của Jungkook. Người đó cứ nhiên không thấy cậu lướt ngang qua.

Giống như một sự đánh dấu cho thứ gì đó mà tương lai không hay biết được.

Cảm giác có một loại điện giật tê kéo dọc từ sống lưng lên đến đại não. Jungkook không ngừng được liền đem mắt quay lại dõi theo hình bóng duyên dáng đó.

Trong đầu cậu khi đó, chỉ quanh quẩn có một dòng suy nghĩ **Người kia, thật sự rất giống mình...**

Riêng Yoongi tiêu sái đứng bên cạnh mỉm cười nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Cô dâu Giả Mạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Song Nayeon

Jungkook hôm nay thức dậy trễ hơn mọi hôm, cũng không có gì đặc biệt lắm, cậu vốn là sâu ngủ rồi, chẳng qua hôm nay không có cái giọng oang oang của Taehyung gọi cậu dậy mà thôi.

Nhưng khi thức dậy rồi, Jungkook mới thần thờ chợt nhận ra, trong người cậu vô cùng trống vắng, cái cảm giác cực kì khó chịu này mãi chưa chịu dứt cho đến khi cậu bước vào trong phòng tắm.

Đôi mắt đầy mâu thuẫn khi nhìn bản thân mình qua ảnh phản chiếu trong gương. Hôm nay, cậu đột nhiên thức dậy cho dù không có Taehyung gọi. Chưa kể trước kia, nếu như không có ai gọi cậu dậy thì có chết cậu cũng chẳng thức.

Huống hồ lúc này đây, cậu đang hoàn toàn tỉnh táo.

Có lẽ một phần do quen rồi, hoặc không thì trong tâm thức luôn luôn chờ đợi một thứ gì đó, chờ đợi cái thanh âm trầm thấp gọi cậu dậy. Đến khi không nghe thấy nó, thì vô tri vô giác thức dậy mà tìm kiếm.

Thôi đi, đời nào Jeon Jungkook này lại thế.

Trong suốt 20 năm qua, cậu chưa từng hành xử như vậy bao giờ.

Phải, có lẽ do hôm nay nóng, ngủ có đôi chút khó chịu nên mới thức dậy thôi.

Chợt cười khẩy, Jungkook tự đưa tay tát vào má mình một cái.

"Jeon Jungkook, mày cũng nên học cách tự dậy sớm đi, lớn rồi!"

Bởi vì sau khi bản hợp đồng này kết thúc, thì vĩnh viễn sẽ không còn thanh âm của người đó gọi cậu dậy thêm một lần nào nữa. Vì vậy phải học cách mau mau sớm, sau này cũng không thể nhờ Jimin hay mẹ mình được nữa. Nếu sau này thằng Jimin có đi lấy vợ hay mẹ có chuyện gì xảy ra, chẳng nhờ cứ mãi nhờ vào họ như thế?

Phải, học cách đi Jungkook, trưởng thành hơn đi.

Nhưng chính xác hơn, là vì Jungkook đang muốn mình trở nên mạnh mẽ sau khi bản hợp đồng này kết thúc. Vì cậu không muốn thua Taehyung, không muốn mình là đứa dựa dẫm vào anh ta.

Để rồi quên người ta cũng không được.

Yếu đuối, càng không thể yếu đuối.

Để rồi sau này phải hối hận đi rất nhiều. Rất nhiều.

"Cô ơi, hôm nay tôi không ăn sáng, cô có thể ăn hoặc không thì phiền cô dọn vào giúp tôi nhé? Xin lỗi"

Jungkook chụp lấy cái bánh ngọt trên đầu tủ lạnh, nói vài lời với cô giúp việc rồi nhanh chóng vọt ra khỏi nhà trước những con mắt lạ lùng nhìn cậu của cô giúp việc và bác tài xế.

Ngay cả xe cậu cũng không lên, trực tiếp đi bộ đến trường.

Nhưng cậu không rẽ trái, hướng vốn dẫn đến trường của mình. Cậu lại đi rẽ phải, con đường dẫn đến một nơi khác.

Bệnh viện X.

Trên đường đi đến đó, Jungkook theo ý thức có ghé qua một tiệm thức ăn và mua súp gà.

Hôm qua có nhớ cậu đã nói sẽ lại mua súp gà mang đến cho Taehyung, và lại cũng muốn đến xem xem Taehyung đã khỏe hẳn chưa, hi sinh hai tiết đầu để đến thăm anh xem như để đức lại cho con cháu sau này. Dù gì là đi làm việc tốt, có gì phải ngại.

Nhưng chỉ có chút hụt hẫng khi bước vào trong phòng bệnh, đã thấy Taehyung ngay ngắn trong bộ veston đen tuyền, tóc đen được vuốt cao để lộ vùng trán sáng lạn, vẻ mặt lãnh đạm đang chăm chú thất chiếc carvat.

Điều này càng khiến Jungkook cảm thấy như có một bức tường ngăn cản, à không, chính xác hơn thì từ bước chân cậu đang đứng mà đếm đến chỗ anh thì trở nên xa xôi quá nhiều.

Cảm giác khó mà bước đến được.

Đành phải chôn chân ngoài cửa, không thể mang can đảm bước đến, Jungkook đưa tay gõ nhẹ lên cửa gây chú ý: "Taehyung, anh khỏe lên rồi à?"

Vẫn đang chăm chú thắt carvat nên không thể nhìn lấy Jungkook, chỉ nghe giọng mà thoáng đoán người rồi nói: "Uhm, anh khỏe rồi, còn em không đi học sao?"

"Không hẳn, chỉ là tôi được trống hai tiết đầu thôi" - Jungkook đảo mắt nhìn xung quanh căn phòng, rồi vẫn đứng đó không đi vào: "Tôi có mang súp gà đến cho anh này, ăn không?"

"Thôi không cần, anh khỏe rồi, không cần ăn nữa. Cần phải đi làm"

"Một chút thôi, dù gì anh vẫn chưa ăn sáng, hay là..."

Nhưng chưa kịp kết thúc câu nói, Jungkook đã bị Taehyung chặn họng đến sững cả người lẫn tim.

"Vậy thì vứt nó đi"

Đơn giản vậy thôi sao?

Cậu hi sinh cả hai tiết đầu để mua súp gà mang đến đây cho anh. Vì cứ nghĩ đến bộ dạng đáng thương của anh đêm qua mà rạo rực cả tim, buồn lòng không có giọng anh sáng nay, liền nhớ chút chút mà chạy đến đây thăm anh.

Còn anh, chỉ là không cần, liền muốn vứt là vứt.

Jungkook chột vuốt tóc mình cười nhạt.

Rốt cuộc bản thân mình đang bị cái gì thế này? Đang cảm thấy tổn thương đó ư?

Nhưng đó không phải là Jeon Jungkook. Cậu trừ Nayeon ra thì chưa từng ngoan ngoãn với ai, cũng chưa từng nhớ ai, lại càng không có sinh ra cái cảm giác tim xốn xao vì ai bao giờ.

Nhưng hiện tại, tất cả đột nhiên đối với Taehyung đều là như vậy.

Ngay cả tổn thương cũng vậy, chỉ có Nayeon mới có khả năng khiến cậu như vậy.

Vì cậu yêu cô, yêu rất nhiều.

Nhưng giờ với Taehyung cũng như vậy.

Chứ chẳng lẽ, là yêu sao?

Thật nực cười.

Phải.

Lại tiếp tục cười nhạt, Jungkook chán nản nói: "Vậy thì vứt đi thôi" - Dứt lời, cậu liền mang túi súp gà còn nóng hổi thẳng thùng ném chúng vào thùng rác không chút biểu cảm.

Taehyung nghe vậy thì thở dài. Quay sang nheo mày nhìn cậu: "Anh xin lỗi"

Thôi đi, cũ rích rồi!

Jungkook khoanh tay tựa lưng vào thành tường, say đắm nhìn anh đầy ý cười. Cười chính là để chế nhạo cái con người giả tạo trước mặt cậu kia, thật đáng khinh bỉ.

Nhờ đó mà cậu mới phát hiện muộn được một chuyện. Kể từ khi bán hợp đồng kia hiệu nghiệm, thì tất cả, tất cả bao gồm luôn cả Kim Taehyung, đều chỉ là đồ giả.

Không có gì là thật cả.

Chỉ có nếu như cậu tự mình rơi xuống chiếc hố mà từ sớm đã thấy, nhưng vẫn ương bướng bước đến nó để rồi phải hối hận. Tin vào tất cả đều là thật.

May rằng cậu vẫn đứng đây, chần chừ, hoặc không thì là không can đảm bước đến. Dù cho cái hố đó có bao nhiêu vàng bạc, thì cậu vẫn không dám

bước đến.

May mắn thật, sống với chính bản thân mình, không dám đòi hỏi quá lớn. Cũng vì thế mà cậu vẫn còn là chính mình. Chưa lạc sâu vào đôi mắt của Taehyung.

Cậu nói "Vậy thì vứt đi" - đó mới chính là Kim Taehyung mà cậu chưa từng thấy qua, đó mới là đồ thật, đó mới là Kim Taehyung nếu như không có bản hợp đồng này.

Còn "Anh xin lỗi" - đó là chồng cậu đấy. Người chồng trên phương diện hợp đồng, tuân theo những điều kiện mà đối xử tốt đẹp với cậu. Tốt đẹp và giả tạo.

"Không sao, anh có gì mà phải xin lỗi" - Jungkook ngược mặt lên mỉm cười thật tươi, như muốn cho người kia thấy mình chẳng hề để tâm gì cả: "Đồ không ai ăn thì phải vứt đi là đúng rồi, anh đâu có lỗi"

Nhưng sâu trong thâm tâm, Jungkook chỉ là không chịu thừa nhận, trái tim cậu đang co thắt lại trước người đàn ông kia.

Tồn thương, và cậu đã phớt lờ nó. Vì đó không phải là cậu.

"Anh đi đến chỗ làm đúng không? Tôi cũng muốn đến xem thử một lần, dù sao cũng trống tận hai tiết, không có việc gì làm cả. Được không?"

Taehyung im lặng một chút, nghiêng đầu nhìn cậu vì cảm thấy Jungkook hôm nay có chút lạ. Song thờ dãi không nguyên đáp: "Cũng được, mau đi nào"

Cả hai rời khỏi bệnh viện, lấy xe rồi nhanh chóng đến được Big Hit.

Tập đoàn này Jungkook không phải là chưa được nhìn qua, bên trong cũng đã thấy rồi. Chỉ có cậu chưa thăm quan tất cả mọi nơi, lần trước ở lễ nhận chức của Taehyung tổ chức tại sảnh lớn, cho nên tất cả cậu biết chỉ có sảnh lớn mà thôi.

Và lại hôm nay là ngày thường, lần đầu tiên cậu đến đây vào ngày thường nên cảm giác khác hẳn với lần trước. Nó thật đông đúc và tất bật, còn có chút rối rắm nữa.

Ai nấy cũng đều chạy đôn chạy đáo. Chỉ có cậu là đứng đấy ngẩn ngơ một mẻ, hai mắt mở to quan sát xung quanh.

"Kìa, là chủ tịch và...vợ của ngài ấy đúng không?!"

Cho đến khi có một giọng nói vang lên thì tất cả đều dừng hẳn công việc đang bận rộn để dồn mắt vào nhìn cậu và Taehyung. Nhưng đúng hơn thì chỉ chăm soi một mình cậu.

Bộ dạng lỗi thời hiện tại lúc này, haizz, Taehyung lại trách mình nữa cho xem.

Taehyung đưa tay lên xem đồng hồ, giống như không quan tâm dân chúng bàn tán cái gì, liền vẫy tay gọi một cô gái xinh đẹp chân dài thướt tha đến đây.

"Jessi, cô hãy dẫn người này đi tham quan công ty giùm tôi, phiền cô"

Vỗ vai người con gái vừa được gọi là Jessi mấy cái, Taehyung còn chưa kịp chào cậu đã vọt nhanh vào trong thang máy và biến mất dạng.

"Người này" - dùng từ để chỉ cậu. Gọi vợ bộ không được hay sao? Hay Jungkook cũng được, dù gì trong này đều đã biết đến quan hệ của cả hai, lại còn sợ cậu làm mất mặt anh.

Jungkook mím môi tức giận cực kì, quay sang nhìn cô Jessi nào đó liền đánh giá con người ta.

"Này! Cô đi làm hay đi chơi lại mang giày cao gót cao đến thế! Còn cao hơn cả tôi, cô muốn thành má tôi hay sao hả Chết Xi!"

Jungkook chỉ vào đôi giày của "Chết Xi" ý kiến này nọ, khiến cô gái há hốc mồm nhìn cậu mà không thốt nên lời nào. Chỉ có xấu hổ với mọi người xung quanh đi ngang qua nhìn cô cười giễu mà thôi.

Lập tức Jessi cầm tay Jungkook dùng dùng kéo đi rồi khỏi nơi đông người đỡ phải mất mặt thêm nữa.

Dẫn đến khuôn viên sau của công ty, Jessi ôm tim thở hồng hộc: "Cậu là Jeon Jungkook đúng chứ?"

"Phải! Còn cô, Chết Xi?"

"Là Jessi chứ không phải Chết Xi!!!"

"Thôi thôi, sao cũng được. Nghe cũng có khác gì nhau đâu!" - Jungkook nhắm mắt xua tay.

Điều này khiến Jessi phồng mặt tức giận vô cùng, dù gì cô cũng là con lai Hàn, nên tên như vậy cũng không có gì trách. Trách thì phải trách Jungkook phát âm không chuẩn lại còn cãi bướng thôi.

"Ê Chết Xi, có gì ăn không? Tôi đói quá"

Jessi thờ dãi, tháo đôi giày cao gót vừa bị Jungkook ý kiến ra, cô ngồi xuống một phiến đá lớn gần đó: "Haizz, tôi chỉ ít cũng lớn tuổi hơn cậu đấy Jungkook. Sau này có đến đây thì nhớ nhắc tôi, tôi mang hần giày sneaker đi làm cho vừa lòng cậu"

"Xin lỗi" - Jungkook làm vẻ mặt vô tội, cho tay vào túi quần đựng đưa: "Tôi cũng không có ý xấu đâu, chỉ là lúc đó có hơi giận cá chém thớt cô thôi"

Jessi chỉ cười trừ, xoa xoa cái chân sưng đỏ của mình: "Không sao, tôi cũng ghét mang giày cao gót lắm nhưng đó là quy định của công ty rồi, không làm trái được"

Jungkook chep môi khề liếc nhìn Jessi: "Hm, thấy cô có vẻ hiền, đáng lẽ bị tôi ý kiến như vậy đã ghét chết tôi rồi vậy mà chỉ nói vài câu thường tình. Thôi thì với tư cách là phu nhân của Big Hit, tôi cho phép cô mang sneaker đi làm!"

"Haha, cậu thật là đáng yêu đó nha, tôi muốn có em trai giống cậu quá"

"Nói vậy để tôi nhận làm em trai cô à? Mơ đi!"

"Haha, tôi đùa thôi mà..." - Jessi chỉ dám cười trừ.

Xoa xoa cái chân cho bớt đau xong, cô phui vẩy đứng dậy đi tìm chút thức ăn cho Jungkook. Hiện tại cũng sắp đến giờ tan trưa nên canteen hần đã chuẩn bị rất nhiều món, mới liền kéo tay Jungkook đi đến chỗ đó.

Cũng chưa hần đến giờ ăn trưa nên khu canteen rất trống, phải nói chỉ có hai người vào ăn mới chính xác.

Dễ dàng chọn chỗ ngồi tốt, Jungkook đặt mông xuống hưởng thụ, còn mau mau phẩy tay sai bảo Jessi đem mấy món ngon nhất trong này đến cho cậu. Còn cậu, chỉ việc ngồi đó hã hợng ra ăn thôi...

"Uhm, ngon thật đó nha!" - Jungkook vừa nhai chóp chép cái đùi gà, tay vơi lấy cốc nước uống ực ực: "Công nhận Big Hit có khác, đồ ăn chất lượng hơn hần, không như trường tôi toàn mấy món bèo nhèo"

"Vậy thì ăn nhiều một chút, tôi thấy cậu gầy quá, không lẽ chủ tịch chẳng đối tốt với cậu?"

Nghe đến Taehyung, Jungkook liền mím môi khua khua cái đùi gà trên tay: "Phải đó, anh ta chỉ cho tôi ăn mấy món anh ta thích, còn tôi chẳng hợp khẩu vị chút nào. Gì mà rau với cả rác, ruột cá, bao tử cá, trứng cá, gan lợn, gan bò,...ôi nhớ đến mà muốn nôn"

Jessi tiếp tục cười trừ **Toàn mấy món bỏ cho cơ thể lại bảo không đối tốt...**

"Mà cô không ăn hã Chết Xi?"

"À" - Jessi ôm bụng mình: "Tôi đang trong thời gian kiêng cử, nên không ăn"

"Haizz, con gái chúng cô, thật tội nghiệp, phải giữ dáng này nọ. Thương cô thật đấy Chết Xi"

"À cảm ơn cậu, haha, là Jessi không phải Chết Xi!" - Miệng thì cười nhưng Jessi nghiêng răng nghiêng lợi nhấn mạnh câu cuối.

Giữa chừng đang ăn ngon thì tiếng chuông báo giờ tan trưa đã đến. Chẳng mấy chốc sau đó từ phía cầu thang và cửa ừa vào bao nhiêu là công nhân viên khiến nơi này một náo nhiệt hơn.

Chỗ ngồi cũng nhanh chóng lấp đầy. Jungkook miệng dính đầy mỡ gà, đảo mắt sang nhìn chung quanh: "Ồn ào thật, không phải là ghét ồn ào nhưng mà nãy giờ yên tĩnh, giờ náo nhiệt thế này chưa kịp thích ứng. Thôi chúng ta đi nơi khác"

Jungkook ăn xong đứng dậy phui mông, chẳng biết là sao nhưng mà Jessi phải ngậm ngùi đi quẹt thẻ tính tiền com cho cậu. Ăn bao nhiêu là ăn, bụng còn muốn bằng ông Địa.

Jessi đang đi quẹt thẻ, chờ vài báo cáo của máy nữa thôi là xong. Nhưng khi quay lại nhìn Jungkook lại chẳng thấy cậu đâu, mới hoảng lên chạy đi tìm.

Lội ngược dòng người, Jessi tìm mãi cũng không thấy. Mãi ra khỏi khu canteen thì thấy Jungkook đang chăm chú đứng nhìn qua tấm kính của cánh cửa đối diện.

Cô lác đầu chạy lại buồn bực: "Cậu đi đâu vậy, tôi tìm gần chết! Lạc mất cậu hay có chuyện gì xảy ra, tôi biết ăn nói sao với chủ tịch đây?!"

Jungkook thần thờ thốt được hai từ: "Cái kia..."

"Hả? Cái nào?"

Jessi nheo mày nhìn xung quanh không thấy gì, mới chăm chú theo hướng mắt của cậu mà nhìn vào căn phòng phía trước. Đó là phòng của tập diễn của diễn viên thực tập công ty này.

Đôi mắt vô hồn của Jungkook khiến Jessi mâu thuẫn, nghĩ bụng tưởng rằng Jungkook muốn trở thành diễn viên. Mới bật cười rồi kéo cậu đi vào trong căn phòng đó.

"Trời đất, tưởng gì. Muốn vào thì nói tôi, tôi dẫn cậu vào xem thử một chút"

Jungkook vẫn ngây ra như phỗng, mặc cho Jessi đẩy mình đi qua cánh cửa.

Mọi người trong đó cũng không dám ngăn cản gì khi thấy cả hai bước vào. Vì một phần Jessi là thư kí riêng của chủ tịch, tuy là thư kí nhưng địa vị trên cả ngàn người. Còn Jungkook thì khỏi phải nói, là phu nhân của Taehyung, ai nào dám đuổi ra.

Jessi cùng cậu ngồi xuống hàng ghế trống, im lặng theo dõi những hoạt động đang diễn ra trong căn phòng này. Jessi tuy không nguyện nhưng thấy Jungkook chăm chú khiến cô cũng vui lây.

Mãi được một lúc, Jessi có đôi chút buồn chán, mới lay lay hỏi Jungkook: "Nè, cậu thích làm diễn viên đến thế sao? Hay là ra thử diễn xuất một chút nhé?"

"Không có..."

Jungkook vẫn thần thờ như kẻ chết. Đem đôi mắt vô hồn dán chặt vào một chỗ nào đó mà Jessi không nhận ra được, khó hiểu nhìn cậu.

Mới đẹp bỏ tư tưởng Jungkook muốn trở thành diễn viên, vì cô không nghĩ vậy. Lại tiếp tục theo hướng mắt của cậu đang nhìn ai đó.

Là một người con gái với mái tóc dài cùng gương mặt khá ái xinh đẹp.

Jessi cũng biết qua người này, vì trong tất cả các thực tập sinh thì chỉ có cô gái đó là đẹp nhất, tài năng cũng không phải dạng tầm thường. Không chừng sẽ sớm được ra mắt công chúng thôi.

"Sao vậy Jungkook? Cậu quen Song Nayeon à?"

Song Nayeon...

"Vây là thật sao? Cô gái đó tên là Song Nayeon thật hả Jessi?"

*Chà, đọc đúng tên mình luôn kìa * Jessi khá ngạc nhiên, đưa tay vẫy vẫy trước mặt cậu: "Phải, là thực tập sinh đến từ hơn một tháng trước hay sao đấy, cô ấy giỏi lắm, lại còn đẹp nữa"

Hơn một tháng trước. Có vẻ trùng hợp nhỉ, đó cũng là khoảng thời gian cậu trở thành vợ Taehyung.

Jessi tiếp tục huyền thuyên: "Tôi cũng biết đến cô ấy, nhưng không phải vì tài năng hay vẻ đẹp, ban đầu tôi còn chẳng biết cô ấy là ai, cho đến một ngày tôi thấy cô ấy cùng chủ tịch trò chuyện ở ban công nọ, hai người họ có vẻ rất thân. Về sau thì tôi thấy cả hai đi cùng nhau nhiều hơn, có lẽ họ là bạn của nhau"

Jungkook lập tức đỏ hoe con mắt đứng phắt người dậy: "Cô bảo cái gì? Chủ tịch? Tức là Kim Taehyung đó sao?!"

Hèn gì, thì ra khi tôi đề nghị đến công ty, anh đã rất không nguyện, cuối cùng vì bản hợp đồng chết tiệt nào đó mà miễn cưỡng đồng ý.

Giọng của Jungkook hét rất lớn nên gây chú ý cả căn phòng lớn này. Toàn bộ đều đổ dồn mắt vào cậu, và...ngay cả Song Nayeon cũng kịp để ý đến.

Nhận thấy Nayeon sững sờ nhìn mình, Jungkook liền đem đôi mắt sắc bén lườm lại cô. Môi chợt nhếch mép cười khổ rồi một mạch bỏ đi khỏi chỗ đó.

Jessi không hay biết mình nói sai cái gì, chỉ luống cuống chạy theo sau.

"Jungkook! Jungkook à, cậu nói đi, tôi sai cái gì sẽ sửa lỗi. Tôi xin lỗi mà"

Jessi khỏ cực trên đôi giày cao gót chạy theo cậu. Còn cậu vẫn đâm đầu về phía trước mà đi nhanh hơn.

Đến khi Jessi bắt kịp cánh tay của Jungkook, cũng là lúc giọng nói của Nayeon vọng ra từ phía sau níu đôi chân của cậu lại: "Jungkook, nói chuyện với tớ một chút đi!"

Jungkook không thèm quay lại nhìn: "Bạn thân, còn có gì để nói nữa sao?"

"Đi nào Jungkook, tớ năn nỉ cậu"

Cảm giác lòng thật chua chát mang chút đắng. Jungkook bắt đặc đi đi theo Nayeon đến một góc nhỏ sau khi chào tạm biệt Jessi.

Cậu bất cần nhìn xa xăm đi đâu đó, không muốn nhìn thẳng vào mặt Nayeon. Lặng lẽ nghe lời giải thích từ cô.

"Jungkook tớ xin lỗi, tớ cũng tính nói chuyện này cho cậu nghe rồi. Thật ra tớ bỏ nhà đi thật, song ở cùng phòng với một bạn nữ nọ. Sau đó tớ thì tuyển

và đầu vào làm thực tập sinh của công ty này, tớ tính chờ cho đến khi năng lực mình giỏi rồi thì mới nói cho cậu nghe, muốn tổ chức một buổi tiệc nhỏ cùng với cậu"

"VẬY là trong suốt hơn một tháng qua, cậu có xem tin tức đúng không Nayeon? HẢ là, cậu rõ chuyện hiện tại tớ là phu nhân của Big Hit đúng không?"

Jungkook nhướn mày, quay sang nhìn Nayeon.

Cô chột rột tóc gáy: "Phải, tớ thật sự xin lỗi. Tớ không nghĩ chuyện đã đi xa như vậy, tớ hứa sau khi thành công, tớ sẽ chuộc mọi lỗi lầm với cậu"

"Tại sao lại là công ty của Taehyung?"

"Hả?!"

"Tớ hỏi cậu tại sao lại là công ty của Kim Taehyung!"

"VÌ..." - Nayeon cuối mắt: "Vì đây là nơi chất lượng duy nhất có thể khiến tớ thành công, cậu cũng biết Big Hit là nơi thế nào mà..."

"Không! Tôi chẳng biết gì cả, ngay cả Kim Taehyung anh ta cũng rõ chuyện cậu ở đây, vậy mà một tiếng cả hai cũng chẳng thém nói cho tôi nghe, hai người xem tôi là gì chứ? Còn có trò chuyện rất thân, hai người đã thân nhau đến mức nào rồi hả?!"

Nayeon như sắp khóc, liền nắm chặt tay Jungkook lại: "Jungkook à, cậu bình tĩnh lại một chút!"

Thờ ờ đều đều để điều chỉnh lại nhịp thở, Jungkook tức giận cũng tức giận không được, tự hỏi làm sao bản thân lại yếu mềm đến như vậy.

Liền ôm Nayeon vào lòng mình thút thít: "Nayeon, tớ thật sự rất nhớ cậu, thật sự rất nhớ và lo lắng cho cậu trong mấy ngày qua. Nhưng hiện tại thấy cậu khỏe mạnh như vậy, tớ vui lắm"

Nayeon chột đem gương mặt lúng túng ban nãy vút sang một bên, vòng tay cũng siết chặt Jungkook vào lòng mình: "Tớ xin lỗi, tớ thật là tội tệ khi để cậu lo lắng như vậy. Tớ xin lỗi..."

Jungkook vẫn dụi đầu vào hõm cổ của Nayeon, như đem tất cả nỗi nhớ của mình bị kiềm nén bấy lâu nay mà xòa vào lòng cô như một đứa trẻ thật đáng thương.

Bởi vậy nên, Jeon Jungkook lúc này không thể thấy được vẻ mặt của Nayeon. Cái vẻ mặt mà cậu phải sớm nhận ra, nhưng sau khi nhận ra thì tất cả cũng đã quá muộn màng.

Đôi môi Nayeon cong lên mỉm cười, nhưng đôi mắt lại chẳng thể hòa hợp được với nụ cười bên dưới. Như trái ngược nhau, đôi mắt lạnh toát thể hiện con người thật của cô.

"VẬY Jeon Jungkook, tớ cũng muốn chóng gặp cậu nhưng không có thời gian và can đảm. Tớ xin lỗi, hiện tại đã có thể gặp lại cậu tớ rất vui...và cũng có một chuyện muốn nói với cậu"

"Uhm, nói đi" - Jungkook vẫn không mảy may gì. Cho đến khi.

"Jeon Jungkook, cậu trả lại Kim Taehyung cho tớ nhé? Dù gì ngay từ đầu anh ấy vốn là vị hôn thê của tớ, bây giờ thấy cậu khó khăn như vậy, thôi đành để tớ lấy Kim Taehyung nhé?"

Sao?...

Bạn đang đọc truyện *Cô dâu Già Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Lật Mặt

Thật thâm độc.

Không phải là nhường, mang hay cho mà chính là trả! Trong lời nói với sự ép buộc, bắt Jeon Jungkook phải trả lại món đồ vốn ngay từ đầu đã là của cô - Kim Taehyung.

Nayeon vẫn như vậy, vẫn gương mặt và bộ dạng duyên dáng đó. Nhưng sâu trong bản thân của cô, ở đâu đó, nó đã bị thay đổi hoàn toàn, trở thành một con người khác.

Nói là thay đổi nhưng vẫn chưa chính xác, mà chính Nayeon ngay từ đầu đã là một con người như thế. Cô không có thay đổi, chỉ là cô chưa thể hiện ra mà thôi.

Jungkook dần rời khỏi vòng tay của Nayeon, nhận ngay một nụ cười trong sáng từ cô, nhưng Jungkook trong mắt lại chẳng thấy nó như vậy.

Trong sáng, giống như vẻ bề ngoài của cô. Nụ cười trong sáng, chỉ dùng để che đậy thứ gì đó bên trong con người kia mà Jungkook đến giờ mới có thể nhận ra được.

Trước kia, có còn nhớ cậu từng hỏi Nayeon một câu hỏi để thử nghiệm cô. Song khi câu trả lời của cô thốt ra, Jungkook đã thầm cười nhặt trong lòng.

Nhưng cậu lại không dám chắc chắn, không muốn để những suy nghĩ tiêu cực làm tổn thương mình. Cứ để cho nó diễn ra tự nhiên, tự nhiên.

Và cho đến lúc này đây, tất cả đều diễn ra tự nhiên như ý muốn. Chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến, những suy luận trước kia của cậu đã hoàn toàn đúng không sai gì cả. Chỉ có con người của Nayeon thì cậu không lường trước thôi.

Còn có khi cô vào đây làm thực tập sinh, Nayeon đã gặp và trò chuyện qua với Taehyung rất nhiều, nghe Jessi kể cũng đủ biết cả hai thân nhau như thế nào rồi.

Như thế, đã quá thừa để kết luận rằng: Song Nayeon yêu Kim Taehyung.

Phải, trong thời gian không có cậu bên cạnh và Nayeon thì cười đùa với Taehyung. Cô đã phải lòng anh ta.

Chuyện này cũng dễ nghĩ thôi, Taehyung cao to đẹp trai, tài năng lại xuất chúng giỏi giang như thế, thừa kế cả một tập đoàn lớn ở Hàn Quốc này. Đủ một người như thế, quá đơn giản còn gì.

Còn cậu mà đem đi so với anh, đúng là một sự sỉ nhục cho Taehyung. Còn dám đem đi so sao?

Chưa kể đến ngay từ lần đầu Nayeon bắt gặp Taehyung trong lễ đường, Jeon Jungkook cậu là người chú ý đến cô nhiều nhất, cho nên ngay cả ánh mắt cô lúc đó như thế nào cậu đều hiểu rõ.

Nayeon đã mang ánh mắt yêu thương một người dành cho Taehyung. Con tim cô lúc đó, tuy không chạm vào nhưng cũng đủ biết được nó đã đập loạn như thế nào. (mới gặp lần đầu mà nhìn không chớp mắt rồi~ đúng là mê zai hết sức *thở dài lắc đầu*).

Vì Taehyung đã không như cô nghĩ, đó là một người con trai mà bao cô gái hằng mong ước, là một mẫu người lí tưởng cho tất cả phụ nữ trên thế giới này.

Chỉ có cô đang phân vân giữa ước mơ và tình cảm, nên mới vội vàng quyết định bỏ đi mà chưa kịp đắn đo cái tình cảm mình đã lỡ dành cho Taehyung. Sau cùng đừng nói Nayeon vào đây vì nó là công ty hàng đầu, chẳng phải đi vào đây sẽ càng bị gia đình phát hiện sớm hay sao?

Mà tất cả đều là vì Taehyung, cô vì Taehyung mới vào đây. Phải, ngay từ đầu đã là như thế.

Chỉ có Jeon Jungkook quá ngu ngốc mù quáng yêu cô mà không chịu nhận ra. Cho đến khi phát hiện lại chỉ nhận được sự tổn thương và phẫn nộ.

Hắc, Song Nayeon, tôi cứ nghĩ người tôi tệ nhất trên đời này là bà nội. Nhưng đem đi mà so, bà ta còn tốt hơn cô gấp trăm lần đấy, thật dễ tiện!

Cái kiểu giả vờ mình cao đẹp đó, còn đáng khinh bỉ hơn nhiều.

"Trà sao?" - Jungkook nhướn miệng cười lớ phớ: "Haha, buồn cười thật! Bảo trà Kim Taehyung cho cậu, còn là món đồ ngay từ đầu đã là của cậu. Này Song Nayeon, cậu có tính đi làm diễn viên thì hãy làm diễn viên hài đi, cậu đóng đạt lắm đó"

Nayeon nheo mày: "Jeon Jungkook, cậu làm sao vậy? Thật thô lỗ!"

"Hahaha" - Jungkook nghe vậy ôm bụng cười lớn, thiếu chút còn muốn sặc: "Thô lỗ? À, có lẽ cậu chưa thấy bản chất thật của tớ thôi Nayeon à. Và lại tớ cũng vậy, chưa thấy được bản chất thật của cậu nên mới yêu cậu mù quáng thế kia!"

"Bản chất thật, cậu nói cái gì vậy hả? Tớ làm sao chứ?"

Jungkook phì một cái: "Còn làm bộ làm tịch, phải, cậu cứ ngỡ mình hiền đạo thể đi, nhưng hành động và lời nói của cậu đã tố lên con người cậu rồi Nayeon à"

Nayeon càng không hiểu, lùi lại hai bước khi thấy Jungkook tiến đến vì mang theo cảm giác đáng sợ.

Cậu đứng sát về phía cô, khẽ lướt qua tai Nayeon: "Con quái vật trong người cậu chưa được thả ra nhỉ? Cũng đừng để nó chật chội khó chịu vậy chứ..."
- Chợt dừng lại, Jungkook nghiêng răng tức giận: "Cậu ngay từ đầu vốn không tàn độc, có lẽ cuộc sống đã khiến cậu trở nên như thế, nhưng thả ngay từ đầu cậu thể hiện ra thì đã không khiến tớ ghét cậu như lúc này rồi. Thật đáng khinh!"

Nayeon run rẩy đến chân đứng còn không vững, bị Jungkook nắm chặt hai bả vai lại, cậu tiếp tục với tông giọng khinh bỉ: "Này, bảo trả Taehyung cho cậu? Cậu không lấy thì thôi, còn nũng nịu muốn tớ trả cho cậu. Thương tớ chịu khổ, vậy sao không nhìn lại bản thân mình đã hành động cái gì đi? Cậu chẳng phải vì muốn Taehyung nên mới giả vờ thương hại tớ hay sao?"

"Jungkook! Cậu rốt cuộc bị cái gì vậy?!"

Nayeon vùng vẫy muốn thoát ra nhưng vẫn bị Jungkook túm lấy cổ tay ghì chặt vào trong tường. Cậu cứ mãi cười nhạt: "Tớ mới thấy cậu thật là đáng thương đấy, con người dễ thiện lại không chịu thừa nhận, còn muốn tiếp tục giả vờ tốt đẹp để cho ai xem nữa đây?" - Jungkook hít lấy một hơi để kết câu cuối: "Trả Taehyung cho cậu, xin lỗi, cậu có quyền nói câu nói đó trước khi tớ kí vào tờ đơn kết hôn, nhưng hiện tại tớ là vợ hợp pháp của Taehyung, nếu muốn tớ cho cậu Taehyung thì nên thỉnh cầu có thành ý hơn một chút đi, được thì tớ rủ lòng thương mà đem Taehyung vứt cho cậu!"

Dứt câu, Jungkook có chút hung hăng khi thả tay của Nayeon ra. Còn không biết vì sao cô ta lại dễ dàng yếu đuối và ngã xuống sàn như vậy, khóc thút thít như cậu vừa làm chuyện nên tội với cô ta không bằng.

Thì Taehyung ở phía sau lưng cậu chạy đến, trực tiếp ngồi xuống kiểm tra Nayeon lại còn hơi han vẩn đé. Anh ta quay mặt lên nhìn cậu kiểu trách móc: "Em đang làm gì vậy hả?"

Jungkook trầm hiểu ra, cậu chỉ thả bằng người cô ra thôi, còn chưa dùng sức mà đã ngã úy khuất. Nói thẳng là đã có tính toán, hẳn Nayeon đã thấy Taehyung đang chăm chú nhìn vờ kịch bây giờ.

Cậu thần nhiên khoanh tay nhìn xuống buồng cầu: "Tôi làm gì? Chỉ có thả tay cô ấy ra thôi, còn chưa đánh là may rồi"

Nhìn thấy Nayeon khóc thút thít, cổ tình rục vào vòng tay rộng của Taehyung. Jungkook tự hỏi, **rốt cuộc mình đã vì cái gì lại đi yêu cô gái này chứ?**

Hay...đó là người bạn duy nhất mà cậu có nên mới muốn gìn giữ và yêu thương nó. Không muốn người bạn đó rời mất, nên mới tưởng làm tình cảm mà mình dành cho người bạn đó là tình yêu.

Phải, vì hoàn cảnh hồi nhỏ nên bạn bè của Jungkook chẳng có một ai, chỉ toàn muốn xa lánh và chế giễu cậu vì mẹ cậu đã lấy chồng hai.

Và khi đó, duy chỉ có Nayeon đã cùng chơi với cậu. Vì hoàn cảnh của cô cũng có chút tương đồng khi không có nhiều bạn bè, cha mẹ cô đã ngăn cản cô tiếp xúc với thế giới bên ngoài nên chẳng có ai chơi.

Từ tình cảm đồng cảnh ngộ đó mà Jungkook đã lầm tưởng thành tình yêu của mình dành cho cô gái này.

Giờ chợt nhận ra thì có hơi muộn màng quá rồi.

Ngu ngốc thật Rốt cuộc Jimin cũng nhiều lần mắng chửi cậu này với cậu nhưng không bao giờ chịu niệm ra, cho đến lúc này đây, thật quá rõ ràng và hối hận.

Cái này...còn chưa tính đến Kim Taehyung kia.

Cả hai người bọn họ, thành đôi đi đóng phim thì tuyệt đó chứ.

Jungkook chán ghét đập mấy cái vào người Taehyung: "Gì vậy, còn tính ôm ấp đứa con gái khác trước mặt vợ mình đến khi nào hả? Mau đi về, tôi muốn ngủ" (*đánh đã thụ~..~ không khác ngoài đời là bao nhiêu cả ~klq có ai xem clip Vếu nó ném trái bóng to lên người Cúc lúc Cúc đang nằm ngủ sau đó kết quả nhận được là Vếu nhà ta bị Cúc rượt đuổi xối xả ~..~ tội là tội cho chiếc Iphone của bọn Cúc văng ra từ trong túi áo +_+).*

"Jeon Jungkook! Em đừng có quá đáng như vậy!"

Nghe thế Jungkook liền cười, ** không phải đang giận đó chứ? ** Cậu khoanh tay ra vẻ không tôn trọng, lại cười cười nhếch mép: "Anh biết Nayeon ở đây, còn có trò chuyện thân thiết vui vẻ. Biết tôi cũng trông ngóng Nayeon như vậy mà chẳng thèm nói một tiếng, anh xem tôi là rác hả?!!!"

"Jeon Jungkook, ăn nói cho cẩn thận!" - Taehyung tức giận đem Nayeon bỏ ra, lập tức đứng dậy nhìn thẳng Jungkook: "Chẳng phải em nói chỉ trống hai tiết đầu hay sao? Giờ phải đi học, anh đưa em đi!"

Cúi xuống nói gì đó với Nayeon mà Jungkook không muốn nghe lấy, cứ thấy cô ta thút thít khóc thật đáng ghét, khiến cậu chẳng còn hứng thú ở đây nữa.

Jeon Jungkook, Jeon Jungkook! Anh còn cả gan gọi tên tôi sao?

Chẳng màng đến Taehyung thế nào, Jungkook liền chán ghét bỏ đi.

Ra đến cửa công ty thì trời xui đất khiến làm sao tình cờ gặp Yoongi. Đã bực tức lại còn muốn đâm vào mặt gã này hơn, không muốn dây dưa nên mới phớt lờ đi ngang qua.

Yoongi biết gọi sẽ không có ích gì, liền tìm trò mới, với tay giật lấy lọn tóc của Jungkook lại khiến cậu la oai oái. Song vu vơ cười nói: "Em đi vào công ty Taehyung làm gì vậy?"

"Còn anh? Anh làm gì ở đây?" - Jungkook vùng vẫy hất tay Yoongi ra.

"Còn làm gì nữa" - Yoongi xoa cằm: "Anh là tổng giám đốc ở đây mà"

"Thì mặc kệ anh, buông tôi ra!" - Jungkook nghiêng răng nghiêng lợi, dùng bao nhiêu sức cũng trốn công, vừa thoát ra lại bị Yoongi bắt tay giữ lại.

Anh ta mặt thật đây!

Yoongi cứ cố chấp giữ lấy Jungkook mặc cho cậu có xua đuôi thế nào, anh vẫn nắm chặt lấy hai tay Jungkook, nhướn mày hỏi: "Có chuyện gì hả? Tại sao em lại nóng nảy như vậy? Kim Taehyung đâu?"

"Kim Taehyung đang dở dành gái mít ướt trong đó, anh vào mà nói chuyện với Taehyung, tôi không rảnh ở đây đùa giỡn với anh!"

Jungkook cuối cùng chụp lấy tay Yoongi vặn ngược chúng rồi vứt ra. Đùng đùng dậm chân xuống đất ngoảnh mặt bỏ đi không chút thân thiện.

Yoongi còn lại đứng đó nhoeo miệng cười, ánh mắt đầy ẩn ý vô cùng, nhanh chân chạy hai bước túm Jungkook thêm lần nữa: "Nè nè, đừng bảo Jeon Jungkook cũng có lúc ghen đó nha?"

"Anh nói cái khi gì vậy? Ai ghen?!" - Jungkook lớn giọng.

"Không lẽ là anh ghen? Em không ghen thì còn ai vào đây ghen nữa? Thấy Taehyung ôm ấp gái lạ, em không chịu được còn gì?"

Jungkook đỏ mặt tía tai, trừng mắt nhìn Yoongi đầy phẫn nộ. Nhưng mà cũng chẳng được bao lâu, khi cậu niệm ra được cái gì đó, hơi thở cũng nhẹ bót đi và cuối cùng là suy ngẫm.

Cậu là đang nổi điên vì cái gì?

Vì Nayeon yêu Taehyung...

Hay vì Taehyung đã trò chuyện thân thiết với Nayeon trong suốt thời gian qua mà không cho cậu hay biết?

Rốt cuộc cậu đang ghen với Taehyung, hay là với Nayeon đây?

Dần dụi lại, Jungkook cố gắng tử tế hỏi Yoongi: "Anh nói tôi ghen là ý gì hả?"

Yoongi lại được thêm một trận cười đến đau bụng, trước giờ anh cũng thừa nhận chưa có ai từng làm cho anh cười thoải mái đến như vậy. Trừ một lần nào đó của người ấy.

Yoongi trực tiếp vỗ đầu Jungkook, ra sức cười lớn: "Haha, rốt cuộc Jeon Jungkookk, em đang giả ngốc hay thực sự là chẳng hiểu gì hả?"

Jungkook mất kiên nhẫn khoanh tay: "Tôi chẳng hiểu gì cả!"

"Haha, buồn cười thật đấy" - Ôm bụng vì đau, Yoongi có chút nheo mày: "Em xem lại lời nói của mình ban nãy đi, "Kim Taehyung đang dở dành gái mít ướt", chẳng phải nó đã tố em đang ghen tị với cô gái đó hay sao? Lại còn rất ghét cô gái đó, đúng hơn là ghét Taehyung ở cạnh cô ấy"

Nghe xong, Jungkook có chút cảm nhận được trong lòng ngực nảy lên một thứ gì đó mà chẳng thể diễn tả được. Cảm giác giống như ngộ nhận ra, rồi vừa hụt hẫng lại vừa bồi hồi. Như một đồng hồ tạp khó chịu không được gỡ rối.

"Thôi đi Yoongi, tôi đã nói không rảnh để đùa giỡn với anh rồi kia mà"

Jungkook tay đưa ôm tim ngập ngừng đôi chân mình muốn bỏ đi, nhưng giống như có thứ gì đó không có phép cậu rời bước, trong lòng nặng trĩu lại, không còn cảm giác muốn hoạt động cái gì nữa. Chỉ muốn ở yên một chỗ.

"Ai đùa với em đâu" - Yoongi khề cho tay vào túi quần, liếc mắt đi sang đâu đó, rồi thầm cười mà ôm Jungkook vào lòng mình: "Anh biết Taehyung là một thằng tồi tệ mà, nói cho em biết trước, ngoài Choi Da Eun ra, thì nó chỉ yêu thêm bản thân nó mà thôi, còn lại tất cả đều là người lạ mà nó từng gặp, đối xử tốt như một bốn phần của con người mà thôi"

Jungkook vô hồn tựa vào hõm cổ của Yoongi, đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm đi đâu đó, khề thờ dài: "Min Yoongi, anh thật là độc ác, như vậy anh vui lắm chứ gì?"

"Nếu khiến cho mình vui thì có gì lại không làm chứ?" - Yoongi bật cười.

Rồi chợt nâng cánh tay mình lên, Jungkook như cảm nhận được một hơi ấm từ người con trai trước mặt, hoặc không cứ cho là bị thôi miên đi, nhưng nó thật sự rất cần thiết cho cậu lúc này.

Jungkook thuận theo ôm Yoongi thật chặt, khoe mắt có chút uрон ướt, rồi nhanh chóng cũng bị cậu kiềm nén không cho rơi nước mắt xuống. Vì nó thật yếu đuối.

Còn Yoongi, từ sớm như đã phát hiện ra một thú vui nào đó, mới cố tình ôm cậu vào lòng mà an ủi. Song vẫn nhìn cái thú vui đó, đôi mắt giáo hoạt này lên: "Hay là Jungkook, anh dẫn em đi đâu cho khuây khỏa đầu óc một chút nhé?"

"Cũng được, tôi muốn đi xa được không?" - Jungkook ngược mặt lên nhìn.

Đôi mắt vẫn còn ươn ướt vì nước mắt khiến Yoongi lại thấy nó thành đáng thương, nâng mặt Jungkook lên, anh ôn nhu đáp: "Đương nhiên không thể từ chối con người đáng yêu này rồi"

Song choàng tay mình qua vai Jungkook, anh nhẹ nhàng kéo cậu vào xe. Cả hai nhanh chóng rời khỏi Big Hit và đi đến một nơi xa xôi nào đó mà... Kim Taehyung không biết được.

Anh ta đứng trên thềm trước công ty, con người lạnh lùng cùng mái tóc đen tuyền khẽ bay nhẹ trong gió. Đôi mắt màu đen ghim sâu hình ảnh của Jungkook và Yoongi ban nãy, nắm tay một siết chặt lại hơn.

"Được, em muốn làm gì thì làm! Muốn đi đâu thì đi! Mặc kệ em!"

Đột nhiên hét lớn, Taehyung nóng trong người liền nói lỏng carvat hơn. Mạnh mẽ quay trở ngược vào trong công ty.

...

Ba giây để định hình vấn đề hiện tại.

Một phút, Yoongi ném cậu từ Seoul xuống tận Gyeonggi.

Uhm thì đúng là có đi xa thật.

Nhưng mà trong tưởng tượng, vốn phải là một nơi thanh tĩnh nào đó để có thể tịnh tâm cho cái đầu óc và con người lúc này của cậu. Một nơi để cậu giải tỏa căng thẳng và đắm mình vào thiên nhiên dịu dàng kia.

Vậy mà địa điểm dừng chân lại là...Everland - Công viên giải trí giải trí với những con thú bông khổng lồ biết di chuyển và mấy cái trò chơi ấu trĩ dành cho con nít.

Jeon Jungkook năm nay 20 tuổi và "chứ" Yoongi chuẩn bị qua ngưỡng 30 đi vào đây.

Tìm kiếm tuổi thơ bị thất lạc năm xưa.

Thật là ngu xuẩn!

Trời cũng dần chuyển sang tối khiến không khí bắt đầu lạnh hơn, Jungkook hì hục thổi hơi ấm vào lòng bàn tay của mình, ra sức ma sát để chúng đỡ phải bị đóng.

Đôi môi từ đỏ chuyển sang tím, răng cứ thế va chạm nhau tạo thiếu chút muốn thành tiếng. Cậu tức giận túm cổ áo Yoongi đưa lên cao: "Đồ thiếu não! Tôi rất cuộc vì sao lại theo anh đến cái nơi sặc mùi sữa em bé này chứ! Thật hối hận mà!!!"

"Khoan nào, khoan nào" - Yoongi giơ hai tay lên tỏ vẻ vô tội: "Chỉ là em chưa thấy thôi, bây giờ khá lạnh, chúng ta đi kiếm áo khoác trước đã"

"Khá lạnh?!" - Jungkook nghiêng răng: "Tôi sắp bị hóa thạch, à không, hóa băng rồi đây này!"

Yoongi tắc lưỡi một cái, gỡ bàn tay của Jungkook ra rồi anh đan xen năm ngón tay của mình vào lòng bàn tay cậu giữ chặt, kéo nhanh cậu đến một cửa hàng quần áo gần đó.

Mua cho mỗi người một chiếc áo ấm. Jungkook cảm thấy ấm hơn mới dịu người, quay ngoắt sang nhìn Yoongi: "Vào đây thì làm trò trống gì? Đã lạnh, anh còn muốn tôi ngồi trên mấy cái tàu lượn siêu tốc rồi la hét cho đến khi tắt tiếng luôn à?"

"Ai bảo chơi tàu lượn siêu tốc đâu!" - Yoongi chu mỏ, giấu gương mặt nhỏ của mình sâu trong chiếc nón của áo khoác, anh khịt mũi mấy cái: "Chơi bắn súng đi, như thế dễ giải tỏa hơn đúng không?"

Jungkook ồm ừ gật đầu cho có, vu vơ đá mảnh rác trên đường, tiến nhanh hai bước rồi quay người lại nhìn chăm chú Yoongi: "Chà, giờ nhìn kĩ, anh thật xinh đẹp đó nha..."

Nghe thế Yoongi nhún mày tự cao: "Đương nhiên rồi, anh rất đẹp đó, nói cho em nghe, rất nhiều gái yêu anh!"

"Nhưng mà...anh chỉ chọn nam thôi chứ gì, anh bị gay mà" - Jungkook bấu môi: "Ý tôi nói anh đẹp ở đây, là đẹp giống...con gái đấy! Cả thân thể anh nữa, mỏng manh như tờ giấy, gió mà lớn chút hắt là anh bị bay đi xa luôn rồi!"

Vẫn chưa tự cao được bao lâu đã bị Jungkook đập xuống, Yoongi phồng má tức giận: "Aish! Cái thằng nhóc này! Ai dạy nhóc ăn nói vậy hả? Mà anh không phải bị gay, chỉ là giả gay thôi, anh muốn giả vờ như mình yêu em và sẽ cướp em khỏi Taehyung ấy!"

"...Hà?!"

Jungkook đang đi ngược nên nghe xong câu đó thì ngẩn ra, người đứng yên một chỗ, không khéo liền bị người ta đi đâm trúng, suýt chút lăn ra té đau thì được Yoongi đưa tay trực tiếp đỡ cậu.

Cảnh này cầu huyết ghê gớm, chẳng khác gì mấy bộ phim drama Hàn Quốc.

Nhưng mà thực ra, cũng không có cầu huyết lắm. Trừ khi người đâm trúng Jungkook lại là người quen, vì người đó đang mặc đồ thú bông nên không thấy rõ, cho đến khi cả người đó cũng té xuống và rơi cái đầu của con thú bông đó ra.

Đề lộ mái tóc màu trắng ngà vàng lấp lánh giữa ánh đèn của công viên giải trí này, người đó mang vẻ mặt điển trai và...cái miệng móm không bao giờ có thể nhắm lẫn nó vào đâu được!

Park Jimin...nó đang làm cái trò con bò gì ở đây vậy?!

Jungkook liền đẩy Yoongi ra, lật đật chạy lại đỡ Jimin dậy. Vì thằng nhóc trong bộ đồ thú bông cồng kềnh nên rất khó có thể đứng lên, nhờ cậu đỡ, nó mới đang hoàng ngồi dậy được.

Phủi dùm Jimin mấy hạt bụi dính trên bộ quần áo, Jungkook hỏi: "Park Jimin, em đang làm gì ở đây vậy? Tại sao...cái thằng như em cũng mặc bộ đồ lỗ bịch này?!"

Phải, Park Jimin mà cậu từng biết là một đứa không bao giờ đi đến công viên giải trí là thứ nhất, thứ hai càng không có việc thấy nó xuất hiện trong bộ quần áo lỗ bịch này.

Huống hồ lúc này đây, cái nào cũng có cả!

Jimin chật vật ôm hông mình: "Haizz, hóa ra là anh sao Jungkook? Suýt chút vỡ cả cái hông nghìn đô của em!"

"Anh biết anh biết, còn em, làm gì ở đây? Bộ đồ này là sao hả?"

"Uhm thì..." - Jimin gãi đầu mình, khổ sở giải thích: "Mẹ có một người bạn ở Everland đang thiếu nhân viên làm linh vật đi phát tờ rơi cho gánh xiếc của họ, bắt quá mẹ nhờ em đi làm..."

"Mẹ?!" - Đột nhiên có chút vui vui trong lòng khi Jimin nó gọi mẹ cậu cũng là mẹ của nó, Jungkook mỉm cười: "Haha, Park Jimin của anh có ngày cũng phải hạ mình đi làm cái chuyện lỗ bịch này, haha"

Jimin tức giận hất tay Jungkook ra: "Anh thôi cười đi, nếu không vì mẹ thì em giờ này đã nhảy nhót trong bar cùng gái đẹp rồi!"

"Haha, anh biết rồi mà, đừng dối chứ Jimin bé bông của anh" - Jungkook vừa cười còn đưa tay nựng má Jimin một cái. (*sao tui cảm thấy cảnh trong đây với đời thực được hoán đổi a •___•*).

Jimin chẳng để tâm, chỉ lo nhặt cái đầu của bộ đồ lên. Cũng vừa đúng lúc Jungkook kéo Yoongi ra phía trước, nhân dịp làm quen thân thiện bù cho lần chạm mặt không mấy vui vẻ nào đó giữa Yoongi và Jimin.

"Park Jimin, em còn nhớ người này chứ, anh Min Yoongi, cái người lần trước mà...em gặp ở quán trà sữa nọ đấy!"

Jimin nghe thấy thì ngược mặt lên nhìn, nhìn xong thì lập tức muốn tìm một lỗ để chui cho vừa cái bản mặt xấu hổ lúc này đây. Cũng rất hận Jungkook và muốn đá phăng ông anh này đi.

Yoongi...là cái người mà đã khiến Jimin này lần đầu tiên tim đập mạnh, là người đã khiến Jimin trần trở mấy ngày tháng này.

Cuối cùng, cũng gặp lại được.

Chỉ là lúc này đây, bộ dạng của cậu không được phong độ đẹp trai trước mặt Yoongi. Cho nên rất xấu hổ và muốn ôm mặt bỏ chạy đi.

Còn Yoongi, chẳng hiểu sao cũng sớm đứng thành tượng. Cả người cứng ngắc, kể từ hôm đó về, Yoongi mãi cũng không dứt được hình ảnh của Jimin ra khỏi tâm trí. Người duy nhất khiến anh bị ảnh hưởng rất nhiều.

"Nào, đây là em trai em, Park Jimin. Cả hai bắt tay làm quen nhau đi"

Vào lúc này đây, ở nơi này chỉ có duy nhất Jeon Jungkook là vẫn tươi rói như mấy cái bóng đèn ngoài kia. Còn Jimin và Yoongi, đã sớm cùng nhau thả hồn đi chơi rồi.

Một lần nữa Jungkook đập mạnh vào vai cả hai thì mới choàng tỉnh lại, Jimin và Yoongi nhìn nhau rồi cười lớ phớ, mỗi người một suy nghĩ lạ thường, ngại ngùng cho cái bắt tay nhau, như một sự đánh dấu.

Cuối cùng Jungkook và Yoongi ngồi ở một băng ghế nọ, chờ cho Jimin đi thay đồ.

Đến khi bước ra với bộ quần áo thường ngày của Jimin, cũng không hẳn là thường lắm, có chút gì đó vừa chất vừa đẹp, tôn lên cái dáng người đàn ông của Jimin nhưng cũng không kém phần đáng yêu bởi thân hình nhỏ con của cậu. Khiến cho Yoongi lần nữa nhìn cậu bằng ánh mắt khác đi.

"Không ngờ hôm nay được gặp em, rất vui đó nha" - Jungkook đi giữa, vừa cầm cây kem vừa phấn khởi, quay sang nhìn Yoongi: "Tiện thể cả ba chúng ta cùng đi chơi chung, không phải rất vui sao!"

"Ồ...uhm..."

"..."

Hiện tại, lại chỉ có Jungkook là người vui vẻ nhất...

Cả ba chơi rất nhiều trò. Đa phần đều được Jimin chỉ dẫn cho, vì hai con người kia từ bé đến lớn chưa đi công viên giải trí lần nào, cũng rất mù tịt về mấy cái này.

Nào là chơi bắn súng, Jungkook cầm cây súng lên liền cảm thấy như mình là một tay thiện xạ chuyên nghiệp, bắn lấy bắn để, khiến tờ giấy nát bét ra, cậu cầm nó lên như một thành quả, tựa hồ tưởng tượng ra đó chính là bản mặt của Taehyung.

Ban đầu có suy nghĩ tiêu cực về nơi này, nhưng sau khi chơi vài trò thì căng thẳng cùng với những suy nghĩ phức tạp đều đã được giải tỏa. Cảm giác thoải mái hơn rất nhiều.

Đúng như Yoongi nói, nơi này rất vui. Cả chuyện xấu ngày hôm nay đều đã được nơi này cho vào lãng quên, thay vào đó từng cú cười lăn bò lộn đến đau ruột.

Tiếp đến chơi tàu lượn siêu tốc theo ý nguyện của Yoongi - tìm lại tuổi thơ. Vậy mà người duy nhất bị nôn mửa và chóng mặt chỉ có...Yoongi. Anh ta cũng vĩnh viễn xua tay không chơi thêm lần nữa.

Còn có chơi thêm gần chục trò, cho đến khi đôi chân tê cóng mới nhanh tìm một chỗ ngồi và mua thức ăn nước uống lại đó.

Jungkook vẫn là ngôi giữa, thân nhiên hút rọt rọt ly trà sữa: "Ha, hôm nay trăng đẹp quá nhỉ?" - Cậu đưa mắt lên nhìn trời, cảm thấy rất nhẹ nhõm.

"..."

"Sao vậy? Sao im ru vậy? Đi chơi phải có nhiệt huyết chút đi chứ!" Jungkook hựt hắng khi nhìn qua nhìn lại, hai tên kia đều bị knock out cả rồi.

Nhưng mà không phải knock out đâu, đang có vấn đề trong lòng không dám nói ra thôi, mà vấn đề lại liên quan đến đối phương đằng kia, nên càng không thể vui vẻ trò chuyện với nhau được.

Jimin, nói thẳng đã có chút tình cảm với Yoongi rồi. Cậu như vậy cũng vì ngại ngùng, không dám đối mặt với Yoongi mà thôi. Cái này duyệt.

Còn Yoongi lại khác, anh chỉ là đang sợ Jimin mà thôi. (*Ông Đường sợ Mều sao? Hư cấu cmnr O_o*). Kể từ hôm ở quán trà sữa về, Yoongi đã nhất quyết không muốn chạm mặt với Jimin, vì đó là người duy nhất khiến anh bị lung lay. Đối với một kẻ ngạo mạn như anh thì điều đó lại càng chấn động hơn. Nên mới dè chừng với Yoongi.

Ngồi được thêm một chút nữa, cảm xúc của Jungkook dần bị tụt xuống con số 0, ngang bằng luôn cả với Jimin và Yoongi. Căn bản không khí bây giờ...nhạt toẹt, mà tất cả đều là do hai con người bên cạnh cậu mà ra cả.

Lập tức đập bàn đứng dậy, Jungkook cảm thấy nếu như cậu mà còn ngồi ở đây nữa là bị ám quẻ đến già luôn. Xin cáo từ hai cái xác sống, Jungkook vờ đi vào nhà vệ sinh một chút.

Đương lúc rửa tay thì Jungkook bất chợt nhận được cuộc điện thoại từ Yoongi. Anh ta giọng nói gấp rút, như thiếu điều muốn nhảy xuyên qua cái điện thoại.

"Jeon Jungkook! Mau mau rời khỏi đó, đến chỗ anh ngay!"

Hành động kì lạ, lời nói kì lạ, khiến cả không gian xung quanh Jungkook cũng đi xuống chiều hướng kì lạ nốt.

Đột nhiên tạo cho Jungkook một cái cảm giác rất chi là rùng rợn, dám chùng bên ngoài có kẻ xấu hay...ma quỷ chẳng hạn. Lời nhắn này y chang trong mấy cảnh kịch tính trong phim Hàn luôn!

Jungkook gấp rút chạy ra ngoài, vì nhà vệ sinh công cộng này nằm ở góc tối nên xung quanh bây giờ rất...ba chấm, ngàn từ cũng không diễn tả được nỗi sợ của Jungkook.

Nhớ rằng đi vào rất bình thường, cho đến khi ra lại rất sợ. Tất cả đều tại ba cái ngôn từ bất thường của Yoongi cả!!!

Jungkook co rúm người, vừa muốn chậm rãi vừa muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này. Còn không dám nghĩ lời nói Yoongi là ý chỉ kẻ xấu hay gì đó, cũng muốn đó là do chuyện gấp như Jimin đau bụng cấp tính chẳng hạn. Nhưng mà...

Đột nhiên phía sau thỉnh thoảng xuất hiện một bóng đen. Rất cao rất to, đôi mắt là thứ duy nhất mà cậu thấy rõ được trong đêm tối. Vì cái màu sắc của nó, tựa hồ rất quen thuộc, cái màu mà cậu ghét hận cũng không rõ ràng được.

Đối với người đó, đôi mắt luôn luôn là thứ khiến cậu không bao giờ quên.

Sau này cũng chính là thứ cậu có thể dễ dàng nhận ra người đó dù cho nơi đó có là bóng tối đi chăng nữa.

Đôi mắt vẫn là thứ ánh sáng duy nhất.

Jungkook vô thức đánh rơi chiếc điện thoại còn đang kết nối với Yoongi xuống dưới đất, vang vọng trong im lặng là tiếng gọi lớn tên cậu của Yoongi.

Bạn đang đọc truyện *Cô dâu Giả Mạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tổ Tình

Park Jimin tựa hồ cảm mình lên ly trà sữa đựng đưa, đem mắt nhút nhát lên nhìn Yoongi một cái rồi vu vơ hỏi: "...Anh Jungkook đâu rồi nhỉ?"

Yoongi dường như đang nhắn tin cho ai đó, ngón tay liên tục ấn bàn phím, lại còn rất tập trung. Nhìn đôi chân mày thanh của Yoongi chau lại, Jimin nghĩ bụng hẳn chuyện rất quan trọng đi.

Tiền nghe Jinin hỏi, Yoongi không nháy mắt trả lời: "Đi vệ sinh, ban này không nghe thấy hả?"

Nghe câu trả lời không mấy... vui vẻ, Jimin liền nuốt nước bọt một cái, hít lấy ngum khí lớn lấy chút tinh thần để cố gắng trò chuyện: "À không... ý tôi là, anh Jungkook đi lâu sao chưa về..."

Còn khuya tay để diễn giải lời nói của mình. Jinin lần này khác với lần đầu, như một thằng tự kỉ trò chuyện là khuya tay một mình không ai đáp trả, căn bản Yoongi bên kia im re, chỉ chăm chú vào màn hình điện thoại.

Một hồi lâu sau, đến khi đá trong ly trà sữa của Jinin tan thành nước là thì đột nhiên Yoongi nghiêm trọng đứng phắt người dậy, túm bả vai Jimin thúc giục.

"Mau! Mau đưa số anh cậu cho tôi!"

Jinin chỉ biết gật đầu lấp bắp đọc số cho Yoongi, vì thấy tình hình khả nghi lại còn gấp rút, không nên hỏi han chi nhiều mà trực tiếp đọc nhanh.

Yoongi nghe theo bấm số, gọi ngay cho Jungkook, oang oang cái giọng bắt Jungkook phải khẩn trương rời khỏi nhà vệ sinh công cộng ngay, còn lập tức trở về nữa.

Khiến Jungkook hoang mang vô cùng, cậu luống ca luống cuống chạy ra khỏi nhà vệ sinh thiếu chút vướng phải chân mình mà té ngã.

Đến khi ra ngoài, đột nhiên khung cảnh xung quanh tối om, có thể khi đi vào cậu không để ý nhưng mà hiện tại thật sự rất biết cách dọa người, nếu có máy quay cùng dàn nhân viên ở đây nữa thì người ngoài nhìn vào nghĩ đang đóng phim kinh dị không chừng.

Jungkook hít lấy một ngum khí lấy tự tin, vậy mà vừa mới nhấc chân mau mau tẩu thoát thì phía sau rục rịch ba cái âm thanh bụi cây va chạm vào nhau rì rầm, cảnh tượng như phim, có điều chẳng có cái máy quay và dàn nhân viên nào cả!!!

Tôi muốn làm diễn viên chính! Không muốn làm diễn viên phụ! Vì nếu là phụ mà gặp cảnh này thì xác định kết thúc vai diễn đó!!

Lập tức bao nhiêu tự tin vừa kiếm được một hơi bay đi hết, để lại con người toát mồ hôi lạnh đứng đây, cả cơ thể cứng ngắc cư nhiên cũng không thể động đậy được.

*Thao, chân bị chuột rút con mẹ nó rồi!

Trời đất ơi! Tại sao lại cứ như trong phim thế này, lại cứ sắp gặp phải chuyện nguy hiểm bị chuột rút, không thì sốc quá hóa đá.

Hức, bây giờ cận kề cái chết, mới biết được mọi thứ tươi đẹp như thế nào...

Ngay cả cái ánh mắt kia, cũng đẹp nốt.

...Hả?! Ánh mắt?!*

Jungkook chớp mắt hai cái, cả người cũng nhanh chóng đứng thẳng dậy, dò xét cái đôi mắt đang nửa ẩn nửa hiện trong màn đêm kia, phủ kín cả mặt và người, chỉ có đôi mắt là sáng nhất.

Màu sắc, thật sự rất quen thuộc.

"Ai đó?! Anh...anh là ai hả?"

Bởi vì cái cảm giác rất quen thuộc đó nên Jungkook mới cả gan lên tiếng hỏi đối phương, tuy vậy nhưng cũng chưa chắc chắn, vẫn còn run sợ trong lòng.

Đến khi đối phương nhẹ nhàng rời khỏi bóng tối, dần lộ diện ra ngoài ánh sáng, Jungkook dần to con người thăm giạt mình nhìn chăm chăm người kia một cách thô lỗ.

"Anh?! Kim Taehyung, vì...vì sao anh lại ở đây?!"

Taehyung vẻ mặt giấu đi cảm xúc không muốn để cho Jungkook thấy, nhưng thật sự trong người rất tức giận, hận muốn đem cả cái công viên giải trí này biến khuất đi.

Cuối cùng lại chỉ dùng đôi mắt khổ sở nhìn Jungkook trách móc: "Em hư lắm Jeon Jungkook ! Dám trốn học để cùng kẻ khác đi chơi ở công viên giải trí, em thật sự ăn gan trời rồi! Phải dạy dỗ lại em mới được"

Lập tức nắm lấy tay Jungkook, khiến cậu như bức tượng sụp vỡ, chân một bên vì còn đau nhức từ cú chuột rút vừa rồi mà khụy xuống, cả người liền đổ ào vào lòng ngực Taehyung.

"Đau!"

Cuối cùng trong lúc đó đầu óc chỉ có thể thốt lên được mỗi chữ "đau". Tuy trong lòng không phải muốn, nhưng theo phản xạ con người thì phải vậy. Thế nên mới khiến Taehyung mặt mày lo lắng, nâng cậu lên hỏi chuyện.

"Em lại đau cái gì? Đi chơi thỏa thích, còn kêu đau sao?" - Lo lắng thì lo lắng, sau cùng lời nói thoát ra vẫn không thể hiện chính mình.

Jungkook chẳng hiểu vì sao lại cảm thấy như người tội lỗi, còn Taehyung rõ ràng lo lắng cho người ta, lại cứ giả vờ mình không để tâm đến cái đau của Jungkook, dùng lời nói hời hợt vô tâm.

Jungkook chỉ biết cúi mặt không trả lời, khiến cho Taehyung càng thêm tức giận: "Em đau ở đâu hả? Sao không mở miệng nói?!"

Vậy mà...nãy giờ để cho cậu tưởng anh giận lắm, còn không thèm quan tâm đến cậu. Về sau hỏi lại, mới biết được Taehyung là loại người không biết cách thể hiện bản thân mà thôi.

Jungkook dần đo đem tay chỉ xuống dưới chân mình: "Chỗ này...bị nhức vì chuột rút"

Nói xong, cậu liền được Taehyung đặt xuống phiến đá cạnh đó ngồi. Anh quỳ một gối, đưa tay cẩn thận xấn quần cậu lên, nhẹ nhàng dùng từng ngón tay xoa bóp cho cậu, khiến cơ chân dần ra, giảm đau hơn rất nhiều.

Jungkook chu mỏ cảm nhận, song đứng dậy vung chân mấy cái kiểm tra, đến khi thấy hài lòng thì thầm cười: "Chà, Kim Taehyung, anh cũng nên đi làm massage đi nha, tài lắm đó!"

"Đừng có đánh trống lảng" - Taehyung cũng đứng dậy, chống tay nhìn cậu đắm chiêu: "Nói đi, em cùng Yoongi đã làm gì ở đây hả?"

Nhưn mảy, Jungkook bật cười: "Còn làm gì là làm gì? Ở đây công viên giải trí, chơi trò chơi là chuyện đương nhiên, hỏi thừa!" - Cậu hừ một tiếng, chột ngó đầu ra sau như tìm kiếm gì đó: "Còn anh? Song Nayeon đâu rồi? Chẳng phải cũng mang cô ta đến đây chơi chứ gì? Chẳng qua anh xui xẻo bị vợ mình bắt gặp ngoại tình a"

Taehyung nghe vậy không nói gì, chỉ đưa tay nâng mặt cậu lên, áp sát về phía cậu, đem ánh mắt đầy ngạo mạn ra nhìn: "Jungkook, em giỏi suy đoán lắm. Nhưng phải xin lỗi Nayeon không có ở đây, anh đến nơi này là vì muốn tìm vợ mình, lại biết được vợ mình đi chơi cùng tên con trai khác, cái này có được gọi là ngoại tình không? Ngoại tình bị chồng bắt quả tang đó nhỉ?"

Nghe xong Jungkook cứng đờ cả người, bán cầu não trái, bán cầu não phải, rồi cả đại não cũng ngưng hoạt động nốt. Nói thế nào nhỉ? Gậy ông đập lưng ông sao? Taehyung có thể nhanh nhẹn xoay đổi tình thế thế kia, nhìn lại bản thân cậu mà nhục nhã.

Nói lời một bị người ta đập lời hai. Gọi là á khẩu tâm phân, Taehyung quả thật là con người không dễ dàng đối phó.

Jungkook đưa tay vuốt nhẹ yết hầu mình, cái chuyện dở khóc dở cười trước mặt, biểu cảm thế nào cũng không kiểm soát cho nổi, cứ méo méo mó mó.

Thế nên trong cái tình huống này, đánh trống lảng là một, giả vờ không biết là hai, cuối cùng vất chân lên cổ cao chạy xa bay là hiệu quả nhất.

Jungkook cứ thế chắc nịch nó hiệu quả, cho đến khi cậu bắt đầu chạy thật, vừa xoay người phóng được hai bước, thì bỗng vùng nhức vừa rồi từ cú

chuột rút tái phát đau điếng.

Như một loại điện giật tê cứng tứ chi. Lập tức khựng lại giữa không trung.

Vẫn còn đà ban nãy mà Jungkook trực tiếp dang hai tay ôm hôn đất mẹ vĩ đại thiêng liêng.

Cái kiểu vô ếch đáng xấu hổ chưa nói, lại ngay trước mặt Taehyung, cái cặp mông của cậu cũng vênh lên hướng về phía mặt anh.

Jungkook cứ thế hận bản thân quá ngu ngốc, không có tính toán kĩ càng đã bừa thực hiện để rồi lãnh hậu quả xấu hổ về sau.

Câu chuyện ngày hôm nay cậu vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên được nó, ấn tượng quá mà, đặc biệt đối với Taehyung kia lại càng ấn tượng in sâu vào tâm trí hơn.

Anh ta nhìn cậu đầy chế giễu, ban đầu cố nén cười một chút, lúc sau thấy cậu chậm rãi đứng dậy với lăm lăm một tí hạt cát dính đầy trên mặt cùng cái lá cây ngấm trong huyệt thì cú này đừng nói chi anh, cả thượng đế cũng nhin không nổi mà bật cười lớn.

Chung quy chưa từng thấy ai té vô ếch mà thảm như cậu, lại còn trước mặt chồng mình mới đầu, cho dù có là hợp đồng thì cũng là chồng, ngại thì vẫn cứ thể ngại thôi.

Jungkook vừa xấu hổ vừa thống hận. Kẻ khiến cậu thành ra nông nổi này không ai khác chính là Kim Taehyung. Phi chiếc lá cây trong miệng ra ngoài, Jungkook nghiêng răng siết chặt nắm tay: "Anh cười có vẻ sáng khoái quá nhỉ? Thích lắm đúng không? Đúng không?!"

"Thích sao không thích" - Taehyung ôm bụng ha ha mấy tiếng cũng không chịu dứt: "Rõ ràng ban nãy còn cao thượng suy diễn anh ngoại tình, đến khi anh vạch trần bộ mặt của em liền bỏ chạy ngay, may rằng ông Thiên trên kia biết ai là người xấu thật, nên mới cho em một cú trừng phạt thích đáng như vậy, haha" (*bản tính 4D nổi dậy ←_←*).

Còn dám bảo cậu bị ông Thiên trừng phạt, bảo cậu làm điều xấu, bảo cậu chính là người xấu mà không xem lại bản thân mình. Khiến Jungkook vô cùng tức giận, theo hướng ủy khuất, đau buồn.

"Anh nói tôi là người xấu, vậy anh đã nhìn lại anh như thế nào chưa?" - Cậu mím môi, đem ánh mắt không rõ ràng nhìn Taehyung: "Tôi đã nghe Jessi nói cả rồi, anh đã gặp được Nayeon cả tháng nay, lại còn nói chuyện thân thiết, cả hai người một tiếng cũng không nói cho tôi nghe, cứ xem tôi là thằng ngốc đến chừng nào hả?!"

Đột nhiên, bật khóc như đùa.

Đôi mắt của cậu nheo lại, thông thường cũng không hẳn là nhỏ, giờ muốn khóc, lập tức tuôn trào ra bên ngoài rất nhiều nước mắt, mang theo tức giận và tổn thương, rất nhiều và rất nhiều.

Jungkook không ngừng nức nở, đưa tay quệt quệt bừa những dòng nước mắt không ngừng chảy xuống hai bên má cậu, đôi bàn tay có chút bẩn từ cú ngã ban nãy, nên khiến gương mặt cậu thêm lem lốc.

"Hức...giờ anh nhìn xem, tôi, một Jeon Jungkook chưa từng biết khóc là gì...lúc này, lại vì cái gì mà khóc đây hả? Anh giải thích xem? Vì tổn thương, vì Nayeon...hay vì anh đây?"

Taehyung, anh đứng đó nhìn cậu.

"Tôi đúng thật là ngu ngốc mà nhỉ? Nhìn như thế, chắc vui lắm đúng không?" - Cậu khịt mũi nức một tiếng: "Hức, vì Nayeon, tôi đã thay cô ấy vào đêm động phòng, vì gia đình anh, tôi đã đồng ý kết hôn. Vậy mà ngay sau lưng tôi, mấy người lại gặp nhau như thể chẳng có gì xảy ra cả, anh nói vui về, cô ta cũng trả lời hạnh phúc. Còn tôi...tôi ở đó, vì cả hai người, tôi làm tất cả để nhận được cái gì đây? Phán bội? Hay tổn thương? Nó có tốt đẹp không hả?!"

Vì những tiếng nức, giọng cậu càng khiến không khí xung quanh như trùng xuống nặng nề. Cố gắng để lời nói không bị đứt quãng **Nam tử hán, có gì lại phải khóc chứ? *Cố gắng nén những giọt nước mắt *Nam tử hán mà khóc thì còn ra thể thống gì nữa?**

Nhưng mà khó thật, Jungkook không hiểu sao chỉ có cái chuyện khóc lóc lúc này cậu cũng không thể nhanh kết thúc nó. Nhớ trước kia đi té trầy rất đau, đến mức ứa cả nước mắt, nhưng chưa kịp lăn xuống má đã bị cậu ngăn không cho ra.

Vậy mà bây giờ, có căn môi bật cả máu cũng không dừng lại cái việc khóc lóc này. Thật sự quá yếu đuối, ngay trước mặt của Taehyung, (*BTS 3rd Muster lúc đó khi Vếu nói về người bà đã mất của mình Cúc nó đứng kể bên cũng không kìm được lòng mà khóc theo ick nó π_π*). Jeon Jungkook càng không thể yếu đuối, như thế sẽ bị xem thường mất.

"Kim Taehyung, sao anh không trả lời tôi đi?! Sao anh không nói xem, bản thân tôi đang bị cái gì đây hả?!"

Trùng mắt nhìn anh, Jungkook dùng tay vung thật mạnh đánh vào ngực Taehyung, cả bả vai anh cũng bị cậu đánh, rồi đến cả bụng, chân cũng bị cậu đá, xem như là tất cả.

Nhưng mà thấy anh vẫn trơ ra đó, nói không nói, cứ im lặng đến đáng ghét. Cậu đánh anh như vậy, có mạnh hay không, nhưng đủ biết chẳng hề hứng gì với Taehyung cả, xem ra mà nói, anh ta làm sao có thể cảm nhận được nỗi đau của cậu khi ngay cả bản thân không có chút cảm giác gì chứ?

Đến lúc kiệt sức đi, Jungkook chỉ biết đặt tay mình lên người Taehyung để lấy điểm tựa, hơi thở dồn dập, quên cả việc mình đang khóc mà dùng luôn hẳn, hai má bên chỉ thấy man mát do gió cuốn vào.

"Thôi bỏ đi" - Jungkook lại khịt mũi, ngược mặt lên nhìn Taehyung cười: "Còn bao nhiêu tháng nữa? Ba tháng hơn đúng không? Vậy thì trong ba tháng đó tôi sẽ ngoan ngoãn làm vợ anh thật tốt, cho nên hãy cứ xem ngày hôm nay chưa từng xảy ra đi, còn nếu xóa không được, hãy nghĩ do tôi say quá, mặc dù chẳng có tí men rượu nào nhỉ?"

Há miệng cười khẩy, Jungkook tự cảm thấy bản thân mình thật đáng thương. Song rời tay khỏi người Taehyung, cậu thở dài xoay lưng muốn bỏ đi.

Nhưng chỉ vừa xoay lưng đi được vài bước, Taehyung từ đâu chỉ cuối im lặng, cuối cùng cũng lên tiếng: "Em đứng yên đó" - Thanh âm bình tĩnh, nghe mà phát chán...

Jungkook tính xoay người lại, nhưng chưa kịp đã bị Taehyung ngắt ngang hành động: "Em cũng đừng xoay lại, chỉ đứng yên đó thôi, đừng xoay"

Cậu nghe theo, dù gì cũng vừa mới nói với Taehyung sẽ ngoan ngoãn làm người vợ tốt, lúc này đây thể hiện cũng không có gì sai, vợ tốt thì đương nhiên phải nghe lời chồng.

Jungkook đứng yên theo lời anh nói, không xoay cũng không nhúc nhích gì. Taehyung cảm thấy hài lòng, nheo mày nhìn khoảng cách giữa anh và cậu, song cười nhạt.

*Em lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng ở phía trước, nói ngu ngốc phải ở chỗ không bao giờ nhìn lại phía sau xem xem đã bỏ lỡ qua cái gì.

Thật ầu trĩ.*

"Jungkook, em có ghen không?"

Nghe thật chói tai, Jungkook khoanh tay bắt cần đâm đâm nhìn về phía trước cười khinh: "Anh đang ăn nói cái gì vậy? Ai ghen? Tại sao tôi phải ghen?"

Taehyung kiên nhẫn hỏi lại lần hai: "Trả lời đi, em có ghen hay không khi anh ở cạnh Nayeon?"

Jungkook tắc lưỡi, rất muốn xoay người lại chửi rủa vào mặt người kia, vậy mà sau khi trong đầu định hình lại một chút, suy nghĩ thấu đáo hơn một chút, bỗng chợt ngộ nhận ra thứ gì đó.

Ghen...đây có phải là thứ mà Yoongi cổ nói cho cậu biết khi ở công ty? Đó có phải chính xác là thứ mà khiến cậu rối rắm, đã khiến cậu không biết chuyện gì đang xảy ra với bản thân mình hay không?"

À, hóa ra là ghen sao?

Thật nực cười Jeon Jungkook này đang ghen với người mà mình từng yêu, lại còn đối phương khiến cậu phát ghen chính là Kim Taehyung - một nam nhân - thứ mà cậu tưởng rằng cậu và nó chỉ đi con đường song song.

Nay chúng đã chạm nhau, bởi vì Taehyung.

"Jungkook, nếu như em không trả lời, anh sẽ hỏi tiếp. Tình cảm, em có một chút tình cảm với anh không?"

Có.

"Em có thích anh không?"

Rất nhiều.

"Em có yêu anh...không?"

Đến cả mức độ đó luôn rồi. Say thật rồi. Bệnh chết mất!

Jungkook bấm chặt ngón tay mình, cúi gằm mặt xuống nhìn mặt đất như muốn né tránh, nhưng cuối cùng cũng không thể biện hộ thêm bất cứ thứ gì cho bản thân mình nữa.

Khi nào nhỉ? Có lẽ là từ ngày ở bệnh viện thì phải...à không, trước đó, lúc bị nhốt chung phòng với Taehyung mới phải. Cậu đã phát điên vì anh, vì không biết được rốt cuộc trước giờ tìm mình đập mạnh vì cái gì. Đến khi biết được người đó là anh, lại cảm thấy không đúng, liền muốn chối bỏ.

Cho nên bây giờ, càng không thể lừa dối thêm nữa. Cậu đã thật sự rơi vào đôi mắt của người đó, lạc trong nó và sợ rằng bản thân sẽ không thoát nổi. Bởi vậy mới biện hộ, tự thuyết phục.

Nhưng cũng vô vọng thôi, hiện tại đứng trước anh, cậu bắt đầu không thể kiểm soát được trái tim mình. Tồn thương vì anh, thẫn thẫn vì anh, muốn tiến đến với anh nhiều hơn.

Thế mà lại sợ, đương nhiên cậu và anh trước giờ là thẳng nam, lúc này lỡ mang tình cảm dành cho anh, vĩnh viễn cũng không dám nghĩ sẽ có đến cái gọi là

sự đáp trả của Taehyung.

Cái đó hoang tưởng lắm.

"Kim Taehyung...nếu câu trả lời của tôi làm anh thất vọng thì sao?"

Rõ ràng trong bản hợp đồng đã có điều kiện, đôi bên không được phép nảy sinh tình cảm với nhau. Cậu cứ tự phụ rằng mình sẽ không bao giờ đi yêu con trai, cho nên cái điều kiện đó còn bị cậu phớt lờ, cho qua.

Bây giờ thì chính nó là đòn tâm lý đau đớn nhất mà cậu nhận được.

Vì đang xoay lưng lại với anh, nên cậu cũng không biết về mặt Taehyung thế nào, chỉ có thể nghe giọng anh mà thoáng đoán cảm nhận, song thanh âm của anh chẳng bao giờ rõ rệt, khiến cậu rơi vào mộng lung.

Taehyung nhẹ nhàng trả lời: "Vậy thì câu trả lời của em là gì?"

Ngập ngừng một chút, Jungkook quyết định lấy hết cả can đảm lần này mà xả hết ra, giấu mãi trong lòng cái tình cảm trái với qui tắc xã hội này cũng làm cậu bức rức.

Cuối cùng ưỡn thẳng ngực, Jungkook giọng như nghẹn lại như cố gắng cho chúng thoát ra thật trôi chảy: "Kim Taehyung, anh nghe cho kỹ, tôi sẽ không nói đến lần thứ hai đâu"

"Đang nghe"

Jungkook gật đầu, cao mặt đồng dục: "Kim Taehyung...em yêu anh!"

Giữ câu nói này trong lòng, Jungkook cảm thấy nó còn nặng nề hơn cả việc vác thế giới to lớn trên lưng. Nhưng mà cuối cùng cũng nói được rồi, Taehyung đã nghe thấy nó, giờ thì trong lòng thật nhẹ nhõm.

Cậu lo sợ nhắm tịt đôi mắt lại, cơ thể hoàn toàn ngưng động trước anh, ngay cả nhịp thở cũng nín hẵn, tựa hồ khung cảnh xung quanh tan biến đi hết, một vùng đen tối chỉ chứa mình cậu và Taehyung.

"Còn gì nữa không?"

Đến khi Taehyung lên tiếng, khiến cả thế giới riêng này rung động một chút. Jungkook suy ngẫm lại rốt cuộc không biết anh đang nói gì, liền nhớ ra gì đó, mới ập a ập ứng trả lời.

"Có..." - Jungkook nhẹ nhàng hít thở đều đều: "Em đã ghen...em đã rất không thích khi nghe chuyện anh cùng Nayeon gặp nhau trong suốt thời gian qua, em đã rất chán ghét khi anh dễ dàng Nayeon và hỏi han cô ấy..."

"Và..."

"Và...?" - Jungkook chớp chớp mắt, vắt nát bộ não để xem còn gì nữa không, cuối cùng cũng không biết là thế nào, chỉ bấm ngón tay lăm lăm **Và...cái gì mới được chứ? Cái gì đây?**

Trong lúc đó, cậu cứ mãi đi theo dòng suy nghĩ phức tạp của mình, không màng để ý đến âm thanh kì lạ phía sau, như tiếng bước chân, chậm rãi lướt trên mặt đường.

Kim Taehyung chỉ cần sai hai bước dài với đôi chân của mình, đã có thể đưa tay với chạm được đến Jungkook.

Cậu hoảng hốt khi có ai đó đặt tay lên vai mình, theo phản xạ mà xoay người lại. Như một thước phim quay chậm đi, ánh mắt cậu mở to đều thu hết cả mọi việc đang và sắp diễn ra trước mắt.

Môi cậu chạm môi Taehyung. Lại là hôn, nụ hôn lần thứ sáu giữa anh và cậu.

Tuy so với năm lần trước. Lần ở đám cưới thì thật nhạt nhẽo, tất cả chỉ muốn làm cho xong chuyện. Lần thứ hai và ba ở buổi lễ nhậm chức, thẳng ra là muốn chọc tức đám con gái dưới kia. Lần thứ tư ở Queer cũng không thể tính, đương nhiên chuyện đó xảy ra là vì cái loại mùi thơm kích thích chết tiệt nào đó, và lần thứ năm ở bệnh viện chỉ là do Taehyung muốn truyền bệnh sang cho cậu mà thôi không có gì đáng nói.

Nhưng với lần này lại khác, cậu rõ ràng là có cảm nhận được một chút gì đó, cảm nhận sự ngọt ngào từ nụ hôn này, cậu không nghĩ nó có vị dễ chịu đến như vậy. Về sau nó lại trở thành vị ưa thích của Jungkook.

Kim Taehyung trước khi cậu xoay người lại, anh đã biết mình cao và Jungkook cũng thấp hơn mình nửa đầu nên cậu sẽ ngược mặt lên nhìn anh, vậy nên người này đã tính toán cuối hơi thấp mình xuống, cuối cùng chìa mặt ra, đúng lúc thì môi tự chạm môi mà thôi.

Sau khi chạm môi nhau, Jungkook giật ngược người lùi về hai bước, đưa tay ôm miệng với sự ngỡ ngàng không tưởng thể hiện qua đôi mắt mở to trung trung nhìn Taehyung.

Hôn... hôn nữa rồi!

Trước khi có đáp án từ Taehyung, Jungkook chỉ thấy xung quanh một mảng màu đen tối, nhưng bây giờ thấy anh nhón miệng cười sau khi vừa mới chạm môi với cậu xong, đột nhiên lúc này chỉ bao quanh toàn một màu tươi sáng.

Như một bức tranh manip hoang tưởng vậy. Rất đẹp, Jungkook hiện tại phi thiên con mẹ nó rồi!

Kim Taehyung vẫn đứng đó, cái tư thế chấp tay sau lưng kinh điển của anh, mang nụ cười đầy ẩn ý đặt lên người cậu, khẽ đưa tay ho khan: "Khụ khụ...Jungkook, với đôi bàn tay nhỏ bé đó của em cũng vô ích thôi, gương mặt hồng choét của em vẫn lộ rõ kia kìa" - Song bật cười một cái.

Jungkook há hốc bỏ tay mình xuống, song lại đưa lên áp vào hai bên má, như không tưởng mình đang đỏ mặt, à không...theo Taehyung nói nó hồng choét mới phải, cứ như mấy đứa con gái vậy!

Có thật không vậy nè trời?!!

Trong lúc xấu hổ tưởng chừng sắp chết đi, thì Jungkook đã phát hiện ra cái còn thú vị hơn, liền chu mỏ lên, chỉ tay về phía mặt Taehyung lớn giọng: "Còn anh nhìn lại bản thân mình kìa, cái khuôn mặt giống khi kia...rõ ràng đỏ như bị ngất véo, còn hơn cả chua nữa...haha!"

Sau đó ôm bụng cười thật sáng khoái xem như trả đũa, lấy lại thanh danh cho mình.

"Cái gì?!" - Taehyung giật mình dùng đôi tay sờ vào mặt mình, anh mím môi: "Jungkook! Em dám bảo anh là khi sao?!"

"Còn không phải khi? Đò mặt khi!"

"Khi?!" - Taehyung bắt lặc: "Được rồi...còn em là đò...đò..."

"Đò? Đò gì hả?" - Jungkook được một trận hả hê, vô cùng sung sướng nhìn Taehyung xấu hổ chịu không được, cái đôi tai kia càng thêm đỏ run hơn nữa.

"Đò thỏ bếu!"

Bỗng bầu không khí một giây sau đó đều trở nên im bất khi Taehyung thốt ra câu nói ngàn vạn lần không nên nói. Thật ra, trước kia quá khứ của Jungkook rất đau khổ với cái nickname này...

Còn tưởng chừng như có quạ bay ngang kêu mấy tiếng với mấy viên phân dẩu chấm kéo theo sau.

Taehyung cũng cảm thấy mình nói sai sai gì đó lắm.

Riêng Jungkook trạng thái 1 giây trước còn cười, vậy mà lập tức ngay sau đó méo mặt, tắt ngấm nụ cười, chỉ để lại một cú phẫn nộ dành cho Taehyung.

Cậu lập tức dùng hết công lực của mình mà đá thẳng vào cái chân dài của Taehyung...khiến chúng thậm chí có chút cong hơn một chút xiu nào đó vì cú đá Ronaldo của cậu.

Lúc đó Taehyung chỉ biết ôm chân nhảy cò một chân bên kia, miệng không ngừng la oai oái, lại mắng rủa nghe câu được câu không. Còn Jungkook đã sớm tức giận mà xoay lưng đi.

Nhưng vẫn lại là được mấy bước, liền phải dừng lại.

"Haha! Thỏ bếu! Haha!"

Vì câu nói trên.

"..."

Cả thế giới bất chợt chìm trong im lặng, cả lá cây cũng chỉ biết bay bay thật khe khẽ không dám gây ra tiếng động vì căn bản lúc này nhìn Jungkook mà nói, quá đáng sợ.

"Đò mặt khi! Anh còn dám cười được hay sao?!" - Jungkook trực tiếp xoay người, tả đột hữu xông vào Taehyung đánh thêm mấy phát.

Đến mức Taehyung ngã khụy xuống đất, vội vàng đưa tay chới bỏ, vì bị cậu chơi đòn liên hoàn mà không thể mở được chữ nào, cuối cùng cũng thốt được: "Không...không phải anh mà!"

Tay liên tục xoa, nhưng Jungkook vẫn không tin: "Vậy thì là ai? Anh nghĩ ở đây mỗi tôi và anh còn ai nữa hả? Ma sao?"

"Không có..." - Taehyung bị trọng thương nghiêm trọng, chỉ biết ôm bụng rên rĩ: "Thề là không phải anh mà..."

"..."

Một lần nữa lại chìm vào thế giới không có âm thanh. Jungkook cũng cảm thấy nghi nghi, mới đồng tai lên xem ngoài cậu và Taehyung ra còn ai nữa

không.

Cuối cùng từ sâu trong bụi rậm, Yoongi hung tợn leo lên đầu cổ Jimin mà ra sức ngất chéo tai cậu, khiến tai Jimin đỏ tấy lên, cậu khổ sở la đau cũng không được Yoongi tha cho.

"Đồ ngu đần! Tại sao lại hét lên hả? Chúng nó nghe rồi thấy chưa?!"

"Anh mới là đồ đần đấy! Trước đó nếu chịu im lặng tiếp thì có sao, bây giờ mới chính thức bị bại lộ đây này! Vì anh không đấy!"

Jungkook tròn xoe mắt nhìn hai con người đang diễn trò hề kia, ăn nói cái gì mà bại bại lộ lộ, làm cậu dần hiểu ra được nguyên nhân. Hóa ra hai người đó từ đầu chỉ cuối đã nấp trong bụi rậm mò chuyện người ta.

Yoongi ở trên người Jimin, cũng chẳng hiểu sao nhưng Jimin lại rất cẩn thận đưa tay ra sau giữ chặt lấy Jimin như thể sợ rằng người kia có thể ngã, mặc cho anh ta có làm đau mình, cậu vẫn cố gắng không để Yoongi chịu thiệt.

Lo lắng như vậy đấy...thế mà thằng cha Yoongi vẫn không chịu buông tha cho thằng nhỏ!

Jungkook đứng đờ đẫn, đi lên túm tóc Yoongi kéo lên xuống lắc lư, khiến cả Jimin suýt thì té.

Taehyung theo dõi một hồi cảm thấy chuyện đang đi đến chiều hướng xấu, mới oai phong đứng lên làm anh hùng ngăn cản nữ nhân đang đánh nhau. Vậy mà kết cục dành cho anh chính là Yoongi cũng rất tức giận vì anh đã hôn Jungkook, Yoongi lập tức chồm tay đến phía Taehyung cũng chơi trò túm tóc, giật còn mạnh hơn cả Jungkook.

Đầu đó ở khu công viên giải trí Everland cùng với âm thanh vui nhộn và không khí sôi nổi thì sâu trong nhà vệ sinh công cộng, à nhầm, cạnh nhà vệ sinh công cộng lại yên tĩnh hơn, mang lại cảm giác thanh bình và thoải mái.

Khung cảnh thiên nhiên với làn gió mát, lãng mạn như thế, rất thích hợp để hẹn hò hay một cuộc tâm sự riêng, hoặc không nghĩ ngợi sau những cuộc vui chơi mệt mỏi.

Vậy mà...nó lại trở thành nơi chiến trường khốc liệt của ba thằng điên!

Trong đó, chiến binh Park Jimin là kẻ chịu đau khổ thiệt thòi nhiều nhất khi phải đỡ vạ vua Yoongi trên lưng mình, ra sức chống chọi với hai quân giặc Taehyung và Jungkook đang công kích từ phía.

Bên trên vua Yoongi cũng giúp đỡ một tay, nhưng nó lại trở thành gánh nặng của Jimin khi anh ta cứ đưa đẩy không chịu ngồi yên.

Cảnh tượng thật...sốc văn hóa giữa nơi này.

Một dưới công một trên, một bên ra sức túm đầu một trên trả đũa cho một dưới, còn một trên lại đi túm đầu chồng một bên để hành hạ vì dám hôn một bên.

Tóm lại ai đọc lần một nhớ đọc lần hai, đọc lần hai chưa hiểu thì đến lần ba cho thấm, còn cứ không hiểu thì lướt nó đi, đừng để xâm nhập hại bộ não của bạn..

Cuộc chiến vẫn sẽ không có đi đến hồi kết.

• Nói gì thì nói dù là SuMin nhưng thấy chương này Meow có vẻ như là Thể nô công và ông đường ngạo kiều thụ àhihi ____.

• Chỉ có chương này là vậy thôi~ chứ vẫn theo chủ nghĩa Suga công Jimin thụ nha mấy nàng~ đừng lật thuyền nhá..

Bạn đang đọc truyện *Cô dâu Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Có Hàng Xóm Mới

Cũng được vài ngày kể từ khi ở Everland về. Mọi hoạt động đều diễn ra như thường lệ Jungkook sáng đi học, Taehyung sáng đi làm, thi thoảng anh đưa cậu đi, thi thoảng anh bận mà nhờ tài xế.

Thay đổi duy nhất chỉ có ở đây là bầu không khí. Trước Everland thì lúc nào cũng âm ỉ, màu sắc lờ mờ, không lên cũng không xuống. Sau Everland, đột nhiên một màu hồng kéo cao chói lọi, ngập tràn cả căn nhà.

Tất cả người giúp việc, ông quản gia, rồi đến chú tài xế đều chụm đầu vào nhau, đem gương mặt đáng suy ngẫm ra nhìn cặp vợ chồng son nọ. Vài ngày nay, đi đến đâu dính đến đó, không rời nửa bước, ăn nói dịu dàng, người tung người hứng, hay cười và va chạm thân mật với nhau hơn.

Mấy cô giúp việc miệng đàn bà, bàn ra tán vào là chuyện đương nhiên, dạo gần đây có chuyện để tám thì vui khôn siết. Chỉ có ông quản gia tuổi già, nhìn thấy chúng nó thân nhau hơn thì có chút vui, riêng chú tài xế - người duy nhất biết đến bản hợp đồng - nhất thời rùng mình.

Như buổi trưa ngày hôm nay là một điển hình. Kim Taehyung cư nhiên tan sở sớm hơn mọi hôm, Jungkook cũng vậy. Cả hai đi trên con xe sang về nhà, tuy mặt mày lạnh tanh, nhưng tay ai tay kia vẫn nắm rất chặt.

Đi vào trong nhà, Jungkook mệt mỏi ngã lưng xuống ghế sofa, giày còn chưa kịp tháo, đã rút điện thoại từ trong túi ra nhắn tin cho Hoseok. Kì thực tên này cũng tốt, ngoài tính nói nhiều ra thì tất cả đều khiến Jungkook thoải mái khi ở cùng, thuộc tuýp người ấm áp, chăm lo cho người khác.

Nội dung tin nhắn cũng không có gì đặc biệt, Hoseok sốt sắng khi vừa thăng cấp thành Lieutenant General, một loại cấp bậc khá cao, chí ít là cao hơn Colonel của cậu. Hoseok rất điều luyện trong trò Sudden Attack, cậu tình cờ tìm thấy điểm chung này khi trò chuyện với Hoseok, song nếu lập team với tên này mà nói, có thể bất khả chiến bại cũng nên.

Jungkook cứ hí hoáy nhắn tin, không biết giày mình đã được Taehyung tháo ra từ khi nào, chỉ biết khi mất cậu rời khỏi điện thoại, đã thấy Taehyung cau có khoanh tay đối diện.

"Sau này nhớ tháo giày rồi mới đi vào nhà, nghe chưa?"

Trên chân còn mang đôi vớ trắng, Jungkook khó chịu với "bà mẹ già" Taehyung kia, liền đưa chân chỉ về mặt Taehyung chu mỏ: "Vậy thì sau này anh làm nô tì cho em, cứ tháo giày ra cho em là được, chứ để nào em nhớ mấy thứ đó, thật tình không vô"

Song nghe răng cười cười, mặc cho Taehyung đã sớm muốn phi dép vào cậu, Jungkook bật dậy đứng trên sofa, thật ra, cậu đứng như vậy vì có thể cái chiều cao của cậu với được đến cổ Taehyung.

Quần tay vòng qua cổ anh, Jungkook mỉm cười: "Anh xã! Anh xã đáp ứng em một thứ được không?"

Taehyung lập tức tối mặt, hắc tuyến trên trán kéo dài: "Anh xã?" - Đưa tay ho khan: "Vài giây trước còn bảo anh làm nô tì cho em, vài giây sau đã bá cổ thân thiết người ta gọi là anh xã. Nay Jungkook, em thuộc kiểu người như thế sao?"

Jungkook không quan tâm, cứ giả vờ làm nũng, đem mắt cún long lanh ra nhìn: "Anh xã...anh xã, nói đi, đáp ứng một thứ cho em đi"

Bất đắc dĩ, Taehyung nheo mày: "Thứ gì?" - Liếc mắt nhìn Jungkook một cái.

Cậu nghe vậy vui mừng, liền phấn khởi thỉnh cầu: "Thẻ game! Anh xã cho Kookie thật nhiều tiền đi mua thẻ game nạp xu đi! Kookie cần mua súng mới!"

Lần này, màu sắc gương mặt Taehyung còn hơn cả đen, nhọ nồi sánh không bằng, chỉ vì thái độ trẻ con kia của Jungkook.

"Này, em rõ đã 20 tuổi, cư xử cho đúng một chút đi"

Con người rõ nhàm chán.

Jungkook nhăn mặt, bữu môi ra tỏ vẻ: "Anh làm như 20 tuổi thì không được chơi game? Nói cho anh nghe, tiền bối của em năm nay tròn 37 vừa lấy vợ mà vẫn hăng hái chơi đấy nhé!"

"Vậy thì sau này em muốn 37 tuổi mà vẫn chơi cái trò ấu trĩ đó? Tuy không biết vợ của tiền bối của em ra sao, nhưng đổi lại anh thật tình chịu không được, làm vợ anh thì ba cái trò ấu trĩ đấy phải vứt hết!" (*oh really? O_o*).

Xem kia, rốt cuộc cậu đang trò chuyện với chồng, hay đang trò chuyện với bà mẹ già đây? Mà tính ra, mẹ cậu còn không quá đáng đến như vậy, con trai tuổi còn chưa tốt nghiệp cấp 3, có là đại học thì vẫn cấp sách đi đấy thôi, nghiện chơi game là một thứ hiển nhiên trên đời này, chỉ có Kim Taehyung từ dưới đất chui lên, sống chẳng giống người gì cả.

Hất mạnh người Taehyung ra, Jungkook phụng phịu ngồi phịch xuống ghế, cả người ngửa ngáy cứ làm mấy trò loăng quăng, trong miệng lầm bầm: "hừ, không thèm tiền anh, tôi tự đi về xin thằng Jimin. Mà hết 5 tháng thì hết vợ chồng, sợ gì anh không cho tôi chơi chứ"

Nhưng đáng tiếc ở đây, tất cả lời lầm bầm đó đã một cách hoàn hảo nào đó mà đi lọt vào tai Taehyung, hoặc không giọng Jungkook quá to, hoặc không cậu cố tình nói to để cho ai kia nghe thấy.

Thay vì Taehyung nghe thấy sẽ thương cảm cho cậu tiền mua thẻ game, ngược lại anh ta vô cùng tức giận, đem ánh mắt trách móc ra nhìn cậu, quát to: "Em nói cái gì mà 5 tháng?! Dép bỏ cái đó sang một bên đi!"

"Chuyện...gì...gì vậy?" - Jungkook ngu ngơ nhìn anh, nửa chữ cũng không hiểu được hàm ý của Taehyung là thế nào, chỉ đăm đăm nhìn Taehyung bỏ đi vào bếp: "Anh ta có tiền sử bệnh tâm thần hả?" (*đúng đấy con ạ giờ con mới hiểu ra thì đã wá muộn zoi~*)

Lắc cái đầu qua trái, lắc cái nữa qua phải, Jungkook vắt nát óc nghĩ cũng không ra, liền chán nản bỏ sang một bên như lời Taehyung nói ban nãy. Cậu hít một hơi, tung tăng hai chân chạy vào bếp, luôn miệng gọi vang nhà: "Anh xã...anh xã giận hả? Jungkook nấu cơm anh xã ăn nhé?"

Cô giúp việc thứ nhất tóc ngắn đang lau tay vịn cầu thang, đem cả hai đôi mắt trở ra nhìn, cô giúp việc thứ hai tóc buộc đang mang đồ vừa phơi khô đi vào, nghe xong cũng thiếu chút bật ngửa ra té.

Ngoài ra có bác quản gia thì chậm rãi đọc báo gần đó, đôi mắt nheo lại ý cười, và lại chỉ có chú tài xế ngồi đối diện bác quản gia, mặt mày đỏ mồ hôi, đưa tay vuốt vuốt yết hầu, trong lòng thầm nghĩ không biết có nên đi về báo cáo cho ông bà chủ biết tin hay không...

"Thôi đi, tránh cái mông đi nơi khác" - Taehyung đem áo vest ngoài cời ra, từ tốn xắn tay áo somi trắng lên: "Em mà có nấu ăn, chỉ tổ làm cho anh tốn thêm mớ tiền sửa sang lại cái bếp. Còn nhớ chứ hả?"

Jungkook chưa kịp cảm nôi cảm cháo đã bị Taehyung đẩy ra, cậu ngậy người, sau khi nghe Taehyung nói vậy, cậu càng thêm ngậy người, bản thân dần dần trôi ngược trở về ngày hôm đó, ngày mà Jeon Jungkook này một thân nhỏ con đại phá gian bếp biệt thự của Kim Taehyung.

Phải, chính là như vậy.

Người ta đường đường là vua một nước - Nguyễn Huệ, lên ngôi lấy hiệu Quang Trung. Một con người hành động mạnh mẽ, quyết đoán cùng trí tuệ sáng suốt và nhạy bén, có tài dụng binh như thần, ý chí quyết thắng, tầm nhìn xa trông rộng. Dưới sự lãnh đạo của ông, một tay điều binh đại phá quân Thanh. Lập công cho nước nhà, mang về bao nhiêu thắng lợi và niềm tự hào, một tấm gương vô cùng sáng.

Cho đến thế kỉ 21 này, ở tại Hàn Quốc cũng có một mống, sinh viên năm 2 tên Jeon Jungkook, lấy hiệu Jeon bầu. Một con người ngoài cái xác ra thì tất cả đều vô dụng như nhau, tài lạnh là nhất, ở nhà có người giúp việc lại không muốn, tự muốn đi nấu cho mình bữa tối ngon miệng.

Song kết quả cho thấy, Kim Taehyung đã phải tiêu tốn "khá" là nhiều tiền cho việc sửa sang lại một phần hai gian bếp của mình đã được vị sinh viên năm 2 Jungkook đại phá chỉ vì muốn...chiến một cái trứng ốp la.

Mà nếu như cái trứng ốp la đó thật hoàn hảo, đẹp nguyên vẹn thì Taehyung cũng không mấy làm tiếc. Đằng này nó vừa đen vừa khét, nghe toàn mùi khói bốc lên, lần đầu tiên thấy món...trứng xông khói cộp mác Jeon Jungkook - chẳng khác gì đồng phân chó.

Nói vậy có hơi quá đáng, nhưng Taehyung đã xác nhận, nó là phân chó!

Cuối cùng cầm đĩa "trứng chiên" hay "trứng xông khói" gì đó lên, hình dạng méo mó, teo lại như phân chó mà bị táo bón. Taehyung phải nói trong 23 năm qua, chưa có kẻ nào mang khả năng khiến anh khô sở đến vậy, đúng năm nay gặp được một kẻ, bề ngoài tầm thường, nhưng bên trong không phải dạng vừa, đích thực là tổ tông của anh.

Đã muốn đi vứt cái thứ ngay cả khoa học chứng minh không phải thức ăn kia, vậy mà tổ tông của anh lại muốn giữ lại xem như thành quả đầu tiên, nhất định phải nếm qua. Taehyung thật tâm cũng lo lắng cậu ăn vào sẽ lăn đùng ra chết, nên mới thay cậu cho hoa cỏ nó ăn, liền đi ra sau vườn nói: "Mang làm phân bón cho cây, thành quả đầu tiên của em, như vậy cũng coi đã tự hào rồi nhỉ?"

Nhưng mà có mang đi làm phân bón, Taehyung cũng run tay, vì bao nhiêu cây hoa hàng ngoại nhập về của anh rất đắt tiền và quý hiếm, hấp thụ thành quả của Jungkook chỉ sợ chúng héo hơn rồi chết thôi...

Kết thúc hồi tưởng, Jungkook trở về thực tại, khịt mũi mấy cái quay sang nhìn Taehyung: "Anh xã...cái món trứng kia, anh còn chưa thử, em còn chưa nếm, làm sao biết nó tệ chứ?"

Taehyung vừa mang tạp dề vào, nghe cậu hỏi liền đáp: "Không cần thử hay nếm, nhìn bề ngoài của nó đã chứng minh bản chất bên trong rồi. Cũng giống như vị nào đó đã làm ra nó đấy"

"Vậy là ý anh nói..." - Jungkook mím môi: "Ngoài trong gì của em, đều như một cục phân chó, không hơn không kém?"

"Hiểu nhanh rồi đấy, dạo này não em hoạt động tốt nhỉ?"

Jungkook hắc tuyến, hận không thể vơ lấy cây dao sắc bén nào đó rồi ghim vào đầu Taehyung luôn. Đành phải lùi thủi đi ra bàn ăn ngồi, cậu tựa cằm mình lên cánh tay, lặng nhìn Taehyung cao to phía kia đeo tạp dề màu cam đứng đưa nấu ăn.

Cái tạp dề màu cam đó...ngoài màu cam ra, thì có hình một con gấu Rilakkuma nữa.* *Giờ nói xem, ai ấu trĩ hả?**

"Sao anh không để cô giúp việc nấu đi?"

Taehyung chăm chú nấu ăn: "Hôm nay đặc biệt anh sẽ nấu cho em ăn, để cho em thấy mình có người chồng tài giỏi thế nào"

"Đang tự luyện đó hả?"

"Tùy em nghĩ"

"Xì"

"..."

Kết thúc cuộc đối thoại chẳng đâu vào đâu, đâm xỏ nhau là nhiều. Jungkook tiếp tục nằm dài trên bàn nhìn Taehyung, nhìn anh đặc biệt nấu cho cậu ăn, sự im lặng tiếp tục kéo dài được 4 phút là hết mức.

"Anh xã..." - Giọng Jungkook nghe như ngái ngủ.

"Sao?"

"Em hát cho anh nghe nhé?"

Tìm Taehyung khẽ giật thót: "Anh lo cho em, sợ em lên báo với tin "Vợ sát hại chồng bằng giọng ca sư phụ Chain", như thế sau này chẳng ai chịu cưới em đâu"

"Không đâu, em thật sự hát hay, lần trước hát chỉ là muốn hại anh thật"

Taehyung nhướn mày: "Vậy lần này có hại anh không?"

"Không, em hát nhé?"

"..."

"Im lặng xem như đồng ý đó"

"..."

Vậy là cho phép rồi. Jungkook tủm tỉm cười, ngồi thẳng người dậy chuẩn bị tư thế như một ca sĩ chuyên nghiệp, chỉnh giọng lại một chút, cậu bắt đầu với thanh âm gió nhẹ nhàng.

[Trans lời từ bài Purpose của Justin Bieber nhá~ bài này bọn Cúc nhà ta cũng đã từng cover lại đầy chuẩn fanboy của Justin ^^).

" You give me purpose everyday (anh cho em lẽ sống mỗi ngày)..

You give me purpose in every way (là lí do em tồn tại chốn trần gian)..

Oh, you are my everything

(là cả thế giới của em)

..." Oh, you are..."

Đột nhiên đến câu tiếp theo, giọng Jungkook chợt ngừng lại, âm điệu vẫn còn vương trong không khí trôi dạt.

"Sao lại dừng?" - Taehyung bất an quay người lại, nhìn Jungkook ngây ra như phỗng.

Cậu lắc đầu, cười tươi: "Không có...em quên lời mất rồi, chỉ thế thôi. Hay không? Giọng em hay mà phải không?"

Taehyung bật cười, nửa đùa nửa thật: "Cũng tạm, chịu khó nghe thì hay"

"Hừ" - Lại xụ mắt xuống như bánh bao chiều, Jungkook thờ dài.

Nói quên lời thì nói thế thôi, chứ đây là bài tú cậu thích, quên làm sao cho được. Chẳng qua vu vơ muốn hát nó cho anh nghe, nhưng tình cờ nhận ra ý nghĩa bài hát giống với tất cả những thứ cậu giấu trong nội tâm của mình, đang rất muốn bày tỏ với Taehyung, nhưng lại sợ, cho nên bài hát đó, tốt nhất không nên hát nốt.

Mãi tưởng chừng như ngủ gật đi, Jungkook đã được đánh thức bởi mùi thức ăn thơm lừng. Cậu vội ngồi dậy dụi đôi mắt nặng trĩu, phản kích nhìn mấy đĩa thức ăn đầy đủ màu sắc, bụng lập tức kêu gọi cơn đói.

"Đây là anh nấu hết đó sao? Tuyệt thật!"

Cậu không ngừng tám tặc khen ngợi, đem cầm đôi đũa lên, nhào vào ăn ngay miếng thịt to nhất đầu tiên.

Xem ra, hồi mới về nhà chồng còn e ngại xấu hổ này nọ đủ điều. Sau khi tỏ tình xong, còn xem Taehyung không bằng nô tì, cư xử thoải mái, muốn ăn là ăn, dòm ngó trên dưới làm gì cho phiền.

"Woa! Ngon lắm nha, anh học nấu ăn ở đâu vậy? Em nhất định phải đi một khóa!"

Taehyung tự tin: "Không có đi học, tự mò"

Nghe mà khó tin, nấu ăn ngon như vậy, tuổi còn trẻ, nhưng đã nấu ăn ngon như thế này, sau này có rèn luyện thêm một chút, lấy tiền mở nhà hàng, kèm

theo gương mặt đẹp trai, trở thành đầu bếp nổi tiếng luôn không chùng.

Jungkook lờm: "Xạo sự riết quen, thôi tự luyện bản thân mình, lo ăn đi, được dịp người ta hỏi lần tới" - Nói xong, gấp thêm mấy miếng thịt nữa cho vào miệng nhai chóp chép.

Taehyung lại cười khở, không có lời để nói với thằng nhóc đối diện, anh tiếp tục ăn.

Kì thực tài nấu ăn của anh không phải nói dối, anh chưa từng học qua khóa học nào, chỉ toàn mày mò ở trong sách và trên mạng là chính, xem mấy thực đơn và cách nấu, rồi đi mua nguyên liệu về tự thực hành thế thôi.

Cũng được gần 10 năm kể từ khi anh tự nấu ăn, hồi trước sống bên Mỹ, chỉ toàn ở trong kí túc xá không về nhà nữa bước, căn bản cũng không có gia đình bên đây, nên phần lớn thức ăn đều do anh nấu.

Trước giờ anh sống cũng không có chuyện thuê người giúp việc trong này, tuy nhà giàu nhưng sống một mình ở Mỹ đã lâu, anh cũng không có dựa dẫm vào ai. Về đây cũng vậy, mấy bữa đầu anh tự nấu, sau khi cưới Jungkook thì bắt đầu thuê giúp việc theo như bản hợp đồng để chăm lo cho cậu. Thế thôi.

Đang ăn, đột nhiên chuông cửa vang lên...

Không để giúp việc ra xem, Taehyung theo thói quen ở một mình đã đứng dậy ngay, nhưng phần lớn cũng do ở Hàn Quốc anh không có ai làm bạn, nên người đến tìm đương nhiên phải là người quen, một là phụ mẫu, hai là kẻ khó ưa – Min Yoongi.

Jungkook ngậm đôi đũa không hiểu chuyện, cũng lật đật chạy theo sau anh.

"A! Kim Taehyung...mở...mở cổng cho anh vào!"

*Phải chi là phụ mẫu thì hay biết mấy...tại sao lại là kẻ khó ưa – Min Yoongi chứ! *

Trong lúc đang lưỡng lự không biết nên mở cổng hay không, vì nhìn thấy cái bản mặt khó ưa của Yoongi lấp lo sau song sắt chiếc cổng là muốn tăng xông rồi, hống hồ mời tên kia vào, anh hấn lên máu mà chết. Vậy mà Jungkook tài lanh phía sau đã tiến lên trước, hăng hái chào đón kẻ khó ưa.

"Anh Yoongi, vì sao anh...khoan đã" – Jungkook nửa giây trước còn vui vẻ, nửa giây sau sau khi thấy vật thể thấp bé thứ hai ngoài Yoongi, cậu ngạc nhiên: "Park Jimin, em làm trò gì ở đây? Sao đi cùng với Yoongi?"

"Mời anh vào nhà ăn bánh uống nước, anh kể đầu đuôi cho nghe" – Yoongi mỉm cười tươi sáng. Jungkook cũng dự định cho anh vào, nhưng chưa đến nửa bước, liền bị một tảng thịt lớn chặn lại.

"Đi đâu?" – Taehyung khó chịu khoanh tay, tựa lưng chắn đường Yoongi: "Ai cho anh vào mà tự ý đi vào? Có tin tôi đi báo cảnh sát việc đột nhập nhà người khác bất hợp pháp không?"

Yoongi ủy khuất: "Nhưng Jungkook cho anh vào!"

"Ai là chủ nhà ở đây? Tôi hay em ấy?"

"Nhưng em ấy là vợ cậu!"

"Tôi vẫn là chủ nhà"

"..."

Thấy Yoongi trừng mắt tức giận mà không cãi nổi thêm một lời nào nữa, trong bụng Taehyung vui mừng vô cùng.

"Em cho anh ấy vào, anh cấm?"

Lần này đến phiên Jungkook cao giọng, nhưng đều không phải vì Yoongi mà là vì cảm thấy như bản thân cậu không có quyền lợi trong căn nhà này, chỉ toàn Taehyung quyết định, cậu cũng là vợ mà.

"Nhưng anh là chủ nhà"

"Nhưng tôi là vợ anh. Chẳng nhẽ làm vợ, tôi không có quyền hay sao? Anh muốn thế nào đây? Tôi sẽ kiện anh vì tội không cho vợ có quyền đấy!"

Taehyung suýt chút bắn pháo hoa thì đã bị Jungkook đâm cho một đòn chí mạng, tổn thương sâu sắc. Anh miễn cưỡng tránh sang một bên, hiên ngang không chút phòng ngự cho giật bước vào.

Bây giờ đến lượt Yoongi thâm cười trong bụng.

Taehyung vẫn là cau có, cho đến đặt mông ngồi xuống ghế, bánh nước đều đã được bày ra, mặt chán ghét nhìn Yoongi không rời. Anh cũng không hấn ghét Jimin, nhưng chỉ việc cậu ta đi chung với Yoongi thôi đã khiến cho anh mất hết cả thiện cảm.

"Nói đi, hai người đến đây làm gì?" – Taehyung trầm giọng.

"Anh đến đây để thông báo cho hai em một tin vui rất là đặc biệt" – Yoongi vỗ tay bôm bốp theo kiểu của anh ta, đem mặt cười ngàn ý: "Anh vừa mới chuyển nhà đến đây cho tiện đường công tác a~"

Nghe xong, huyết áp Taehyung tăng giảm thất thường: "Mẹ nó! Anh nói xem cái đó có gì vui hả?" – Taehyung rất ít khi chửi thề, nhưng đặc biệt với Yoongi thì không muốn phép tắc gì cả: "Vui cả dòng họ anh đấy chứ!"

Thiếu chút nhào lên bàn túm cổ Yoongi rồi, may rằng bên cạnh có Jungkook vuốt nhẹ cánh tay làm dịu người đôi chút. Jungkook mỉm cười thay cho chồng mình, nhìn Jinin: "Còn em trai bé bỏng của anh? Em đi theo làm gì?"

"Em á?" – Jinin chỉ vào mặt mình hớn hờ: "Cứ xem em như là khách ở trọ nhà Yoongi đi, haha. Hôm nay qua đây thăm hàng xóm, tiện gửi chút quà cáp a"

Rầm một tiếng, Jungkook đứng phắt dậy đập bàn, giờ lại đến Jungkook bị kích động, tóc tai dựng đứng: "Cái gì? Xin phép mẹ chưa? Mà không đòi nào bà nội cho mày ở ngoài đường"

"Không sao, bà cho phép em mà" – Jinin bình thản đáp.

À, quên mất. Jungkook cười nhạt ôm trán ngồi xuống ngay ngắn, chẳng qua việc này làm cậu nhớ đến hồi cấp hai, có lần cậu xin sang nhà bạn ở lại qua đêm để làm bài tập mô hình, bà nội cự tuyệt đầu tiên, rất kịch liệt, nói rằng bảo cậu đủ điều.

Huống hồ lúc này đây, Jinin nó dọn hẳn sang nhà Yoongi ở. Bà ta không nói một tiếng, mà cũng không trách được, Jinin là cháu ruột bà ta, là cháu độc tôn quý giá, cậu làm sao sánh bằng.

Jinin thấy Jungkook trầm mặc, cậu rõ biết anh mình nghĩ gì, mới vội thêm tiếp câu sau: "Mà cũng nhờ một phần khi nghe người cho em thuê trọ là tổng giám đốc của Big Hit nên mới cho đi suôn sẻ như vậy thôi"

"Uhm" – Jungkook ngược mày cười trừ.

"Thôi thôi, dẹp sang vấn đề đó đi nào" – Yoongi nheo mày xua xua, lấy thứ gì đó dưới tay của Jinin, anh đem đặt ra trước mặt cặp vợ chồng kia: "Đây là bánh gạo thơm ngát ngây, quà cáp đó a"

Một chiếc hộp hình chữ nhật, không quá to, được bao kĩ với chiếc khăn đỏ bên ngoài, nhưng mùi hương thơm ngát ngây như Yoongi nói vẫn thoát ra quyền rũ bao từ người, khó còn bốc, tức đồ nóng vừa mới đây thôi a.

Jungkook rất thích ăn bánh gạo, loại nào cũng thích, nhưng so với gyeongdan thì đặc biệt hơn. Vì chúng tròn tròn nhỏ nhắn dễ thương, ăn vừa khuôn miệng, bên trong còn có rất nhiều nhân, vỏ bọc đầy đủ màu sắc, nếu muốn có thể rắc thêm chocolate hay dừa bào lên nữa.

Cậu com trưa còn chưa chén xong, đã chụp lấy một viên bánh gạo màu hồng, đem nhét chúng vào trong miệng, khiến mặt cậu trở nên tròn tròn giống viên gyeongdan phiên bản khổng lồ vậy. Nhai khá khó khăn, nhưng vị ngon, vừa mềm vừa dai dẻo, Jungkook hạnh phúc vô bờ bến.

Lập tức bị Taehyung vỗ vào trong má, mặt anh khó chịu, đôi mày rậm chau lại, cái môi kia cứ chu lên không bằng trẻ con lên ba: "Này Jungkook, đồ anh nấu em còn chưa ăn xong, lại đi ăn thứ Yoongi tặng, còn xem anh là chồng không hả?"

Suýt chút nghẹn chết, Jungkook nhanh chóng lấy cốc nước uống cho trôi hết viên bánh gạo: "Khụ khụ..." – Cậu vỗ ngực mình: "Chồng à, anh đang tính sát hại vợ mình hả? Ăn có miếng bánh gạo hàng xóm tặng, chẳng lẽ anh cũng không cho? Sao mà trẻ con thế, như vậy gọi là bất lịch sự đấy nghe chưa chồng?"

"Không cho ăn! Em thích, anh sẽ mua cho em, còn ngon hơn vạn lần!" – Taehyung hùng hờ, đem đẩy hết phần bánh gạo đi trở về tay người vừa tặng.

"Thấy kệ anh" – Jungkook cũng chẳng thêm quan tâm đứa con nít lớn xác kia nữa, cậu quay sang nhìn Yoongi và Jinin: "Vây chào mừng mọi người nhé, mà hai người chuyển đến căn nào ở đây?"

Yoongi cười mỉm, chỉ tay ra ngoài phía cửa sổ, nơi thấy rõ căn biệt thự tương tự của Taehyung, như xây theo cùng một bản thiết kế, nhưng cấu trúc có chút khác nhau để tránh nhầm lẫn.

Căn biệt thự màu xanh mướt tựa hồ rất đáng yêu cùng vài khóm hoa dây leo trên mái nhà, Yoongi chấp tay lên bàn nói: "Căn đó đó, đối diện luôn, sau này mở cửa sổ là có thể nhìn thấy nhau a~"

"Oh" – Jungkook cảm thán một tiếng, rồi chợt nhận ra gì đó, mặt mày vui mừng: "Yoongi, phòng em có cửa sổ chính, vậy tức là, sáng dậy chúng ta cùng mở cửa sổ là có thể chào buổi sáng nhau rồi a~"

"Vây hả? Thích quá nhỉ?" – Yoongi cười híp mắt, tạo thành vòng cung đẹp.

Nhưng ngoài hai kẻ vui mừng với chiếc cửa sổ ra, còn có hai kẻ khác trong lòng rất không vừa lòng. Taehyung chịu không được, anh kéo Jungkook về phía mình nghiêng rằng nỡ nộ cười nửa giả nửa thật khiến lạnh cả xương sống: "Phải há, sáng nào tôi cũng lên phòng vợ tôi, mở cửa ra là có thể nhìn thấy

hàng xóm mới của chúng ta rồi " (*khi công ghen ~*)

Jimin không biết có phải là có thần giao cách cảm giữa Taehyung hay không, nhưng tâm trạng cùng ý nghĩ đều như nhau: "Chú Taehyung nói phải, sáng nào, em cũng sẽ ghé phòng anh Yoongi chào buổi sáng anh nha Jungkook" (*khi thụ ghen ~*)

Bốn gương mặt nhìn nhau cười, như những người hàng xóm thân thiện, công dân sinh hoạt tốt, nhưng trong đó chỉ có Jungkook là cười thật sự, còn lại mấy tên kia đều tia nhau sét điện.

Taehyung không thích Yoongi là chuyện đương nhiên. Nhưng ở đây ngay cả Jimin nó lại đi ghen với anh trai mình! Một người anh trai bên cạnh đã có chủ!

Cuộc sống sau này...có phần vất vả lắm đây...

Bạn đang đọc truyện *Cô dâu Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Buổi Hẹn Hò Đầu Tiên

Người gửi – Kim Taehyung: [*Jungkook, hôm nay anh về trễ một chút nên không thể đón em, em về trước thì thay sẵn quần áo, hôm nay anh sẽ đưa cả hai đi ăn tối – xem như buổi hẹn hò đầu tiên của chúng ta*]

Trạng thái – Đã xem

Trạng thái thật: Hồn lìa khỏi xác.

Jeon Jungkook sau khi xem tin nhắn được gửi từ nửa tiếng trước, nửa tiếng sau, vẫn hồn lìa khỏi xác.

"Này em kia! Em có tôn trọng giờ giảng của tôi không hả? Cái kiểu há hốc mồm, trợn mắt nhìn tôi đã 30 phút là thái độ gì đây?"

Lập tức, toàn thể sinh viên trong hội trường đều dồn mắt về tên vừa được thầy vinh hạnh nhắc nhở.

Vì ở đại học, giáo viên hiếm khi để ý đến ai ngoại trừ kẻ đó làm mất trật tự ảnh hưởng đến người khác, còn tình huống của Jeon Jungkook, tuy không gây ồn, tuy không gây ảnh hưởng đến người khác, nhưng được cho là sỉ nhục bậc trưởng bối a!

"Jeon Jungkook, cậu có nghe thầy nói gì không?"

Bất quá, Hoseok quay sang đập vào trán Jungkook một cú rất mạnh, đến mức có thể triệu hồi được linh hồn của Jungkook quay trở về với thể xác. Jung Hoseok, cậu sau này có thể làm thầy đồng!

Jungkook ngậm mồm lại, đưa tay xoa xoa hai bên má mấy cái, từ lúc nhận được tin nhắn cũng đã 30 phút trôi qua, trong 30 phút cứ há hốc mồm như vậy hiển nhiên bị mỏi cơ, phải cần xoa xoa để có thể trở lại bình thường.

Nhưng vẫn không sao giảm được nổi tức giận trong thầy, thầy vẫn cho rằng Jungkook sỉ nhục mình và không hề có chút tôn trọng nào. Cứ thân thiện massage cho cái má của cậu ta, lời nói của thầy xem như Jungkook bỏ lờ qua, thậm chí xin lỗi cũng không có.

Hoseok sớm nhận ra biểu hiện của thầy, lập tức muốn giúp ích gì đó. Vì từ trước đến giờ việc mà Hoseok làm cho Jungkook chỉ có mời ăn khô bò, gánh team hộ trên Sudden Attack, ngoài ra không có gì to tác hơn. Trong khi đó Jungkook đã chỉ dạy cho Hoseok cách kết bạn, nhờ vậy mà Hoseok đã tìm được một vài mống. Cái đó thật sự rất to tác đi.

Cho nên lúc này đây.

Hoseok đột nhiên đứng dậy gây sự chú ý, ưỡn ngực đồng đặc hô to: "Haha...em xin lỗi thầy, Jungkook vừa nhận được tin bà nội nó sinh em bé nên không kiểm chế được sự ngạc nhiên trong mình ạ"

Vâng, bà nội sinh em bé.

Jung Hoseok, mày quá thông minh, quá nhanh trí, một cái cơ giúp bạn mình quá hoàn hảo.

Sau đó, Jung Hoseok dùng khoe môi cười của mình ra vẻ vừa cứu được Jungkook.

Rất tự hào. Hoseok hôm nay đã nếm được cảm giác làm anh hùng.

Nhưng, đáng lí ra theo tính toán của Hoseok thì phải là một tràn trăm trở và Jeon Jungkook ngược mắt cún nhìn Hoseok tỏ lòng biết ơn hay đại loại giống như vậy.

Thế mà thành ra một câu chuyện đáng nhớ cho khoa công nghệ thông tin hôm đó. Thay vào những tràn trăm trở chính là một trận cười đau ruột, toàn thể sinh viên lăn bò lộn trên bàn, đến cả thầy giáo cũng chỉ biết cầm nín ho khan.

Duy chỉ có Jeon Jungkook, từ tâm trạng vui vẻ vì nhận được tin nhắn hẹn hò của Taehyung, nhờ Hoseok nhúng miệng vào mà trở thành một buổi thảm hại sau đó cho đến tận tốt nghiệp đại học, Jungkook đi đến đâu cũng nhận được câu hỏi "Năm nay dì mày chuẩn bị vào lớp một chưa?" hay "Con bà nội mày mới sinh được nhiều tuổi rồi?"

*Jung Hoseok, tôi sẽ khắc cốt ghi tâm cậu hôm nay.

Jung Hoseok, cậu sẽ là thằng mà tôi nhớ nhất cho đến khi chết. *

"Jung Hoseok, từ nay về sau chúng ta chấm dứt tình bạn"

Đó là câu nói cuối cùng cho đến khi tan học của Jungkook. Cậu tối sầm mặt bỏ đi, tức giận cũng không nên, chỉ tổ tổn hại sinh khí của mình, thà rằng chia tay thẳng ôn dịch kia từ đây để khỏi phải rước họa vào thân thêm lần nào nữa.

Hoseok thờ thẩn đứng nhìn Jungkook rời khỏi trường, đưa tay vờ nín kéo nhưng khoảng cách dần kéo dài quá xa, chạm mãi cũng không đến.

Hoseok nheo mày, đem khăn giấy chấm chấm nước mắt. (Diễn sâu -.-).

...

Vứt bỏ cái balo sang một bên, Jungkook ngã lưng xuống giường nằm nghỉ ngơi một chút.

Hôm nay Taehyung không đón cậu, cảm giác có chút lạ lạ nhưng cũng không ảnh hưởng lớn. Căn bản trước kia đi học cậu toàn dùng xe đẹp hoặc đi xe buýt, thỉnh thoảng vẫn có lúc Taehyung không đón cậu vì bận tăng ca đó thôi, dù sao vấn đề này hoàn toàn bình thường.

Jungkook rút điện thoại ra xem thời gian, Taehyung nói có về trễ một chút nhưng chắc cũng không trễ được bao nhiêu, còn bảo cậu thay sẵn quần áo trước, chắc hẳn anh sẽ chóng về.

Mở cửa tủ quần áo, cậu chống nạnh ngó quanh mấy bộ, một bên đầy đủ màu sắc với những loại quần áo trẻ trung dành cho tuổi sinh viên như cậu, một bên lại tối om vì những bộ veston cậu dự trữ để có dịp trang trọng nào đó mà lấy ra dùng.

Tóm lại rất mâu thuẫn. Jungkook lẩm nhẩm: "Hẹn hò... hẹn hò...rót cuộc đi đâu để còn lựa đồ đây?"

Cuối cùng Jungkook lôi điện thoại ra, gửi cho Taehyung một tin nhắn: [*Taehyung a, anh nói chúng ta đi hẹn hò mà ở đâu mới được chứ? Em cần phải chọn trang phục cho phù hợp (3)*]

Cũng không quên kèm theo một cái icon chuẩn phong cách của cậu. Jungkook nhấn xong thì quăng cái điện thoại xuống giường, lộn vào trong nhà tắm kì rườa cho sạch sẽ, gần nửa tiếng sau mới trở ra với cái khăn bông chùm toàn phần, đơn giản hiện tại không có quần áo gì hết a.

"Gi vậy? Còn chưa hồi âm?"

Cảm thấy kì lạ, Jungkook cầm điện thoại trên tay lục hộp thư gửi đến nhưng không có thư nào mới, tưởng rằng điện thoại bị trục trặc liền khởi động lại, đợi một chút rồi tiếp tục mở hộp thư ra nhưng kết quả vẫn như cũ: Không có thư mới.

"Điện thoại Tae mặt khi bị hết pin sao?"

*Ờ, có lẽ vậy. *

Nhưng tính đến thời gian cậu từ trường về nhà, lăn lộn, ngắm tủ quần áo và đi tắm thì có thể cho hơn 40 phút đi, gần một tiếng đồng hồ rồi mà Taehyung vẫn chưa về, tin nhắn thì không hồi âm.

"Hay anh ấy gặp chuyện?"

Jungkook cắn môi mình suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng đưa ra kết luận: Thay gấp quần áo xách xe chạy đi tìm Taehyung!

À không, nhờ chú tài xế đưa đến công ty Taehyung mới thực tế.

"Chú Hwang, chú Hwang!"

Jungkook gấp rút chạy từ trên cầu thang xuống, có thể gọi là phóng cũng được, với tốc độ nhanh suýt chút đâm đầu vào người chú Hwang – tài xế riêng của Kim Taehyung.

"Chú mau đưa cháu đến Big Hit, gấp gấp lắm ạ!"

Trong lúc chú Hwang còn ngẩn ngơ ra đó đã sớm bị Jungkook lừa ra khu giữ xe, miệng không ngừng hối thúc chuyện gấp này chuyện gấp nọ, khiến cả chú Hwang cũng luống cuống như ngồi trong chảo dầu bỏng mặc dù chẳng biết chuyện gì sắp xảy ra.

Trên con đường lớn đến Big Hit, Jungkook mãi ngồi không yên, cứ loay hoay qua lại, mặt mày biến sắc, ôm khư khư cái điện thoại trên tay thỉnh thoảng gọi điện cho Taehyung nhưng vẫn thuê bao.

"Chú Hwang...chú có thể nhanh hơn một chút?"

"Hiện tại mưa rất lớn nên mặt đường trơn trượt, nếu chúng ta tăng tốc độ tôi e rằng..."

"Không sao đâu ạ, cứ tăng tốc đi chú Hwang!" – Jungkook nóng vội cắt ngang cả lời chú tài xế.

Xe dần tăng tốc hơn trên con đường lớn với trận mưa ồ ạt bên ngoài. Mưa tạt vào kính xe mỗi lúc càng mạnh, tiếng động cơ xe ầm ầm pha trộn với rào rạt của mưa, những thứ đó càng khiến tâm trạng Jungkook thêm trùng xuống, nặng nề khi phải nghĩ đến Taehyung đang gặp chuyện gì đó.

Cuối cùng dừng trước Big Hit. Jungkook không màng mưa gió bên ngoài mà trực tiếp mở cửa xe đi ra, cậu chạy nhanh trên từng bậc thang ướt đẫm nước mưa, trơn trượt và nguy hiểm, nhưng không hề hấn gì đối với Jungkook.

"Hộc...hộc" – Jungkook từ xa đã thấy Jessi – cô thư kí của Taehyung. Không khỏi lo lắng kéo tay cô ta lại hỏi: "Jessi, Tae...Taehyung đã về chưa?"

Mong rằng là chưa...mong rằng là chưa...

"Chưa, chủ tịch còn ở trên văn phòng tiếp khách, cậu vì sao lại ướt mem thế này hả?" – Jessi cũng lo lắng không kém khi nhìn thấy Jungkook thân gầy gòm chỉ với chiếc áo thun mỏng bên ngoài, từ đầu đến chân ướt không chỗ chưa, đôi môi chuyển sang tím ngắt càng thêm khiến lo.

thật may quá ...

"Không có gì, phòng của Taehyung ở đâu?"

Jessi nheo mày, song khăn trương đáp: "Tầng cao nhất ở hành lang bên phải, phòng cuối cùng"

"Cảm...cảm ơn!"

Cố gắng nói được từ "cảm ơn", Jungkook vội vàng cuối đầu chào Jessi rồi ba chân bốn cẳng chạy thẳng đến chỗ thang máy. Mặc cho Jessi hét lớn nói cái gì đó phía sau nhưng cũng không vào được tai Jungkook

, tất cả đều bị cậu bỏ lơ qua.

"Nhưng Jungkook a! Chủ tịch đang tiếp khách!"

Jessi nhảy cẫng trên đôi giày cao gót của mình, gãi đầu nhớ lại, trước giờ tan làm đột nhiên có một người đến tìm chủ tịch mà lại không hẹn trước, nếu là thông thường sẽ bị từ chối gặp mặt nhưng không ngờ rằng ở đây, chủ tịch đã trực tiếp mời người đó đến tận phòng làm việc của mình, còn dặn không được phép cho ai vào hay làm phiền.

Vì chủ tịch chưa bao giờ mời ai đến phòng làm việc của mình để trò chuyện nếu như chủ đề không phải về công việc, nhưng ở đây, người tìm chủ tịch là vì chuyện cá nhân, một người hoàn toàn lạ hoặc mà Jessi chưa từng gặp qua.

Cô thầm nghĩ bụng, chuyện lạ nhất mà cô thấy là: Chủ tịch vừa mới về nước cách đây không lâu, càng không có bạn bè nơi này, huống hồ có Jungkook làm vợ vậy mà người khách không mời mà đến kia tự nhận mình là người yêu, hỏi xem có thể tin được?

Jessi hướng về phía thang máy đã sớm chạy đến tầng cao nhất. Jungkook là người quan trọng như vậy, chắc sẽ vào được phòng chủ tịch mà không bị cho là làm phiền.

...

Đứng trong thang máy, từng giọt nước đọng trên mái tóc rũ rượi của Jungkook, nhẹ nhàng từ từ nặng trĩu mà nhỏ xuống, tạo ra thứ âm thanh tuy nhỏ mà chói tai lạ thường, đặc biệt hơn khi ở trong chiếc hộp sắt ngộp ngạt này.

"Ting"

Cửa thang máy chậm chậm mở, Jungkook lập tức chạy ào ra, đầu tiên quay sang trái và tìm căn phòng cuối cùng.

Tình cơ thay. Yoongi đang đứng ở trước đó. Về mặt có chút khác lạ so với dáng vẻ lạc quan thường ngày của anh khiến Jungkook thấy lạ, cậu tiến lại gần, vỗ tay lên đôi vai mảnh kia.

"Yoongi, anh làm gì ở đây vậy?"

Trái ngược với sự ngạc nhiên của Jungkook khi thấy anh, Yoongi lại vô cùng hoảng sợ: "Jungkook...em...em làm gì ở đây? Tại sao cả người ướt hết rồi?"

Jungkook cười trừ, đưa tay vuốt mái tóc ướt của mình: "Không sao, một chút sẽ khô nhanh đó mà" – Song cậu nhìn sang cánh cửa trước mặt đang đóng kín, vờ như hóng hớt: "Cơ mà anh cũng tìm Taehyung sao? Anh ta đang ở trong phòng à?"

"Không...không có" – Yoongi hoảng sợ đến mức giọng cũng nói cũng không rõ ràng, gương mặt vài phút trước còn tạm được, giờ đã biến sắc tối sầm. Vội ho khan mấy tiếng, điều chỉnh lại mình: "Em mau đi về đi, Taehyung vài phút trước đã lấy xe về rồi. Trong phòng không có ai hết"

Jungkook nghe vậy có hơi hụt hẫng, nhả mặt đáp: "Kì lạ, vừa mới dưới kia Jessi bảo Taehyung trên này tiếp khách mà?"

"Haha" – Yoongi vô tri vô giác cười lớn, rốt cuộc cũng không biết mình cười cái gì: "Jessi dạo này có chút lơ đãng quá, Taehyung đúng là có tiếp khách nhưng đã rời khỏi công ty vài phút trước rồi, hoặc không có thể Jessi không thấy Taehyung về chăng?"

"Uhm, cũng có thể" – Jungkook ừ ừ gật gù, nhưng bất chợt nghĩ đến gì đó, liền hốt hoảng: "Khoan đã...vậy Taehyung đang chạy xe ngoài kia? Anh ta...anh ta đã gặp tai nạn?!"

"Gì vậy? Sao em lại có suy nghĩ tiêu cực đó?"

"Vì Taehyung nói sẽ về đưa em đi hẹn hò, nhưng mãi không thấy về, điện thoại liên lạc lại không bắt máy. Anh nói xem rốt cuộc Taehyung làm thế nào hả?"

"Aigoo" – Yoongi thờ dài, búng vào trán của Jungkook: "Em lo xa quá, sau này tốt nhất không nên có loại suy nghĩ đó nghe chưa? Bây giờ em cứ về trước đi, rồi sẽ thấy Taehyung thôi"

"A!" – Jungkook ôm trán mình vì bị búng, cậu oán giận nhìn Yoongi: "Được rồi, em xin lỗi sẽ không suy nghĩ vậy nữa, em về đây..."

"Xoảng!"

Tiếng đồ vật vỡ to cắt ngang lời nói của Jungkook, vừa khiến Yoongi tái mặt.

"Yoongi, anh bảo trong phòng không có ai cả mà?" – Jungkook vừa nhìn vào cánh cửa liền quay lại nhìn Yoongi dăm chiêu: "Khoan đã, nếu như không có ai trong phòng, vậy Yoongi, anh đứng ở đây làm gì?"

"..."

Yoongi há miệng rồi lại ngậm vào, tính nói gì đó lại không thể thốt nổi một từ, cuối cùng anh đứng chết trung tại chỗ để yên cho Jungkook đẩy mạnh cánh cửa ra, trong khoảng thời gian này dường như đều ngưng chuyển động đối với anh, đối với Jungkook.

Chỉ duy nhất cây kim đồng hồ tích tắc vẫn làm thứ công việc của nó, bình thần đề lên từng con số vĩnh hằng mà đi. Thật chậm rãi.

Cái gì kia? Jungkook bất động trước những gì mình thấy, nó quá choáng ngợp, quá đổi bất ngờ đến mức làm trật cả nhịp thở của cậu, ảnh hưởng đến đường hô hấp, khiến cậu sống lại như không sống, đến thở còn không muốn thở.

"Choi Da Eun, em đã theo Yoongi, thẳng thừng mà phũ phàng nói rằng chưa từng yêu anh, giờ em trở về đây làm gì?!"

"Taehyung, em xin lỗi, em khi đó còn non trẻ, dễ dàng thay lòng nếu ai đó đối tốt với mình, đến khi anh biến mất mới biết anh quan trọng như thế nào" – Choi Da Eun gát gao nắm lấy cánh tay to lớn của Taehyung: "Taehyung, em nghĩ mình chưa từng yêu anh nhưng em thật sự yêu anh rất nhiều, Taehyung, anh có thể tha thứ cho em được không?"

"Tha thứ?" – Taehyung toát lên sự đau khổ trong đôi mắt của mình: "Em có biết ngay cả lúc anh rời đi bao nhiêu năm cũng không thể quên được hình ảnh em hôn Yoongi không? Anh đã vì em mà không thể yêu nổi ai khác, đến tận bây giờ anh vẫn không thể quên được em!"

Choi Da Eun đột nhiên mỉm cười ôm lấy gương mặt của Taehyung, nhẹ nhàng như dỗ dành một đứa trẻ: "Em biết mà, em biết anh vẫn còn yêu em. Kim Taehyung, chúng ta có thể bắt đầu lại không?"

Bên ngoài Jungkook vẫn yên lặng đứng nép sau cánh cửa, chăm chú theo dõi toàn bộ sự việc bên trong. Vừa đúng lúc đến câu hỏi đó, Jungkook cũng kì thực rất tò mò muốn biết xem đáp án của Taehyung là gì.

"..."

Nhưng Taehyung chỉ im lặng. Điều này đã khiến con người của Jungkook càng thêm dẫn to.

Một câu trả lời dứt khoát anh cũng không nói được sao?

"Jungkook" – Yoongi phía bên ngoài còn nghe thấy hết từng chữ một, hướng hồ Jungkook còn đứng gần hơn hỏi sao không nghe rõ. Anh khẽ chạm lấy vai cậu, giọng thì thào: "Chúng ta...nên về thôi"

Nhưng dường như Jungkook không để tâm đến lời khuyên của Yoongi, có thể nói cậu như vậy bởi vì lúc này đây chẳng thể điều khiển được bản thân mình, cậu cũng không chắc mình đủ can đảm rời khỏi nơi này mà vẫn hoàn toàn bình tâm hay không.

Thật oái oăm

Kim Taehyung bảo rằng, vì Choi Da Eun mà anh đã không thể yêu nổi một người khác, và cho đến tận bây giờ, anh vẫn không thể quên được Choi Da Eun.

Tức, cho đến tận bây giờ anh vẫn không yêu khác ai ngoài Choi Da Eun.

Vậy, cậu hiện tại đang mơ mộng cái gì?

Jungkook mệt mỏi, cuối cùng cũng nhấc chân lùi lại được hai bước. Cánh tay tì lên thành cửa buồng thông xuống trong sự vô vọng.

Jeon Jungkook, rốt cuộc mày đã tự nói với bản thân không nên với đến thứ cao vờ kia, không nên lạc vào đôi mắt kia, để rồi bây giờ là tất cả những gì mày nhận được chỉ vì cái thứ ngu xuẩn gọi là cảm xúc tình yêu chết tiệt nào đó mà mày đã rung động với Kim Taehyung.

Jungkook tự cười chế giễu bản thân.

Đem đôi tay dáo dác tìm lấy điểm tựa cho cơ thể sắp sửa đổ sầm này, Jungkook loạng choạng trong từng bước đi, rồi bỗng dưng buồn nôn, là nôn thật, do chưa ăn gì nên chỉ có thể phun ra sự kinh tởm.

Kim Taehyung ở trong kia cùng Choi Da Eun tiếp tục đôi co mấy câu gì đó mà Jungkook thậm chí còn không buồn cho vào tai, đôi mắt đỏ au vì cứ tiếp tục nôn cho dù chẳng có gì đi ra, một chân bắt đầu khụy xuống, cậu cào mạnh từng ô gạch lạnh ngắt dưới sàn mà cố gắng kiềm chế cơn buồn nôn trong mình.

Nước mắt bắt đầu ứa ra ngập tràn khóe mắt đỏ, có thể nói theo cách nào cũng được, vì vừa nôn vừa ho nên nước mắt chảy, hoặc vì cảnh tình huống chết tiệt mà cậu đang phải chịu đựng chứng kiến mà khóc.

Như thế nào cũng được.

Hàng sương mờ phủ đầy tầm nhìn.

Thứ duy nhất bây giờ có thể lọt vào vòng mạc cậu chính là hình ảnh Kim Taehyung to lớn ngoan ngoãn gục đầu mình vào lồng ngực của Choi Da Eun, đôi bàn tay anh từng đặc biệt nấu cho cậu ăn giờ đang vòng quanh eo cô gái khác.

Một Kim Taehyung mà Jungkook chưa từng thấy qua, một đứa trẻ nhẹ nhàng dụi mái tóc của mình vào lồng ngực của cô gái kia, thút thít với câu "Anh xin lỗi". Choi Da Eun cũng thuận theo, đặt tay xoa đầu Taehyung.

Jungkook chợt nhớ ra rằng, những hành động đó, Kim Taehyung chưa từng đối xử với cậu kiểu như vậy, mái tóc đó ngoại trừ lần sấy khô cho anh cậu cũng chưa động vào chúng lần thứ hai.

Hóa ra, vốn ngay từ đầu chỉ có mình thật lòng trong chuyện này.

Cậu vẫn ôm ngực không ngừng ho, tiếng ho dần một lớn hơn, lấn át cả sự im lặng đang bao trùm.

Cuối cùng nó cũng lọt vào căn phòng kia, tác động đến hai nhân vật bên trong.

Kim Taehyung theo trực giác đột nhiên buông Choi Da Eun ra, lập tức chạy ra ngoài nhìn ngó.

Cuối cùng Taehyung chỉ thấy mỗi Yoongi đứng trước cửa.

"Yoongi?!" – Cả Taehyung và Choi Da Eun cùng đồng thanh trong sự ngạc nhiên.

Yoongi chỉ cười khẩy: "Phải, là anh...có gián đoạn cảnh mùi mẫn của hai đứa không?" – Không e ngại để lộ sự khinh bỉ của mình, Yoongi đem đôi mắt sắc lạnh nhìn Taehyung: "Em trai, trước khi đi anh nói cho em biết, cái cảnh mùi mẫn vừa rồi không phải chỉ mình anh làm khán giả, nghe cho kỹ, ngoài anh ra, còn có thêm một vị khán giả rất thú vị đã xem cùng"

"Anh nói như vậy là có ý gì?" – Taehyung không rõ chuyện liên hung hăng.

...

Bên ngoài trời vẫn chưa ngớt mưa, ngược lại còn lớn hơn, gió mạnh và có thể trở thành một cơn bão nhỏ.

Như đã nói ở trên, trời đang mưa nên mặt đường sẽ rất trơn trượt, nếu không cẩn thận liền có thể gây ra tai nạn không may mắn.

...

Trên màn hình TV lớn giữa trung tâm thủ đô Seoul. Một cô gái có mái tóc buộc gọn đang cầm chiếc micro, cô đứng giữa mưa cùng với cây dù mỏng, vừa khó khăn vừa cố chắt chắt vật để có thể hoàn thành nốt bài phỏng sự của mình.

"Sau đây là bản tin thời sự tối nay. Trên đường cao tốc X đã xảy ra một tai nạn xe ô tô khiến cho nạn nhân là một người đi đường bị thương nặng hiện đang được đưa đi cấp cứu. Chủ nhân chiếc xe là cô A 23 tuổi – giám đốc công ty Up & Down. Còn nạn nhân vẫn chưa xác nhận được danh tính, theo được thấy là một thanh niên trẻ, tầm 20 – 22 tuổi..."

...

Tiếng mưa rào rạt bao trùm cả thủ đô Seoul. Yoongi đứng trước màn hình TV với con mắt trống rỗng vừa chứng kiến bản tin thời sự vừa rồi. Đôi bàn tay nhỏ bé gát gao lục lọi chiếc đi động trong túi của mình, khăn trương nhún một dây số quen thuộc.

"Kim Taehyung, lớn chuyện rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Cô dâu Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Quỳ Xuống Và Xin Lỗi Đi

"Kim Taehyung, một ngày nào đó em sẽ phải cầu xin Jungkook. Em sẽ trở thành con người mà em tưởng rằng chỉ có kẻ yếu đuối mới trở thành. Kim Taehyung, Jeon Jungkook chính là sẽ khiến em trở thành như vậy" - Min Yoongi.

...

Chất lỏng màu đỏ dần lan ra, pha loãng với nước mưa, nhuộm đậm cả khoảng đường.

Jeon Jungkook trước đó chỉ biết ôm tai mình và cúi người xuống theo phản xạ, giọng nói cuối cùng cậu nghe thấy là của một bà lão đi đường thì phải, bà ta dồn hết cả sức lực để ngăn cản bước chân của ai đó.

Jeon Jungkook không biết.

Tiếng va chạm quá đột ngột khiến cậu chết đứng tại chỗ.

Sau đó có một cơ thể trải dài nằm bất tỉnh bên cạnh chiếc xe tải, hỗn loạn bởi tiếng la hét của đám đông, lẫn vào mưa lại càng thêm khó nghe.

Mùi máu tanh nồng vẫn phảng phất.

Hải hùng thật. Lần đầu tiên có thể biết được cảm giác này, Jeon Jungkook nhất định sẽ không quên.

...

"Chết tiệt! Anh nói ai gặp tai nạn hả?" - Taehyung nhận được cú điện thoại từ Yoongi, sau khi nghe anh ta nói lấp bắp về chuyện ai đó gặp tai nạn, liền không kiềm được sự tức giận mà quát lớn.

Yoongi có chút hoảng sợ, song dần lấy lại bình tĩnh, anh cũng lớn giọng không kém: "Em đừng có quát lên như em quan tâm Jungkook lắm ấy! Nói cho em nghe, Jungkook bị xe tông, hiện tại được đưa vào bệnh viện X, lo mà chạy đến kiểm tra đi!"

Kim Taehyung không chùng chừ lập tức cúp máy, để lại tiếng "tút...tút" qua ống loa điện thoại. Yoongi nhìn màn hình bị ướt bởi mấy giọt mưa phùn còn chưa chịu dứt, anh nhếch môi cười thối mồm: "Kim Taehyung, bây giờ cảm thấy thế nào hả?"

...

(Quay về lúc Yoongi ngồi kể cho Jungkook nghe mọi chuyện về cô gái mang tên Choi Da Eun đó)..

"Yoongi, anh kể đi, kể cho tôi nghe câu chuyện về Choi Da Eun và Kim Taehyung ấy"

Gặp nhau lần đầu tiên vào năm lớp 7, cùng nhau trải qua 3 tháng bạn bè và chính thức trở thành người yêu của nhau sau đó, chuyện tình tiếp tục kéo dài cho đến cuối năm lớp 10 và kết thúc bằng tình tiết quen thuộc: "Kim Taehyung, em có người khác rồi".

Và Min Yoongi chính là kẻ phá đám.

Kì thực mà nói, lại là một kẻ phá đám đáng yêu, nhưng chính xác hơn có lẽ phải gọi Yoongi là anh hùng.

Yoongi sẵn sàng hi sinh tất cả tình cảm và sự tin tưởng của Taehyung dành cho anh để cứu lấy Taehyung, tuy biết trước và mặc cho sau này mình sẽ bị chán ghét nhưng anh vẫn hài lòng với kết quả đạt được.

Mùa hè của năm lớp 10, Kim Taehyung khởi hành sang Anh để bắt đầu học tập rèn luyện. Quyết tâm cho đến lúc trở về, sẽ trở thành con người cứng chạc hơn, xứng đáng với chiếc ghế chủ tịch Big Hit.

Trong suốt những năm đó, nỗi đau của Taehyung cuối cùng cũng biến mất. Vì Yoongi nói với Taehyung rằng, đó là loại nỗi đau tâm thương, Taehyung sẽ chóng quên và bắt đầu thoải mái với cuộc sống, nhưng nếu gặp lại Choi Da Eun, Taehyung sẽ tiếp tục rơi vào tình trạng mất kiểm soát trái tim mình, không gọi là yêu nhưng sẽ bị nhầm lẫn.

"Vì sao anh lại cướp Choi Da Eun?" - Jungkook chống cằm nhìn Yoongi, gương mặt say mê của cậu hoàn toàn cho thấy đã đắm chìm vào câu chuyện.

"Là bởi vì Choi Da Eun chưa từng yêu Taehyung. Loại con gái như Choi Da Eun anh nắm rõ. Cô ta là vì tiền của Taehyung."

Gật gù như hiểu ra, Jungkook vẫn tiếp tục thắc mắc: "Chúng mình đi, nghe anh kể hẳn họ rất yêu nhau, nếu anh nói Choi Da Eun xấu xa như vậy thì chứng minh đi"

Yoongi bĩu môi: "Ban đầu Choi Da Eun rất tốt, là một cô gái giỏi nhưng gia cảnh khó khăn, song vì cái gia cảnh đó mà đã đẩy một cô gái tốt trở thành xấu xa. Choi Da Eun là người có tham vọng rất cao, chiếm lĩnh cả cô ấy, quen Taehyung vì muốn Taehyung trả tiền học phí, lo toàn bộ thủ tục nhập học cho cô ta, ước mơ trở thành một doanh nhân tài giỏi, vì ước mơ, Choi Da Eun sẵn sàng lợi dụng tất cả mọi thứ - đặc biệt vô cảm không biết tôn trọng là gì"

"Sau đó thì sao?" - Jungkook thay đổi tư thế ngồi.

"Sau đó thì..." - Yoongi chuyển sang nhún vai: "Anh phát hiện ra chuyện đó khi thấy cô ta hàn huyên cùng lũ bạn, cười nhạt một cái, anh bước đến và trực tiếp quyến rũ Choi Da Eun. Dù sao em cũng biết, Taehyung là tài phiệt, còn anh là trọc phú, điểm chung dĩ nhiên là có tiền. Thay vì người yêu cùng tuổi như Taehyung, Choi Da Eun lại dễ bị thu hút bởi người lớn tuổi hơn, cô ta thích cách suy nghĩ chín chắn, Taehyung thường hi ha chăm lo cho Choi Da Eun, nhưng Choi Da Eun lại thích sự quan tâm âm thầm hơn, kiểu trong nóng ngoài lạnh y"

Yoongi gục mặt bật cười, sức ảnh hưởng lây sang cả Jungkook cũng cười theo, dù chẳng biết cái gì đáng buồn cười.

"Nhưng bây giờ Taehyung đã cười được em - Jeon Jungkook, anh đã từng muốn thử lòng em xem rốt cục em có phải là Choi Da Eun thứ hai hay không, nhưng giờ xem lại, em tuy có ngốc nhưng quả thật tốt hơn rất nhiều. Anh mong sau này em giúp đỡ Taehyung, bên cạnh nó và yêu thương nó nhiều hơn"

Ngày hôm đó Yoongi đã nói rằng cậu là người đầu tiên duy nhất mà Yoongi đã chia sẻ cái bí mật giấu kín, dù gì giữ mãi trong suốt thời gian qua rất khó chịu, cuối cùng tìm thấy Jungkook - người mà Yoongi cảm thấy tin tưởng và muốn chia sẻ.

"Nhưng vì sao anh không nói sự thật về Choi Da Eun cho Taehyung nghe, cứ sống bị chán ghét bởi Taehyung như vậy anh không cảm thấy buồn sao?"

"Thế bây giờ anh nói Kim Taehyung hôm nay đã gặp Choi Da Eun, em có tin không?"

Jungkook do dự hồi lâu, tròn xoe mắt đáp: "...Không thể nào"

"Ừm" - Yoongi làm biểu cảm mặt như điều đương nhiên: "Em thấy đó, em còn không tin huống hồ gì Taehyung em cũng thấy Taehyung hay gắt gỏng nhưng nhìn vào giống như anh em đang đùa giỡn hơn"

Về sau khi biết con người thật của Yoongie, Jungkook đã hoàn toàn thay đổi cách nhìn của mình về anh. Trong ánh mắt nghiêm túc và chân thành, Yoongi đã cho thấy được tình cảm mà anh dành cho Taehyung rất nhiều, tuy không cùng huyết thống nhưng đã trải qua với nhau từ khi Taehyung chấp chững biết đi, Yoongi nói, chỉ ít đó là người em trai Yoongi muốn bảo vệ.

Cho dù đổi lại làm người xấu, miễn rằng Taehyung sau này không tổn thương, anh chấp nhận.

Vì năm đó, Taehyung chỉ 16 tuổi, tâm hồn và lối suy nghĩ còn rất ấu trĩ, khờ khạo và chậm chạp.

Yoongi cũng cho cậu biết, hiện tại con người Kim Taehyung không chính xác là Kim Taehyung, đó chỉ là vỏ bọc được tạo ra sau khi Taehyung sang Anh sống. Con người thật sự của anh ta, tuy Yoongi không diễn giải nhiều, chỉ đem ánh mắt ý cười và nói: 16 tuổi - Kim Taehyung vĩnh viễn 16 tuổi.

Và Kim Taehyung hiện tại, cái vỏ bọc đó được tạo ra là vì Choi Da Eun.

Jungkook mím môi trầm nghĩ như vậy.

Bởi vì Choi Da Eun thích người đàn ông lớn tuổi hơn mình, chín chắn và quan tâm âm thầm gì đó mà Yoongi từng nói.

Rốt cục, Taehyung đã trở thành như vậy. Anh lạnh lùng, kiệm lời và rất biết cách khiến trái tim đối phương rung động.

Và đối phương, chính là cậu.

Khi ở Big Hit bắt gặp Choi Da Eun , Jungkook không khỏi hoảng sợ vì người đó quá giống mình, tựa hồ như nhìn mình trong tấm gương phản chiếu, ngoại trừ hai thứ trước ngực, tất cả còn lại đều giống cậu.

Nó làm cậu hoảng sợ đến mức phải buồn nôn, vội vàng chạy khỏi nơi đáng sợ đó.

Kim Taehyung trong những tháng qua bên cạnh cậu, lí do mà anh chọn cậu và im lặng khi cậu tỏ tình cho dù cậu là con trai. Như Yoongi đã từng chế giễu với cậu: "Em cũng thú vị quá đấy nhì, rất giống với ai kia. Không lẽ Taehyung chọn em vì lí do như vậy? Chắc...thật dễ tiện quá đi"

Có thể Yoongi nói đúng, à không, lời nói của Yoongi rất đúng.

Không phải Choi Da Eun giống cậu mà là cậu giống Choi Da Eun , điều đó đã khiến cho trái tim Taehyung bị xáo trộn bởi vì cậu-giống với người đó.

...

(Hiện tại).....

Kim Taehyung cấp tốc chạy đến bệnh viện X, bên ngoài ồn ào không ít đám phóng viên - nhà báo, dù sao thì vụ tai nạn này đã được đưa lên bản tin thời sự cho nên việc có phóng viên - nhà báo bu quanh chờ trực là chuyện đương nhiên.

Vừa kịp lúc Yoongi cũng đến nơi, cả hai chạm mặt trước cổng bệnh viện, chỉ vừa nhìn thấy nhau liền nghe mùi sắp có ẩu đả tại đây. Yoongi làm anh nên chịu nhún nhường trước, ngoài ra Taehyung vì chuyện cấp bách của Jungkook mà im lặng, song bọn họ chấp nhận cùng nhau bước chung vào trong.

Yoongi đi bên cạnh tưởng chừng như có sự chèn ép, trong đầu không khỏi tức giận mắng rủa, làm như cái chuyện Jungkook xảy ra tai nạn là vì anh hay sao mà gặp nhau là muốn đâm vào mặt đối phương.

Sau khi hỏi thăm cô y tá tại quầy thông tin, Taehyung là người chạy trước đến phòng bệnh của Jungkook. Yoongi cũng không gan đua chuyện ai đến trước đến sau, căn bản bây giờ anh đang giữ một bí mật chỉ riêng anh biết, từ từ đến đó cũng không ai chết.

"Jungkook!"

Kim Taehyung mạnh bạo kéo phăng cửa phòng bệnh ra, thốt lên hai chữ "Jungkook", còn mang theo vẻ mặt lo sợ khiến Yoongi nhìn vào chỉ muốn xem thường, phi cho một tiếng. Rõ ràng mới ôm Choi Da Eun xong, bây giờ lại quay sang đối xử như vậy với Jungkook, nói thẳng hai mặt là rất đúng.

Cả hai nhìn người nằm trên giường bệnh, phần cổ, chân và tay đều bị gãy nên đã được băng bó, còn có đầu đập rất mạnh, bác sĩ bảo rằng giống như có một phép màu đã cứu lấy cậu con trai này, lúc phẫu thuật xem ra mà nói, tưởng chừng tỉ lệ sống sót rất ít.

Gương mặt lấp đầy vết thương bầm tím, những vết cắt còn đỏ tươi màu máu. Taehyung còn không dám cho rằng đó chính là Jeon Jungkook, bởi vì lúc này nhìn thế nào trông cũng rất thê thảm, cảm thấy lòng không khỏi xót.

"Trời đất...đừng nói đó là Jungkook sao?" - Yoongi đưa tay ôm miệng mình lí nhí, không khỏi hoảng sợ trước bộ dạng kia.

Kim Taehyung ngược lại không biểu cảm gì nhiều, ánh mắt vô hồn dán chặt vào cơ thể đến cả nằm trên giường bệnh cũng thấy khó khăn đi, đôi mắt nhắm lại để lộ hàng mi dài cong khẽ mấp máy, toàn bộ gương mặt kia đều bị vết thương lấp đầy, Kim Taehyung chỉ cách Jungkook vài bước nhưng cảm giác như cả ngàn dặm, cú tai nạn vừa rồi đã khiến cậu ra nông nổi thế này, anh ngay cả bây giờ cũng muốn khóc.

Cảnh tượng bây giờ nhìn vào trông rất ngược tâm

Đầu đó trong căn phòng một giọng nói nặng nề khác vang lên giữa căng phòng tĩnh lặng, Taehyung cùng Yoongi theo phản xạ nhìn sang người vừa nói câu nói đó, là người phụ nữ lớn tuổi và chồng mình thì phải, tuy không để ý đến nhưng chỉ ít là có nhìn qua, người phụ nữ đó đôi mắt đã sớm sưng húp lên vì khóc, quì rạp trước giường bệnh của Jungkook làm Taehyung và cả Yoongi đều rất tọc mạch.

"Cậu nói đây là Jungkook?" - Người phụ nữ đau đớn lên tiếng, giống như khó khăn mà thốt ra những chữ đó.

Kim Taehyung cư nhiên gật đầu, trong lòng đã sớm nghĩ đó có thể là cha mẹ cậu. Thấy cả hai mặt mày khổ sở như thế, anh không khỏi kiềm được lòng mình: "Dạ vâng, đó là Jeon Jungkook"

Cùng lúc đó, trong căn phòng có một sự chuyển động nhẹ nhẹ, Yoongi đột nhiên lùi lại hai bước.

Người phụ nữ tiếp tục nghiêng mặt: "Ai là Jeon Jungkook ở đây?"

Kim Taehyung chỉ tay vào bệnh nhân ngay cạnh: "Người này" - Tự hỏi câu nghi vấn của người kia sao mà kì lạ, rõ ràng đó là Jungkook, còn hỏi ai là Jungkook ở đây, không phải rất dở khóc dở cười hay sao?

Lại cùng lúc, Yoongi lùi thêm hai bước.

"Khoan đã..." - Người phụ nữ đưa tay chau mày: "Cậu trai, có lẽ cậu nhầm rồi, đây là con trai tôi họ tên Lee SeungHo, hoàn toàn không phải Jeon Jungkook"

Bây giờ mọi người đã biết bí mật của Yoongi rồi đó. Vì sao Yoongi biểu hiện rất tốt khi đi thăm bệnh nhân, vì sao Yoongi không hấp tấp lại rất chậm rãi bước vào, vì sao trong thời khắc trò chuyện giữa Taehyung và hai người lớn tuổi kia, Yoongi cư nhiên lùi lại mấy bước.

Đó chính là vì, Yoongi biết trước, người gặp tai nạn không phải Jungkook.

Nếu Taehyung, à không, bây giờ Taehyung cúi xuống nhìn kĩ bảng tên của bệnh nhân, là "Lee SeungHo", như người phụ nữ kia nói, hoàn toàn không phải Jeon Jungkook.

Nhưng như Yoongi nói, đó là Jeon Jungkook.

"..." - Kim Taehyung cứng đờ như khúc gỗ, bình thường não hoạt động rất tốt, lại rất thông minh, nhưng lúc này đây lại cảm thấy nó thật thối nát. Yoongi, rốt cục anh đã nói ai gặp tai nạn hả?!

Trước khi sự bùng nổ bộc phát, Yoongi đã cao chạy xa bay để cứu cái mạng nhỏ của mình. Nhưng quả thật không may, đối với một người cao mét bảy tám, chân dài siêu mẫu và chưa kể đến sự giận dữ kèm theo mong muốn bắt được Yoongi thì sự thật, Yoongi chính thức bị tóm cổ ngay trước cổng bệnh viện sau chưa đầy 3 phút hi vọng.

"Khi thật Min Yoongi ! Anh nói mau, lại giờ trò gì hả?!" - Taehyung ra sức bóp gáy của Yoongi, tuy không đau, nhưng rất rất...nhột.

"Thì sao, thì sao hả, muốn đánh nhau không?" - Yoongi vung hai tai hươ loạn xạ, đã bị tóm cổ còn vênh mặt ngạo mạn: "Nếu anh không nói Jungkook gặp nạn, chắc giờ này em còn âu yếm Choi Da Eun đúng không? Còn nữa, anh chỉ làm vậy để xem Jungkook rốt cuộc có quan trọng đối với em hay không thôi."

Cảm thấy còn đứng gần Yoongi liền sẽ bị ăn đấm với hai nắm tay hươ hươ loạn xạ kia, Taehyung buộc phải thả Yoongi ra, neho mày hỏi: "Anh nói cái gì vậy?"

Nghe có vẻ ngây thơ, Yoongi nghiêng răng nghiêng lợi, ra dáng lão đại: "Anh đúng là hận không thể đánh chết em! Lúc đó nhìn thấy cả hai Jungkook còn buồn nôn chứ đừng nói chi anh mày!"

"Jungkook?"

Yoongi vội che miệng mình lại, sau ngẫm nghĩ cảm thấy che giấu cũng không dẫn đến tốt đẹp, tốt nhất nên nói sạch hết ra, để cho tên đầu bò kia còn biết nó đã phạm sai lầm cái gì. Yoongi cao mặt: "Ừ, Jungkook đã ở đó, nó thậm chí đã lo cho em không về nhà sớm vì gặp chuyện không may, ăn mặc phong phanh giữa trời mưa, cả người ướt nhẹp đề đến được văn phòng của em. Rốt cuộc bao nhiêu lo lắng của nó đều bị em cùng Choi Da Eun thì nhau đánh đổ"

"..."

Taehyung im lặng không nói gì, càng khiến Yoongi thêm tức giận, vung chân đá một cú vào người Taehyung: "Tại sao lại im lặng! Nói gì đi chứ?!"

"Jungkook..."

"Làm sao?"

"Đang ở đâu?"

"Ha, có Chúa mới biết" - Yoongi thờ dài hai cái lắc đầu, xoa rối mái tóc của mình, anh suy nghĩ một hồi lâu mới chẹp miệng nói tiếp: "Kim Taehyung, nếu như em gặp được Jungkook, em sẽ làm gì? Ôm Jungkook vào lòng rồi thút thít xin lỗi như đã làm với Choi Da Eun khi nãy?"

Đột nhiên Taehyung cười: "Jungkook không dễ mùi lòng bởi những thứ đó đâu"

"Nói nghe thật hay, vậy thì sẽ làm gì?"

"Tất cả mọi cách" - Taehyung nhún vai: "Ngu xuẩn không làm bạn mất mạng, nhưng có thể khiến bạn chịu khổ. Em chính là sắp phải chịu khổ"

Yoongi liếc nhìn mĩa mai: "Cũng tự biết"

"Ừm"

Trong lúc trò chuyện thứ không đâu thì điện thoại trong túi Taehyung rung lên bần bật. Anh rút ra xem, còn tưởng Jungkook gọi nhưng sự thật không phải, là Byun Baekhyun, giờ này không biết gọi để làm gì.

"Alo?"

"KIM - TAE - HYUNG!" - Byun Baekhyun giọng có vẻ rất tức giận, dù nói chuyện trên điện thoại nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra được gương mặt phẫn nộ của người kia. Byun Baekhyun hét lớn: "THẮNG VÔ TRÁCH NHIỆM ! ĐẾN QUEER NGAY VÀ LẬP TỨC! ĐÓN VỢ MÀY VỀ !" (bọn Bún nhà Xô thật là quyền lực ~ chỉ có Pác Chân Dôn là chịu được con người này ~).

Hết to đến mức Yoongi đứng xa còn nghe được, nghiêng đầu hỏi Taehyung: "Có chuyện gì vậy"

Taehyung lại nhún vai: "Jungkook ở Queer"

"Có vẻ sắp được thấy cảnh tượng hay ho đây"

"Em thật sự chịu khổ rồi"

*Nỗi đau đứt nơi lòng ngực cứ khiến em thao thức

Sao anh lại làm như thế?

Dù có hơi kì cục như em vẫn muốn hỏi

Em là gì trong lòng anh?

...

Phải chăng em là kẻ duy nhất rồi bởi tâm trí?

...

Em đang rất thật lòng, nhưng anh thì...

Hóa ra là thế, hóa ra là vậy

Em đã rất hạnh phúc nhưng anh có lẽ thì không

Đó chính là anh của ngày hôm qua

Em đã không biết rằng, chỉ mình em là kẻ ngờ nghệch

Nếu em biết rằng có một ngày chúng ta sẽ kết thúc

Lẽ ra anh không nên đưa em về nhà

Lẽ ra anh không nên ôm em như thế

Những lời ngọt ngào anh trao làm tim em xuyên xao cả đêm

Những lời đó, lẽ ra anh cũng đừng nên nói ra

Anh trốn tránh em như một kẻ hèn nhát

Em là một kẻ ngốc khi vẫn cứ mộng tưởng anh sẽ quay về

Ánh mắt âu yếm từng trao em cái nhìn lưu luyến

Em thật là ngốc khi chỉ có thể đã phải lòng anh rồi

Em đã chẳng biết sẽ có một ngày như thế này

Và giờ thì hóa ra là thế đấy... "**

Mùi rượu nồng nặc, Jeon Jungkook nằm dài trên bàn gỗ, tay quơ quào loạn xạ cũng chẳng biết là tìm kiếm cái gì, ví dụ như chụp được một cái chân gà cay liền cho vào miệng gặm, hay miếng dưa gang ướp lạnh, mấy hạt đậu phộng, vân vân và mây mây. Chỉ có điều tất cả những thứ đó đều bị cậu quậy phá rơi rải hết ra ngoài đĩa sạch, dính vào nước rượu bị đổ trên bàn, thấm vào, nhất định trở thành thứ không phải là đồ ăn, nhưng Jungkook lại liên tục cho chúng vào miệng mà nhai ngon lành, Baekhyun cùng BamBam bao nhiêu lần ngăn lại cũng không xong.

E rằng sắp có người bị bội thực. Nhưng chắc chắn không phải vì đồ ăn kém chất lượng mà bội thực, Byun Baekhyun đương nhiên khỏi phải sợ cái chuyện sẽ bị kiện.

Mãi thì bỏ cuộc, Baekhyun và BamBam trở lại phục vụ những người khách kia, mặc cho Jungkook ngồi đó, dù sao cũng im lặng không làm rộn hay bày trò kì quái nào đó ảnh hưởng đến quán nên thôi cứ thấy kệ cậu ta.

Cho đến khi, Jeon Jungkook thèm hát. Đứng lên trên bàn, vỗ tay gây sự chú ý, cầm một chai rượu rỗng trên tay vờ như chiếc micro, Jungkook há miệng cất giọng câu hát đầu tiên.

Kì thực, không nên gọi là hát, chính xác hơn phải gọi là hét.

Phải, Jeon Jungkook đang hét để giải tỏa nỗi lòng trong mình, bên cạnh đó có hai tên đang rất không hài lòng với màn trình diễn không mời của Jungkook. Byun Baekhyun mới bực bội gọi điện cho Taehyung.

Đầu tiên là hát ca khúc nhẹ nhàng Rain mới ra của Taeyeon - SNSD, sau đó khi Kim Taehyung vội vã từ bên ngoài chạy vào, đã thấy từ Taeyeon chuyển sang Black Pink. Jungkook rất hăng hái nhảy vũ điệu, đặc biệt động tác rất được Jungkook thực hiện mạnh mẽ và dẻo dai.

"Boombayah. Yah yah yah yah Boom Boom ba boom boom ba ~ Oppa ~"

"Cái kia..." - Kim Taehyung đứng đối diện ngược nhìn vợ của mình, may là chưa quán thêm mấy dài băng lố bịch nào đó như trong phim, Jungkook còn nguyên vẹn quần áo bình thường, chỉ có động tác đẩy hông khiêu gợi đang mời gọi mấy tên gay xung quanh. Taehyung nghiêng rằng: "Jeon Jungkook!"

Yoongi vừa vào liền không ngừng cười, cười đến mức tưởng chừng không thấy Tổ quốc ở đâu. Ôm bụng há há lên mấy tiếng: "Trời đất, bữa nay nó lên tận Queer làm trùm rồi!"

Nửa tiếng trước còn đứng ở bệnh viện lo sốt vó cho ai đó, không ngờ rằng ai đó vẫn còn lành lặn và không có dấu hiệu nào cho thấy rất tổn thương sau khi nhìn thấy cảnh đáng ghét giữa Taehyung và Choi Da Eun. Ngoài uống rượu ra, thông thường trong phim sẽ đau khổ kẻ lẻ, cuối cùng Jungkook lại dùng cách khác để không chế tổn thương trong mình.

Black Pink chính là cách hiệu quả nhất. Lên xuống, lên lên rồi lại xuống, lên tiếp tục xuống, lên lên rồi xuống nữa. (Choi luôn Up & down Huyền thoại của các gái Exid).

Jeon Jungkook đột nhiên cảm thấy bên dưới nháo nhào, ai nấy đều bàn tán ra vào xầm xì, còn đem ánh mắt chú ý lên cậu, bởi vậy mới khiến bộ não bị tẩm rượu nặng đi quá giới hạn của sự tưởng tượng: "Các khanh bình thân!" - Giơ hai tay lên cao, giỡ cái giọng hoàng thượng.

Thật sự, làm trùm rồi.

"Jeon Jungkook, mau xuống đây, cẩn thận không té" - Kim Taehyung không mấy để tâm, chỉ biết bây giờ Jungkook đứng trên bàn lại còn say quắc cần câu, không cẩn thận liền có thể té nhào, chân chưa gì đã đứng không vững: "Jungkook, lại đây anh đỡ xuống!"

"Tae..."

"Ừ, Kim Taehyung đây"

"Tae...mặt khi! Mẹ nó, thằng khốn nạn!"

Nên nhớ, hiện tại nó là trùm.

Jeon Jungkook chống hông, cười khanh khách mấy cái rất ra dáng của một vị hoàng thượng hùng mạnh: "Tôi không biết đâu, ánh mắt của anh cứ giả vờ ngây thơ thế kia. Anh khiến tôi vui rồi lại khiến tôi buồn, tôi thấy muốn phát điên rồi! Tôi là đế chắc? Để anh quay mòng mòng như vậy!"

Trong lúc Jungkook không ngừng dùng lời hát của bài Up & Down mắng rủa Taehyung. Yoongi nhích sang bên cạnh Baekhyun ghé vào tai thì thầm: "Nó uống bao nhiêu chai rồi?"

"Sáu chai Tequila pha chanh, độ cồn 40. Tuy vậy Jungkook cũng không phải tửu lượng cao nên sáu chai đã đi quá giới hạn" - Baekhyun nhướn mày.

"Cái gì?! Loài gì lại uống Tequila đến sáu chai, chết thật đấy!"

"Sáng mai sẽ không tìm thấy chính mình"

"Hiện tại đã mất cả chính mình rồi!"

Quay lại với Jeon Jungkook gương mặt đỏ au, thỉnh thoảng nấc cục mấy cái, đáng vẻ như mấy tên bợm nhậu: "Đúng là quái vật mà!" - Mạnh dạn giơ ngón tay giữa ra, Jeon Jungkook khinh thường phi nhò: "Tae mặt khi, tôi với anh hôm nay sẽ sống chết cùng nhau!"

Lập tức nhảy bổ xuống khiến Taehyung mất thăng bằng liền ngã nhào cả hai.

"Chúng ta có nên ngăn lại?" - Baekhyun lo sợ nhìn Taehyung bị cục mỡ đè.

"Không nên, Jungkook hiện tại trong lòng đầy ắp những cách nghĩ của chính mình thì sẽ không nghe được tiếng lòng của người khác. Kim Taehyung lại phát hiện được mình sai, dám chịu khổ thì khổ một hồi, không chịu khổ thì khổ cả đời"

"Nói nghe hay"

"Trước kia môn văn chưa dưới 8 điểm" - Yoongi vênh mặt.

"Đồ chết tiệt!" - Jungkook ngồi dậy, tức giận đá vào chân Taehyung một cái, cậu khoanh tay nhìn Taehyung cũng dần đứng lên, bắt quả anh vẫn cao hơn cậu nửa đầu, trông một mét bảy sáu lúc này chẳng oai phong gì cả, bởi vậy mới mím môi ra lệnh: "Kim Taehyung..."

"..."

"Sắp bùng nổ rồi..." - Yoongi và Baekhyun, BamBam bên cạnh cẩn thận quan sát.

"Quý xuống và xin lỗi đi"

"Quả thật, Tequila rất biết cách"

"..."

Kim Taehyung lại lâm vào tình trạng não không hoạt động, biết mình sẽ chịu khổ nhưng không ngờ mức độ lại cao đến như vậy. Quý xuống và xin lỗi, không hổ danh là Jeon Jungkook. Nhưng Taehyung, từ bé đến lớn, ngoại trừ lần ông ngoại mất ra, anh chưa quý với ai bao giờ.

Yoongi khoanh tay cười rất thỏa mãn: "Không phải Tequila. Là Jeon Jungkook và Tequila. Tính khí thẳng thắn vốn không phải dạng dễ dãi hay hiền lành, cũng đánh đá không ít, có rượu vào càng thêm tăng cao cái tính khí ngạo mạn đó"

"Phải, Min Yoongi vẫn chưa bao giờ dưới 8 điểm" - Baekhyun gật gù chep miệng.

Jeon Jungkook nhếch khóe môi cười, ánh mắt mập mờ đầy mê hoặc dưới ánh đèn vàng nhạt, cậu hít thở một hơi thật dài ảo não: "Làm sao được nhỉ? Kim Taehyung đòi nào lại quý xuống và xin lỗi..."

Ngay tắp lự khi cậu chưa kịp kết câu, đằng đối diện đã đổ ào xuống, con người đang mặc âu phục đen lịch lãm, tóc vuốt ngược rất ra dáng người mang địa vị cao, hiện tại đang quý trước cậu, đầu gối tì xuống sàn gạch một cách hối lỗi.

Kim Taehyung quý trước Jungkook, mím môi rất lâu mới bật một tiếng: "Xin lỗi"

Nếu sự việc đáng phải làm, thì tận lực làm cho tốt. Chịu khó một chút, sau này có thể đem lại hạnh phúc về sau thì chẳng có gì phải ngần ngại. Mặc cho bao nhiêu người xung quanh sớm ồ lên, Taehyung vẫn quý đó không dám đứng dậy sau lời xin lỗi, chờ đợi sự cho phép mới dám.

Yoongi, Baekhyun cùng BamBam ôm nhau mồm chữ A mắt chữ O. Cái kia thật sự đã đi quá dự đoán của ba người, không thể tin được rằng Taehyung đã quý xuống và nói xin lỗi. Đó ắt hẳn không phải Kim Taehyung, ai đó nhập nó rồi!

"Này này...nghe không rõ" - Jeon Jungkook ban đầu còn tròn xoe mắt nhìn, lúc sau thì run vai cười lớn, tiếp tục với thú vui của mình: "Nói lớn nữa hơn, chân thành một chút, phải dùng cả ánh mắt diễn tả"

Rồi, làm đúng bài bản Jungkook đề nghị, Taehyung chân thành cùng ánh mắt hối lỗi đồng dạng hô to: "Jeon Jungkook, anh xin lỗi!"

Sau đó là một khoảng thời gian ngắn cả thế giới chìm trong im lặng. Cả đám người không ngoại trừ khách trong quán đều đổ dồn để chăm chú lắng nghe sự diễn biến tiếp theo sẽ như thế nào, hấp dẫn ra sao.

Cuối cùng lại thêm một cái đổ ào khác. Jeon Jungkook khịt mũi toe toét cười chính xác được 3 giây liền ngã vào trong người Taehyung, ánh mắt mệt mỏi kèm theo tiếng ngáy the the đã cho thấy Jeon Jungkook hiện tại đi giao du với Chu Công rồi.

Kết thúc chương trình.

"Hết rồi, trùm cuối dễ knock out vậy sao?" - Yoongi hệt hăng ra giọng, bĩu môi: "Còn cứ tưởng sẽ có một màn "anh em đường ai nấy đi" mấy tháng chứ, hóa ra quý và xin lỗi là xong rồi à?"

"Thế anh muốn bức em?" - Taehyung nhăn mặt nhìn Yoongi.

Yoongi vênh mặt như lẽ đương nhiên: "Phải rồi, xem lỗi mà em làm ra, quý và xin lỗi đã xứng đáng chưa?"

"Em sẽ dốc hết sức đền bù lại" - Taehyung vô tư chọt vào má Jungkook, sau lại xoa rối tóc cậu: "Thật kì lạ, khi em nhìn Choi Da Eun đột nhiên lại cứ hiện ra gương mặt của Jungkook"

"Vì họ giống nhau, chẳng phải đó lí là do em chọn Jungkook sao?"

"Không phải, ý em là, lúc đó em chỉ nghĩ đến mỗi một mình Jungkook ngay cả khi trước mặt em là Choi Da Eun, cảm thấy vô cùng có lỗi vì ở đây gặp gỡ người yêu cũ trong khi Jungkook đang chờ em"

"Vậy vì sao lúc Choi Da Eun hỏi có nên bắt đầu lại hay không, em không trả lời dứt khoát?"

"Có mà"

"Có cái gì?"

Flashback

Choi Da Eun đột nhiên mỉm cười ôm lấy gương mặt của Taehyung, nhẹ nhàng như dỗ dành một đứa trẻ: "Em biết mà, em biết anh vẫn còn yêu em. Kim Taehyung, chúng ta có thể bắt đầu lại không?"

"..."

Kim Taehyung im lặng, sau đó nheo mắt cười rời khỏi vòng tay của cô, dịu dàng đem ánh mắt nghĩ đến một ai đó, giọng nói vô cùng vui vẻ đáp: "Choi Da Eun, em hiểu sai ý anh rồi. Anh đã vì em mà không thể yêu nổi một ai khác, chỉ trong khoảng thời gian đó thôi, lúc này thì khác rồi. Đến tận bây giờ anh không thể quên được em, bởi vì em là người con gái đầu tiên bước vào đời anh và để lại vết sẹo hờ, rồi cuộc nó cũng lạnh đi. Anh không hận cũng không ghét, bởi vì em không xứng, nó chỉ tố phá hỏng con người anh. Chúng ta vĩnh viễn không thể quay lại, anh cũng không nên ở cạnh em thế này, anh xin lỗi, có người đang đợi anh, người đó có lẽ cần anh hơn em rất nhiều"

Choi Da Eun để lộ vẻ mặt bất ngờ của mình, nhưng sau đó chỉ nhẹ nhàng nói: "Không sao, có thể em ôm anh lần cuối?" - Cô dang rộng hai tay, cố gắng che giấu sự đau khổ của mình đi, vĩnh hạnh nhận lấy Taehyung miễn cưỡng đi vào lòng mình.

Taehyung thờ dãi: "Anh xin lỗi" - Để mặc cho Choi Da Eun xoa tóc mình, lần cuối cùng, xem như làm một cái kết chính thức cho câu chuyện này.

Đây chính là thứ "đôi co gì đó" giữa Taehyung và Choi Da Eun mà Jungkook không buồn cho vào tai, kì thực nó lúc nào cũng là phần quan trọng hơn hết.

Lập tức nhảy bổ xuống khiến Taehyung mất thăng bằng liền ngã nhào cả hai.

"Chúng ta có nên ngăn lại?" - Baekhyun lo sợ nhìn Taehyung bị cục mỡ đè.

"Không nên, Jungkook hiện tại trong lòng đầy ắp những cách nghĩ của chính mình thì sẽ không nghe được tiếng lòng của người khác. Kim Taehyung lại phát hiện được mình sai, dám chịu khổ thì khổ một hồi, không chịu khổ thì khổ cả đời"

"Nói nghe hay"

"Trước kia môn văn chưa dưới 8 điểm" - Yoongi vênh mặt.

"Đồ chết tiệt!" - Jungkook ngồi dậy, tức giận đá vào chân Taehyung một cái, cậu khoanh tay nhìn Taehyung cũng dần đứng lên, bất quá anh vẫn cao hơn cậu nửa đầu, trông một mét bảy sáu lúc này chẳng oai phong gì cả, bởi vậy mới mím môi ra lệnh: "Kim Taehyung..."

"..."

"Sắp bùng nổ rồi..." - Yoongi và Baekhyun, BamBam bên cạnh cẩn thận quan sát.

"Quý xuống và xin lỗi đi"

"Quả thật, Tequila rất biết cách"

"..."

Kim Taehyung lại lâm vào tình trạng não không hoạt động, biết mình sẽ chịu khổ nhưng không ngờ mức độ lại cao đến như vậy. Quý xuống và xin lỗi, không hồ danh là Jeon Jungkook. Nhưng Taehyung, từ bé đến lớn, ngoại trừ lần ông ngoại mất ra, anh chưa quý với ai bao giờ.

Yoongi khoanh tay cười rất thỏa mãn: "Không phải Tequila. Là Jeon Jungkook và Tequila. Tính khí thẳng thắn vốn không phải dạng dễ dãi hay hiền lành, cũng đánh đá không ít, có rượu vào càng thêm tăng cao cái tính khí ngạo mạn đó"

"Phải, Min Yoongi vẫn chưa bao giờ dưới 8 điểm" - Baekhyun gật gù chep miệng.

Jeon Jungkook nhếch khóe môi cười, ánh mắt mập mờ đầy mê hoặc dưới ánh đèn vàng nhạt, cậu hít thở một hơi thật dài ảo não: "Làm sao được nhỉ? Kim Taehyung đời nào lại quý xuống và xin lỗi..."

Ngay tấp lự khi cậu chưa kịp kết câu, đằng đối diện đã đổ ào xuống, con người đang mặc âu phục đen lịch lãm, tóc vuốt ngược rất ra dáng người mang địa vị cao, hiện tại đang quý trước cậu, đầu gối ti xuống sàn gạch một cách hối lỗi.

Kim Taehyung quý trước Jungkook, mím môi rất lâu mới bật một tiếng: "Xin lỗi"

Nếu sự việc đáng phải làm, thì tận lực làm cho tốt. Chịu khó một chút, sau này có thể đem lại hạnh phúc về sau thì chẳng có gì phải ngừng ngại. Mặc cho bao nhiêu người xung quanh sớm ò lên, Taehyung vẫn quý đó không dám đứng dậy sau lời xin lỗi, chờ đợi sự cho phép mới dám.

Yoongi, Baekhyun cùng BamBam ôm nhau mồm chữ A mắt chữ O. Cái kia thật sự đã đi quá dự đoán của ba người, không thể tin được rằng Taehyung đã quý xuống và nói xin lỗi. Đó ắt hẳn không phải Kim Taehyung, ai đó nhập nó rồi!

"Này này...nghe không rõ" - Jeon Jungkook ban đầu còn tròn xoe mắt nhìn, lúc sau thì run vai cười lớn, tiếp tục với thú vui của mình: "Nói lớn nữa hon, chân thành một chút, phải dùng cả ánh mắt diễn tả"

Rồi, làm đúng bài bản Jungkook đề nghị, Taehyung chân thành cùng ánh mắt hối lỗi đồng dạng hô to: "Jeon Jungkook, anh xin lỗi!"

Sau đó là một khoảng thời gian ngắn cả thế giới chìm trong im lặng. Cả đám người không ngoại trừ khách trong quán đều đổ dồn để chăm chú lắng nghe sự diễn biến tiếp theo sẽ như thế nào, hấp dẫn ra sao.

Cuối cùng lại thêm một cái đồ ào khác. Jeon Jungkook khịt mũi toét cười chính xác được 3 giây liền ngã vào trong người Taehyung, ánh mắt một mồm kèm theo tiếng ngáy the the đã cho thấy Jeon Jungkook hiện tại đi giao du với Chu Công rồi.

Kết thúc chương trình.

"Hết rồi, trùm cuối dễ knock out vậy sao?" - Yoongi hất hăng ra giọng, bĩu môi: "Còn cứ tưởng sẽ có một màn "anh em đường ai nấy đi" mấy tháng chứ, hóa ra quỳ và xin lỗi là xong rồi à?"

"Thế anh muốn bức em?" - Taehyung nhăn mặt nhìn Yoongi.

Yoongi vênh mặt như lễ đương nhiên: "Phải rồi, xem lỗi mà em làm ra, quỳ và xin lỗi đã xứng đáng chưa?"

"Em sẽ dốc hết sức đền bù lại" - Taehyung vô tư chọt vào má Jungkook, sau lại xoa rối tóc cậu: "Thật kì lạ, khi em nhìn Choi Da Eun đột nhiên lại cứ hiện ra gương mặt của Jungkook"

"Vì họ giống nhau, chẳng phải đó lí là do em chọn Jungkook sao?"

"Không phải, ý em là, lúc đó em chỉ nghĩ đến mỗi một mình Jungkook ngay cả khi trước mặt em là Choi Da Eun, cảm thấy vô cùng có lỗi vì ở đây gặp gỡ người yêu cũ trong khi Jungkook đang chờ em"

"Vậy vì sao lúc Choi Da Eun hỏi có nên bắt đầu lại hay không, em không trả lời dứt khoát?"

"Có mà"

"Có cái gì?"

Flashback

Choi Da Eun đột nhiên mỉm cười ôm lấy gương mặt của Taehyung, nhẹ nhàng như dỗ dành một đứa trẻ: "Em biết mà, em biết anh vẫn còn yêu em. Kim Taehyung, chúng ta có thể bắt đầu lại không?"

"..."

Kim Taehyung im lặng, sau đó nheo mắt cười rời khỏi vòng tay của cô, dịu dàng đem ánh mắt nghĩ đến một ai đó, giọng nói vô cùng vui vẻ đáp: "Choi Da Eun, em hiểu sai ý anh rồi. Anh đã vì em mà không thể yêu nổi một ai khác, chỉ trong khoảng thời gian đó thôi, lúc này thì khác rồi. Đến tận bây giờ anh không thể quên được em, bởi vì em là người con gái đầu tiên bước vào đời anh và để lại vết sẹo hờ, rồi cuộc nó cũng lành đi. Anh không hận cũng không ghét, bởi vì em không xứng, nó chỉ tố phá hỏng con người anh. Chúng ta vĩnh viễn không thể quay lại, anh cũng không nên ở cạnh em thế này, anh xin lỗi, có người đang đợi anh, người đó có lẽ cần anh hơn em rất nhiều"

Choi Da Eun để lộ vẻ mặt bất ngờ của mình, nhưng sau đó chỉ nhẹ nhàng nói: "Không sao, có thể em ôm anh lần cuối?" - Cô dang rộng hai tay, cố gắng che giấu sự đau khổ của mình đi, vĩnh hạnh nhận lấy Taehyung miên cưỡng đi vào lòng mình.

Taehyung thờ dãi: "Anh xin lỗi" - Để mặc cho Choi Da Eun xoa tóc mình, lần cuối cùng, xem như làm một cái kết chính thức cho câu chuyện này.

Đây chính là thứ "đôi co gì đó" giữa Taehyung và Choi Da Eun mà Jungkook không buồn cho vào tai, kì thực nó lúc nào cũng là phần quan trọng hơn hết.

Bạn đang đọc truyện *Cô dâu Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Đây Mới Thực Sự Là Bắt Đầu (1)

Bởi vì sáu chai Tequila, Jeon Jungkook ngày hôm sau thức dậy thật sự không tìm thấy chính mình như lời Baekhyun nói. Kì thực, thức dậy và tỉnh dậy là

hai việc làm hoàn toàn khác nhau. Jungkook ngỡ ngàng như chú sâu nhỏ chui ra khỏi ổ chần của mình, đầu tóc rối bù, nếu đặt thêm quả trứng gà có thể gọi là tổ chim. Mắt nhắm mắt mở, vừa đưa tay lên che cái miệng ngáp lớn liền nhận được một loạt con đau chẳng khác gì hàng nghìn nhát kim đâm ở da đầu, Jungkook nhắm mắt ôm đầu mình, giọng bắt đầu rên ah ~ một rồi nhắm mắt.

Cái giọng thật sự mà nói, rất quyến rũ đi. Jungkook tiếp tục dòi tay xuống cổ họng mình cào cào, lúc này thì cổ họng đau rất hay sự thiêu đốt nóng bùng nào đó vô cùng khó chịu. Gương mặt méo mó suýt phát khóc, cậu ba chân bốn cẳng lật đật nhảy ra khỏi giường với mục tiêu trong đầu: Nước, nước, nước và nước!

Đến lúc chạm chân xuống đến sàn nhà, Jungkook cảm giác đại khái như sàn nhà hôm nay rất mềm, nghiêng đầu tính toán suy nghĩ, lại dùng chân nhún nhún, sau đó dầm dẫm mới biết sàn nhà có độ đàn hồi a.

Song, cái thứ mềm mềm và có độ đàn hồi mà cậu cho rằng là sàn nhà bất chợt la lên hai tiếng: "Mẹ ơi! Thùng ruột..." – Rồi bắt đầu trở mình khiến Jungkook ngã nhào, sàn nhà lún lún lổn lổn ba bốn vòng mới dừng lại được.

"Jungkook, em giết chết anh...arg..."

Jungkook xoay người lại thì tá hỏa tam tinh cái sàn nhà rốt cuộc chính là Taehyung, thành thử cậu cúi mặt hối lỗi, nhẹ nhàng xoa xoa bụng người kia, nghĩ đến sáng giờ không ăn cái gì mà bị cậu (ngây thơ) dầm nhún có vẻ rất thốn đây.

"Anh không sao chứ, xin lỗi, thật sự xin lỗi"

Kim Taehyung vẫn la than, sau cùng khi nhìn thấy Jungkook ân cần xoa xoa như vậy anh liền âm thầm quan sát biểu cảm đối phương, hồi lâu giả vờ hé mắt hỏi: "Cái kia...em, không nhớ gì hay sao?"

"Nhớ cái gì?" – Jungkook kì quặc hỏi lại.

"Định mệnh!" – Kim Taehyung há hốc mồm to đến mức có thể nhét vừa quả dưa hấu, vội vàng xem xét cái đầu Jungkook: "Woa, thần kì nha, Tequila có thể tẩy não người..."

"Nói năng điên khùng cái gì vậy?" – Jungkook khó hiểu hất tay Taehyung ra, lại vô tình đập anh một: "Bây giờ đầu em như bưng bưng, lại khát nước, đừng có điên khùng nữa"

Kim Taehyung bị mắng điên khùng mà lại không giận hay trả đũa gì, ngược lại vô cùng vui vẻ cộng thêm bộ mặt ngu ngơ, cộng thêm nụ cười chói lóa, cộng thêm gật gật giống chó đồ chơi thường để trong xe taxi – Tổng kết không biết kẻ nào mất trí.

"Được rồi đi xuống dưới anh sẽ nấu canh giải rượu cho em" – Ôm chặt thắt lưng Jungkook, Taehyung cọ cọ tóc mình vào hóm cổ cậu lằm bằm: "Em không nên nhớ thì tốt hơn..."

Vừa đi ở hành lang, Jungkook nghe vậy thì xoay người lại, đẩy đầu Taehyung ra: "Hôm nay thật kì quái a, nhưng mà đêm qua em đã uống rượu sao? Thảo nào đầu như thế, lại không nhớ cái gì... em đã uống nhiều lắm ư?"

"Ồ, kì quái nhất là chỗ anh chưa bị ăn đánh. Với cả, hôm qua em đã uống đến sáu chai rượu"

"Kì vậy..." – Jungkook không để ý về đầu, chỉ tập trung cái tin động trời đêm qua mình uống tận sáu chai. Đầu óc xoay vòng vòng: "Em chưa từng uống rượu nhiều đến như vậy, cơ mà vì cái gì lại đi uống say như? Anh biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Cô đầu Già Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đây Mới Thực Sự Là Bắt Đầu (2)

"...Cho nên tôi chính là muốn cùng chị kết hợp chia rẽ họ, chị thấy sao?"

Hóa ra là lời đề nghị kinh điển đã sớm đoán trước nhưng vẫn bị người kia làm cho choáng váng, con người đen tuyền lần lượt chuyển động, Choi Da Eun nhanh lấy lại sự bình tĩnh của mình bằng cách uống ngụm Americano đá rồi cười khẩy.

Rõ ràng trước mặt cô là một nữ sinh tóc thẳng dài, trang điểm nhẹ nhàng không quá cầu kì, mặc thêm một chiếc váy trắng tinh khiết kéo dài xuống đôi giày slip on, nhìn sơ qua cũng đủ biết con gái nhà gia giáo hiền lành đi, nhưng tiếp xúc rồi mới hay thế nào. Giống như ma quỷ để đạt được mục đích, đến Thánh Kinh cũng có thể thuộc lòng. Những người thích đùa với mèo, thì phải chuẩn bị tâm lý bị mèo cắn, Choi Da Eun chính là không thích mèo, hướng hồ con mèo trước mặt có đưa cá tươi càng không hứng thú. Nhưng một con mèo lạc đường lại rất muốn dạy dỗ.

"Thật tình" – Choi Da Eun vờ lác đầu: "Song Nayeon, tôi nghĩ cô cũng là một người thông minh nhưng sao lại đi đưa loại đề nghị ngu ngốc như vậy? Cô xem, giả sử sau khi chúng ta chia rẽ được họ rồi, lúc này đến phiên tôi và cô chém giết nhau sao?"

Không trả lời, Choi Da Eun khoé mắt cong ý cười, cô biết đưa con nít trước mặt đã quá vội vàng cho kế hoạch của mình, tham lam muốn chiếm đoạt thứ gì thật nhanh nhưng lại không quá chuẩn bị kỹ càng cho nó, người gấp gấp sẽ chết rất nhanh, bản tính xấu xa còn quá non nớt để trở thành một phản diện tuyệt vời. Muốn người khác tôn trọng, trước hết mình phải đủ mạnh mẽ.

Choi Da Eun thờ dài hai cái: "Thứ hai, tôi nghĩ cô đã dùng từ sai khi nói Jeon Jungkook cướp lấy vị hôn thê của cô, chẳng phải ngay từ đầu cô đã vứt bỏ sao? Jeon Jungkook lại thay cô chịu lấy, cậu ta không ghét cô thì đến cô cũng không có tư cách ghét Jungkook"

Lần này đến lượt Nayeon bị làm cho ngạc nhiên, nheo mày hỏi: "Làm... làm sao chị biết?"

"Làm sao ư? Một buổi trò chuyện với Taehyung, ngày hôm qua trọng tâm của cuộc gặp gỡ chính là muốn hỏi vì sao Taehyung lại đi cưới nam nhân thôi, chứ cô nghĩ tôi là hạng người gì?" – Choi Da Eun khuấy khuấy mấy viên đá trong ly, chẹp miệng: "Nayeon, tôi không giống cô, tôi 23 tuổi và đủ trưởng thành để có thể biết được cái gì đúng cái gì sai, suy nghĩ của tôi và cô căn bản rất khác nhau. Và điều cuối, tôi còn tình cảm với cậu ấy nhưng không phải vì thế mà đi chia rẽ hạnh phúc người khác, chính tôi tự đánh mất Taehyung cũng như tôi tự mình bỏ lỡ cậu ta, bây giờ có người thật lòng yêu cậu ấy thì chúng ta càng không có lý do gì để chia rẽ" - Làm một việc khó hay không khó không quan trọng, quan trọng là nó có đáng làm hay không.

Nhưng Song Nayeon dường như không thể hiểu được, mà chỉ có người ngu và người chết mới không thay đổi ý kiến. Người trồng bụi cây gai, sẽ không có được hoa hồng, trong khi đó, Song Nayeon lại lầm tưởng rằng bụi cây gai của mình chính là những mầm hồng xinh đẹp.

"Như vậy chị từ chối đề nghị của tôi" – Tay siết chặt tấm khăn trải bàn, Nayeon vẫn cố tỏ ra là một người hiểu biết sâu rộng, thông minh, hít một hơi nói tiếp: "Cô đứng là đồ ngu xuẩn, trong cái thế giới không công bằng này, cái chúng ta cần làm không phải là truy cầu sự công bằng, mà là trong sự không công bằng đó giành được thắng lợi. Jeon Jungkook mới là kẻ cướp Taehyung của tôi, dựa vào cái gì cũng đổ vỡ hoặc không trả giá, tôi sẽ tự dựa vào bản thân mình là tốt nhất!"

Bạn đang đọc truyện *Cô dâu Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Cá Cược

Sau ngày hôm đó, Jeon Jungkook và Kim Taehyung như trở về khoảng thời gian trước kia, khoảng thời gian mà cả hai đều xem đối phương không tồn tại, hoặc thậm chí có thể cho là tệ hơn rất nhiều, cả hai lại còn bận việc riêng của mình đến mức căn nhà người kia về người nọ liền đứng dậy rời khỏi, dù cố tình hay vô tình, Jeon Jungkook chấp nhận không muốn nhìn mặt anh.

Hôm nay cũng vậy, Taehyung nghĩ rằng có lẽ cậu cần khoảng thời gian để trở lại bình thường nên anh không ép buộc hay làm phiền bất cứ thứ gì đến cậu, dậy thật sớm và rời khỏi nhà đến công ty, trước khi đi vẫn dặn cô giúp việc chuẩn bị điểm tâm sáng cho cậu, dọn dờ vài thứ rồi mới an tâm mà đi.

Jungkook dạo gần đây vì không có Taehyung đánh thức nên thời gian bị xáo trộn, mãi tận nửa tiếng sau khi Taehyung đi cậu mới thức dậy rời khỏi phòng. Cô giúp việc thấy cậu liên vội vàng hâm nóng lại mấy món ăn, nhưng dù nhìn chúng ngon đến mức nào cũng không lay động được cậu, lướt ngang qua mà chán nản, tuy vậy vẫn phải miễn cưỡng ăn một chén để sống.

Chính vì gặp chuyện khó trôi mà ngày càng cáu gắt, Jungkook lầm lũi li li ngồi ở góc cùng trong lớp học như tách biệt với tất cả mọi người, duy chỉ một mình thằng Hoseok cả gan ngồi cạnh cậu, còn huyền thoại đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, nghe đến nhức đầu muốn nhin cũng nhin không được mới quát nó một lần dọa người. Sau cùng thấy mình hành xử giống như giận cá chém thớt nên tan học mới đi ăn bánh gạo cay.

"Mày dạo này cũng không đi đánh liên minh với tao, SA cũng bỏ tuốt, mày không định luyện nữa à?"

Jungkook thờ dài, chọc chọc mấy cái bánh gạo: "Không có tâm trạng"

Hoseok nghe vậy cười một tiếng: "Thằng này thật tình. Sao? Lại gặp chuyện gì phải không? Tao cũng tính hỏi sớm mà sợ bị mày quát như ban nãy, bây giờ xem ra tình hình không ổn, tao nhất quyết cạy miệng mày"

Jungkook ngược mặt lên nhìn nó: "Bị chồng bỏ rơi, nói ra như vậy nhục nhả mày vừa lòng chưa? Một thằng con trai như tao, tuổi xuân còn phơi phới, lại vì cái chuyện tình cảm mà cảm thấy chán sống đó"

"A a, đừng có tự tử, cái gì cũng có cách tính"

"Tao chán sống chứ không phải thêm chết. Bỏ thằng này mình lấy đứa khác cũng không muộn. Chẳng qua không có đứa khác mà thôi, hay mày yêu tao đi"

"Yêu mày tao thả tự tử. Xin lỗi, ông không gay" - Hoseok dè chừng còn đặt tay hình chéo lên ngực mình, cứ như sợ sắp bị thịt đến nơi.

Jungkook thấy vậy không khỏi cười lớn, dí miếng bánh gạo vào mặt nó đùa đùa: "Mày cứ yên tâm, nói vậy cũng tin thật. Tao mà yêu mày chắc tao cũng thả lấy chó còn hơn"

"Mày cười rồi kìa. Cảm thấy đỡ hơn chưa?" - Hoseok cong cong khóe môi, ngậm lấy miếng bánh gạo.

Jungkook chực khựng lại, nãy giờ cười đến mỗi cả cơ hàm, đúng thật trò chuyện với tên này có phần thoải mái hơn nhiều rồi. Cả hai tiếp tục nhâm nhi đồ ăn, kêu thêm một phần cơm cuộn và chả cá xiên, vừa ăn vừa thay đổi chủ đề chuyển sang bàn về game. Giữa chừng đang ăn vô tình lơ đãng làm sao mà nhìn ra bên ngoài, Jungkook chạm mắt với "phiên bản nữ" của mình, không khỏi hốt hoảng la lên:

Bạn đang đọc truyện *Cô dâu Giả Mạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Thắng Thua

Jeon Jungkook trống rỗng trở về sau khi hoàn thành vụ cá cược với Nayeon, sau cùng thấy điều đó thật ngu xuẩn nhưng cũng không thể rút lại được, nói đã nói rồi, thỏa thuận cũng đã thỏa thuận xong rồi, cơm nấu chín đâu thể hóa thành gạo, bây giờ chỉ có mong chờ cho đến ngày hôm đó xem kết quả ra sao.

Cậu thở dài, cái chuyện sự thật kia bị bại lộ thì không sợ, bởi vì có thắng hay thua đều sẽ không bị Nayeon nói ra, chỉ có bỏ cuộc mới bị Nayeon nói, coi như mình bị người ta đe dọa. Còn trọng tâm đáng sợ ở đây chính là cậu 50% có thể sẽ phải rời khỏi Taehyung, thay vào đó nhìn cảnh Nayeon quyến rũ anh ta, trong lòng vừa bức bối vừa rối rắm.

Hiện tại cũng đã gần 11 giờ đêm, Jungkook lắc đầu xua bỏ mấy ý nghĩ xấu xa, vỗ vỗ hai má mình cho phấn chấn hơn rồi bước nhanh trở về nhà. Trên đường đi tiện tay lấy điện thoại ra dò xét, không ngờ từ 31 cuộc gọi đã lên đến 64, cộng thêm tin nhắn lặt vặt, Yoongi với Jimin thì không có gì, cậu cảm thấy giống như gọi Yoongi mong gián tiếp chuyển lời cho Taehyung mà hình như không phải rồi, nghe xong thông báo cho "bạn gái" anh ta biết rồi im bất luôn, mà "bạn gái" anh ta cũng chơi trò con bò với anh ta. Thật tình muốn đâm hai cái người này. (*bạn gái* ở đây là Mều đây nhá :) đừng hiểu lầm nha mấy bạn).

Cuối cùng kéo ngang số điện thoại của Taehyung, cậu hít một ngụm khí thật sâu đặt điện thoại lên tai nghe. Rất nhanh chưa kịp thấy tiếng bíp đã có người bắt máy, giọng nói trầm thấp lo lo lắng lắng vọng vào tai cậu cảm thấy rất xót.

Jungkook biết mình làm chuyện hơi quá đáng để người kia lo sốt vó như vậy cũng không nên, đầu tiên trấn tĩnh lại Taehyung, Jungkook nói: "Em không sao, đang ở ngoài phố sắp về đến nhà rồi. Lúc nãy ra về cùng Hoseok đi ăn mà quên thông báo anh nghe, đến lúc chực nhớ ra thì điện thoại hết pin vừa ghé vào một quán cà phê xin sạc nên đừng lo lắng"

"Em thực sự không sao?"

"Uhm, xin lỗi vì để lo lắng, em sẽ về ngay đây"

Taehyung nghe vậy vẫn thấy không an tâm: "Em ở đâu, anh sẽ trực tiếp ra đón"

Jungkook chỉ cười khì: "Sắp về đến rồi đưa đón làm gì, 15 phút nữa có mặt!"

Đột nhiên thấy được giọng cười của cậu, Taehyung mới thở phào nhẹ nhõm, anh đáp: "Ráng về sớm" – Rồi cúp máy.

Jungkook đầu dây bên này vẫn còn ôm khư khư máy điện thoại, cái tiếng "cạch" truyền qua ống loa làm tim cậu co thắt lại trong phút chốc, thanh âm trầm thấp của anh vừa còn vương trong tai cậu đã vì cái tiếng "cạch" lạnh lẽo đó làm cho hoàn hồn, không khỏi tự cười mỉa.

"Thôi được rồi, nhanh chân về nào Jeon Jungkook!"

Cậu tự động viên bản thân, môi vẽ một nụ cười tự nhiên bước thẳng trên con phố. Chợt ngang qua một cửa tiệm bán mấy món đồ linh tinh, trông lấp lánh nhỏ nhất rất dễ thương, tuy là đồ giả giá rẻ bèo nhưng lại thu hút mắt người nhìn một cách lạ thường. Jungkook liền ghé vào coi ngó.

Sau khi lượn vài vòng, Jungkook phát hiện ra một thứ rất thú vị. Từ trước đến giờ cậu không quan tâm đến chuyện nhẫn nhũ, bởi lúc làm đám cưới với Taehyung xong đã vứt nó sang một xó, còn bên Taehyung giấu đi đâu cậu cũng không dò hỏi. Bây giờ nghĩ lại hai người ngay cả nhẫn đôi còn không có, mà mua nhẫn thì rất lố bịch, thế là không nghĩ ngợi nhiều chọn hai sợi dây chuyền nhưng cùng có mặt giống nhau, một nốt nhạc bằng bạc, nhỏ nhỏ xinh xinh, đem làm đồ đôi của nhau.

Chương 25: Replay (1)

Choi Da Eun vươn mình ra khỏi tấm chăn tìm lấy chút ánh sáng mặt trời, chợt cô thấy bên cạnh mình có vật gì đó rất nặng tì lên phía mép giường, đến lúc bừng tỉnh hẳn mới rõ đó là Kim Taehyung đang ngủ gật trên giường mình, cô không khỏi hoảng hốt lay lay người kia dậy.

"Taehyung! Taehyung! Sao lại ở đây?!"

Kim Taehyung bị gọi đến tối tăm mặt mày, vật vờ ngược mặt lên nhìn Choi Da Eun : "...Chào buổi sáng, khỏe chưa?"

Lúc này Choi Da Eun mới ôm đầu mình nhớ lại mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua, thật sự mà nói thì quá đột ngột. Nhưng đó cũng không phải là trọng tâm đi, hiện tại bây giờ tại sao Taehyung còn chưa về mới là chuyện cần nói, cô không phải không biết người đêm qua bông mình về chính là Taehyung, nhưng bởi chóng mặt đến kiệt sức nên không còn hơi đâu mà bận tâm, lúc này thấy anh chưa đi về thì lo lắng.

Lo ở đây chính là lo cho Jungkook, cô đẩy mạnh anh ra khỏi cửa: "Khỏe...khỏe rồi, mau đi về đi. Đáng lí ra đêm qua bông được em về rồi thì phải về ngay chứ, à không, anh có thể đưa em cho bạn cũng được mà"

Taehyung ngoảnh mặt lại: "Người khác anh không an tâm, trực tiếp đưa em về mới..."

"Thôi được rồi ông tướng! Anh không về ngay bây giờ thì em mới là người trực tiếp đi giải thích với Jungkook đó đi đi mau."

Hôm qua lúc mình mơ màng được Taehyung bông, cô nhớ rõ mồn một giọng nói của Jungkook níu anh lại nhưng vì tình trạng sức khỏe bản thân lúc đó căn bản còn không động nổi một ngón tay huống hồ chỉ từ chối cho xuống, đành phải nằm vật ra như chết rồi tất cả đoạn sau đó thì không còn nhớ gì nữa.

Kim Taehyung cũng không chần chừ thêm giây nào, lập tức chào tạm biệt rồi chạy đi lấy xe mình về nhà. Trên đường về anh có gọi điện cho Jungkook nhưng cậu không nhắc máy, còn gọi cho nhà thì quản gia hay người giúp việc cũng không nhắc luôn, cảm giác giống như bị cả thế giới bỏ rơi vậy. Nhớ lại hôm qua Jungkook có níu mình lại nói chuyện quan trọng gì đó mà lại sợ Choi Da Eun nên không tiện ở lại, rốt cuộc không biết Jungkook nói cái gì nhưng có vẻ rất quan trọng đi, cần phải về sớm mới được.

Vừa cất xe vào garage liền chạy vọt vào trong nhà, hấp ta hấp tấp gọi lớn tên cậu nhưng chẳng có ai đáp trả. Thế nên lên phòng tìm cậu xem có phải ngủ quá giờ trong phòng hay không, thông thường thì con sâu ngủ này không ai gọi vẫn là như vậy, nhưng lại nhận tiếp sự thất vọng tràn trề khi thấy căn phòng trống không. Kim Taehyung chau mày khó hiểu bước xuống cầu thang thì thấy cả đám người, bác quản gia, cô giúp việc và chú tài xế đứng bên dưới xếp thành hàng ngang, mặt mày tối sầm nhìn anh như sắp thông báo chuyện trịnh trọng.

Mà đúng thật, khi vừa dứt câu hỏi xong, bác quản gia đứng ra thở dài nói: "Cậu Jungkook từ tối hôm qua đã dọn đồ đạc rời khỏi nơi này rồi, trước khi đi có để lại món đồ này bảo đưa cho cậu chủ" – Nói xong trên tay cầm một túi giấy đưa ra trước mặt Taehyung, nhìn nó rất quen.

Kim Taehyung cầm lấy mới phát hiện ra đó chính là bản hợp đồng hôn nhân mà lúc đầu anh đưa cho cậu, mở ra bên trong vẫn không có gì thay đổi hay thứ gì cho vào trong cũng không có, điển hình như thư viết tay chẳng hạn. Bắt đầu nhận thấy có chuyện không hay xảy ra, Taehyung nồn nóng hỏi: "Jeon Jungkook bây giờ đang ở đâu?"

Chương 26: Replay (2)

Nếu sai lầm không thể sửa chữa, vậy thì đầu tấy trên cây bút chì hẳn là thứ thừa thãi. Nếu thua không thể chơi lại, nhà sản xuất cũng chẳng cho thêm nút "Replay".

...

Vừa về đến nhà đã thấy bên trong ồn ào hẳn, trong lòng thầm nghĩ có khách mà không lẽ là tên Kim Taehyung mặt dày kia mò đến đây, cậu nhanh

chống tháo giày đi vào xem chân tướng rốt cuộc kẻ kia là ai, đến khi biết rồi thì có chút hụt hẫng trong người, hóa ra là Yoongi.

Yoongi thấy cậu thì tò vè thân quen, chạy lại ôm hôn mấy cái mùi mẫn bị cậu làm bộ dạng buồn nôn đẩy ra, sau đó cùng nhau kéo lên phòng cậu nói chuyện. Đoạn đi lên lầu, cậu len lén liếc nhìn bà nội, thông thường cậu mà dắt bạn về thì bà ta khó chịu cần nhẫn nại, nhưng hôm nay đặc biệt có tổng giám đốc Big Hit đến đây tìm cậu thì im thin thít, còn làm bộ kêu cô giúp việc chuẩn bị bánh nước cho bạn Jungkook, nghe mà chói ló tai. Nói không chừng thử Yoongi đến đây tìm Jimin thì xem bà ta đối xử với cậu như thế nào, may mà Yoongi tìm cậu, bà ta mới không dám đụng vào, kiêng nệ cho qua. Cô giúp việc mang bánh nước lên mời mọi người sau đó nhanh chóng rời đi.

Jeon Jungkook nằm phịch xuống giường mình gấp lấy một bánh cho vào miệng, vừa nhai vừa hỏi: "Yoongi, anh đến đây làm gì vậy? Còn nữa, Park Jimin, đừng nói em cũng chung một đội với anh ta?"

Nghe hỏi, Jimin ừ ừ gật đầu một tiếng, sau đó nấp nấp phía sau Yoongi vì sợ ăn đòn. Yoongi di chuyển đến bên cạnh giường, lấy một ghế ngồi xuống rồi khoanh tay nói: "Anh muốn bàn chuyện của em và Kim Taehyung"

Đến lúc này Jungkook đã hiểu lí do vì sao thằng em trai của mình lại trốn chui trốn lủi thế kia, liền túm lấy một gối phang vào người nó, xoay lưng lạnh nhạt đáp: "Không có gì để nói đâu, anh về đi chứ ở đây chỉ tổ tốn thời gian của anh thôi"

Nhưng Yoongi cứng đầu, kiên quyết ngồi lì ở đây hỏi: "Jeon Jungkook, có phải vì Taehyung hôm đó bảo vệ Choi Da Eun mà em hành động kì lạ như vậy?"

Jungkook ngược mặt nhìn Yoongi, biết chắc bây giờ mà có đuổi thì tên này cũng không chịu đi, huống hồ bên cạnh anh ta còn có quân phản nhà giúp đỡ, cho nên cậu càng không có đường lui, đành phải thở dài hai tiếng giải quyết nhanh gọn chuyện này.

Jungkook nói: "Uhm, bởi vì bọn họ yêu nhau, em căn bản không có chỗ chen vào. Anh thử nghĩ xem, Kim Taehyung không yêu em, hoặc nếu có chút cảm tình cũng vì em giống Choi Da Eun mà thôi. Không phải ngay từ đầu gặp nhau, anh cũng mĩa mai rằng lí do Taehyung chọn em không phải vì em giống người đó sao?"

Yoongi thừa nhận đúng là mình có mĩa mai như vậy, đúng là Jungkook có phần rất giống Choi Da Eun nhưng chắc chắn cái chuyện Kim Taehyung còn yêu Choi Da Eun là phi lí, anh nhủ mảy: "Đó là chuyện của quá khứ rồi, em còn nghĩ ngợi cái gì nữa?"

"Anh sai rồi" – Jungkook lập tức phản bác: "Đó không phải chuyện của quá khứ mà là chuyện của hiện tại và cho đến sau này, Taehyung yêu cô ta, được chưa?" – Cậu thay đổi tư thế ngồi, chột cười một tiếng: "Và lại, có về em và Taehyung diễn quá đạt đi, tất cả đều là vở kịch nên anh mới là người đừng nghĩ ngợi sâu xa, hoàn toàn không có gì là thật trong chuyện này cả"

Bạn đang đọc truyện *Cô dâu Giả Mạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Gia Hận Vĩnh Viễn (Thượng)

Song Nayeon tức đến mức sôi máu, cảm giác trong lòng chính là bị phản bội, xem ra đối tượng cá cược của cô đã không giữ luật chơi mà vi phạm nó, như vậy tất cả tính bằng không, cô không đạt được thứ mình muốn, thì sẽ đập phá hết tất cả những gì mà Jungkook có. Ngày hôm sau báo chí đưa tin lên trên TV và Internet. Nội dung liên quan đến Kim gia, Song gia và Park gia - Park gia ở đây tức là gia đình của Park Jimin, trong đó người đã làm liên lụy đến gia đình mình chính là con trai riêng Jeon Jungkook. Nội dung nói về việc con dâu Kim gia đáng lẽ ra là Song Nayeon, nhưng bởi vì bị Kim gia lợi dụng và đối xử tệ bạc nên đã bỏ trốn, sau cùng Kim gia sợ Nayeon sẽ tiết lộ sự thật nên phải người tìm kiếm cô ấy, trong khi đó, họ sẽ dùng một quân cờ khác thay thế cho chuyện không như dự đoán ban đầu, chính là Jeon Jungkook. Kim gia cùng Park gia đã có giao kèo với nhau sẽ cùng giữ kín, cùng lúc đó tất cả mọi người đi đám cưới giữa Kim Taehyung và Song Nayeon sẽ được hối lộ để bịt kín chuyện, nhưng tất cả đều khai ra khi có phóng viên đến tra hỏi, hoàn toàn đúng với lời kể của người kiện - Song gia.

Trên màn hình TV là Song Nayeon sụt sịt chiếc mũi đỏ, xung quanh phóng viên kéo quanh đưa tin tra hỏi rất nhiều, Song Nayeon liên tục lấy khăn giấy lau nước mắt, đáng về đau khổ kể về câu chuyện bị đối xử tệ bạc trong đêm tân hôn và khi gặp mẹ chồng, bà ta đã rất căm ghét với cô. Tất nhiên, mọi thứ đều chỉ là dàn dựng, một kịch bản hoàn hảo, diễn viên chuyên nghiệp cùng miệng lưỡi thiên hạ vô tâm, Song Nayeon không cần kêu gọi sự giúp đỡ cũng đã thành công cho bộ phim đầu tay của mình.

Trong lúc đó từ Jeon Jungkook, Kim Taehyung cho đến Park Jimin, Min Yoongi, tất cả mọi người trong gia đình bọn họ đều đã xem thấy tin tức, phản ứng đầu tiên của mọi người dường như không còn đủ sức lực để kích động nổi, cảm thấy như rơi vào mòng lung, sự việc trước mắt xảy ra quá đổi bất ngờ mà nhất thời không biết ý thức làm sao, cứ im lặng dõi cho nốt bản tin, sau đó là bất động hoàn toàn.

Vào ngày hôm sau chuyện này chính thức lan ra toàn nước, ai ai cũng biết đến. Nhà báo phóng viên kéo đến nhà chính của Kim gia rất nhiều nhưng phải chờ chực bên ngoài vì không có sự cho phép vào, bên trong căn nhà im ắng lạ thường như chẳng có ai ở, một tiếng giải thích cũng không, mọi thứ trong tích tắc đã trở nên hỗn loạn.

Kim Taehyung lúc đầu không hiểu rõ mọi việc cho lắm, đến khi nghe cha mẹ mình kể hết toàn bộ sự việc đầy đủ chi tiết mới vỡ lẽ ra, đám người nhà họ Song chính là ẩn không được thì đập đổ, chính là loại tiểu nhân đến như vậy mà bấy lâu nay luôn tỏ ra mình cao thượng. Jeon Jungkook nhốt mình trong phòng ngắm mình ra rắng, đã biết lí do vì sao Song Nayeon thực chất không hề ngoan hiền, căn bản người dạy dỗ ra sao thì con cái cũng như vậy.

Sự việc diễn ra tiếp tục 4 ngày sau đó, trong 4 ngày cảm tưởng như cực hình vô hạn, tất cả mọi thứ ập vào như con sóng lớn không kịp phòng bị liên bị nó xô ngã không thương tiếc, mỗi lúc đứng lên lại là mỗi lúc phải ngã xuống lần nữa. Big Hit dần rơi vào khủng hoảng, tai tiếng bắt đầu bớp méo ghê gớm hơn, giới truyền thông càng đào sâu để tìm ra những hành vi tạt xấu của công ty, nhưng càng đào càng không thấy, bởi vậy mới biến đổi sự thật để chìm chết Kim gia vào đường cùng.

Bạn đang đọc truyện *Cô dâu Giả Mạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Gia Hạn Vĩnh Viễn (Hạ)~ End

"Mọi chuyện có vẻ đã kết thúc rồi"

"Ừ, thật sự đã kết thúc"

...

"Còn chưa đâu!"

Yoongi trên tay cầm chiếc ống nhòm mini trong lần đi dã ngoại mua được, nằm bên dưới đám cây cỏ đối diện tiệm trang sức nọ, anh nghiêng răng nghiêng lợi quát lớn: "Mẹ nó, xem chúng nó đang hành động cái gì kia? Ôi trời ôi trời, đo nhẵn nữa sao, không thể nào...cái ngón tay cái ngón tay, thật tình, Kim Taehyung mày về chết với ông!"

"Anh rề, anh bình tĩnh một chút. Đây có phải chồng anh đâu mà sao anh lại tức giận đến như vậy, kì thực chồng em em còn chưa nổi điên là may lắm rồi, anh còn ở đây mà mẹ nó với mẹ ta"

Jeon Jungkook nằm ngay bên cạnh Yoongi, trên tay cũng có một chiếc ống nhòm khác, liếc mắt khinh bỉ nhìn ông anh rề kia mà thờ dài hai tiếng: "Đúng là thích lo chuyện bao đồng nhợ?"

"Em sao còn không nổi điên hả?! Em không phải đã nhìn thấy cái gì trong tiệm trang sức đó sao?" – Yoongi dường như không quan tâm lời Jungkook nói mình, chỉ giờ ngón tay chỗ chỗ tiệm trang sức kia, sau đó đập mạnh vào trán một: "Khó thờ quá đi..."

Jeon Jungkook nghe một hồi cũng không nói gì, nhún vai rồi tiếp tục đem ống nhòm nhìn sang tiệm trang sức kia. Bên kia tiệm trang sức, đậu chiếc Porches mới toanh của Kim Taehyung, trước đó năm phút, chính chủ nhân chiếc xe nâng tay đỡ một cô gái xinh đẹp bước xuống, nếu như là ai khác thì cũng không đáng nói, đằng này cô gái đó lại là Da Eun, lại là Choi Da Eun đấy!

"Mẹ nó..."

"Thấy chưa, trước sau gì cũng phải chửi thề" – Yoongi bĩu môi: "Bây giờ chúng ta phải làm sao, cái này ngoài dự tính à nha, anh không ngờ được chuyện này"

"Thế anh nghĩ em có ngờ được không?" – Jeon Jungkook hừ một tiếng rồi đặt ống nhòm xuống, xoay lưng tiện thể lấy mặt đất làm giường nằm xuống, gác tay lên đầu nhìn cây cỏ phía trên nói tiếp: "Bọn họ đừng nói đang lượm nhẵn..."

Ống nhòm cự li rất xa, cho nên có thể thấy được mọi thứ đối diện phía bên kia.

Chuyện xảy ra cũng được 5-6 ngày, người đầu tiên phát hiện là Jung Hoseok . Cậu ta thường hay đến thư viện học bài, một hôm thấy Taehyung chạy xe đến tiệm trang sức cạnh bên thư viện, cũng không quan tâm cho lắm. Tiếp tục hai hôm nữa, cậu thấy Taehyung dẫn theo một cô gái, là Choi Da Eun cậu từng gặp qua nên biết đến, nửa nghi nửa ngờ, cậu cuối cùng quyết định gọi điện nói cho Jungkook biết, kể toàn bộ chi tiết đầy đủ, luôn cả việc cậu thăm dò trước hai hôm, biết được họ đi lượm nhẵn gì đó.

Jeon Jungkook nghe xong đương nhiên không tin, hôm nay theo lời Hoseok bảo, cứ cách một hôm Taehyung sẽ đưa Da Eun đến tiệm trang sức này vào tầm 7 giờ tối. Vì Hoseok bạn, cậu đành đi nhờ xe Yoongi, tiện thể cùng mình xác nhận sự tình thực hư ra sao. Cho đến khi chứng kiến thấy, cậu mới miễn cưỡng chấp nhận lời nói của Hoseok là đúng, trong lòng có phần mệt mỏi thay vì buồn bã.

"Em phải làm gì anh nói xem? Đến nổi điên em còn không còn hơi sức..."

"Cái em cần làm bây giờ...chính là đứng dậy dằn hoẵng đi, người ta nhìn thấy rồi, xấu hổ lắm!"

Bạn đang đọc truyện *Cô dâu Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Ngoại Truyện - Bts Là Idol Của?

Chuyện rất lâu sau này mới xảy ra.

Vừa tốt nghiệp đại học được vài ngày, xem như cuộc đời học hành của Jungkook kết thúc từ đây, chính thức tự do và có thể bước ra xã hội thực sự để trải nghiệm cuộc sống. Nhưng trước hết, phải ăn chơi xả láng cho những năm tháng rảnh rỗi với sách vở, rồi sau đó trở thành người lớn cũng không muộn.

Thế là mau mau lòi Taehyung ra chuẩn bị lên kế hoạch cho chuyến đi du lịch xuất ngoại, đến một đất nước mà cậu hằng mong muốn được đặt chân lên, tha hồ tận hưởng niềm vui nơi đó, còn có thể gặp được thần tượng nữa a.

"Taehyung, anh thấy thế nào?"

Taehyung ngồi xếp bằng bên cạnh, cúi đầu vào tờ giấy quảng cáo du lịch về đất nước mà Jungkook vừa mới ca ngợi suốt năm phút đồng hồ không ngừng nghỉ, đưa tay lên vờ xoa cằm suy nghĩ hồi lâu gật đầu một: "Có vẻ được, anh thích món ăn khá độc và lạ"

Jungkook cười vui sướng, giơ cao tay rồi ôm chầm lấy đằng sau Taehyung lắc lư: "Chúng ta sẽ đi một tuần rưỡi nhé? Còn nửa tuần sau thì về lại Hàn Quốc nghỉ ngơi cho tròn hai tuần, được không?"

Taehyung gật gù: "oh, nhưng anh sẽ phải làm đôn phần công việc của hai tuần đó mới được đi a"

"Không sao không sao" - Jungkook cười giả hoạt như đã có tính toán kĩ càng từ trước, đưa ngón tay ra trước mặt Taehyung lắc lắc: "Chúng ta cứ ném hết sang cho Yoongi xử lí, dù gì tổng giám đốc quản lí công ty thay cho chủ tịch đi vắng là chuyện đương nhiên còn gì"

Taehyung có phần áp úng: "Yoongi nghe được sẽ giết chết em với anh"

Jungkook lại cười rộ: "Đồ ngốc, anh nghĩ em không biết trước chuyện đó sao? Chúng ta còn Jimin để làm gì, em là anh hai nó, kêu gì mà không nghe. Ví dụ dọa Yoongi rằng sẽ bảo Jimin chia tay, dọa Yoongi là Jimin sẽ bạo cúc anh ta. Taehyung, anh thử lường tượng gương mặt tái mét lúc đó của Yoongi xem?"

"Em đúng là tiểu tử tông"

"Nhờ ai mà anh không phải làm đôn công việc hả?" - Jungkook ra sức nhéo tai của Taehyung, vật qua vật lại một hồi cả hai ngã oạch xuống giường, đấm đấm nhìn nhau như phim Hàn Quốc. Kéo dài khoảng thời gian kì quái, Jungkook chu mỏ: "Buông em ra"

Tay cậu hiện đang bị Taehyung giữ chặt, cho dù mình là người ở thế nằm trên nhưng vẫn cảm thấy giống như là kẻ bị áp đảo, chèn ép. Cậu khó khăn cự quậy cũng không được, nghĩ đến dạo này Taehyung có tập gym, trong lòng có chút bất an.

"Không buông, em tính làm sao?" - Taehyung nhón miệng cười giờ giọng bướng.

"Vậy còn anh tính làm gì?"

"Tính làm...cái chuyện mà em lòi Jimin ra dọa Yoongi ý"

"Chia tay?"

"Không không, cái sau cơ"

"Là cái gì?" - Jungkook nuốt nước bọt cô gắng giả nai tơ.

Cuối cùng bị Taehyung một phát lật đảo tình thế, cậu dưới anh trên, hai mắt tiếp tục nhìn nhau đấm đấm như phim Hàn Quốc, tim cũng đập mạnh lắm, nhưng không phải mạnh vì kia mà mạnh vì lo sợ a.

Bạn đang đọc truyện *Cô dâu Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

